

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΑΡΕΝΑ * ΤΕΥΧΟΣ

4

ΥΠΟΓΕΙΟ

με δέα

ΜΑΡΤΙΟΣ 2008

Είμαστε όλοι στο υπόγειο όμως μερικοί από εμάς βλέπουν τα αστέρια

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- 4** ΑΡΘΡΟ 16: Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ Η ΚΟΜΟΤΗΝΗ ΗΤΑΝ Η ΑΡΧΗ...
- 5** ΈΛ...ΕΟΣ ΣΤΟΝ ΕΛΑΙΩΝΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ
- 6** ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ. Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΜΑΡΥΣΧΕ
- 7** ΔΟΥΛΕΨΕ ΟΣΟ ΠΡΟΛΑΒΑΙΝΕΙΣ, Η ΖΩΗ ΞΕΚΙΝΑΕΙ ΣΤΑ 75
- 8** ΠΕΡΙ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΡΑΤΟΥΣ
- 9** ΟΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ
- 13** ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ GAMING
- 14** ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΗ ΡΟΖΑ ΛΟΥΞΕΜΠΟΥΡΓΚ
- 15** ΕΛΛΑΔΑ: ΤΙ ΤΩΡΑ ΤΙ ΧΤΕΣ... ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΕΙΝΑΙ
- 16** **ΑΦΙΕΡΩΜΑ: ΜΑΗΣ 1968 - ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΗΚΕ**
- 19** ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 1968. Η ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΥ ΑΛΛΑΞΕ -ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΕ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ- ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
- 20** ΑΝΤΙΛΟΓΟΣ. ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ
- 21** ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ ΚΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
- 22** ΒΓΑΛΕ ΤΟΥΣ ΤΗ ΓΛΩΣΣΑ ΣΟΥ! Η «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ» ΣΕ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΕΙ...
- 23** ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: ΦΟΙΒΟΣ ΔΕΛΗΒΟΡΙΑΣ
- 27** ΦΙΝΤΕΛ ΚΑΣΤΡΟ ΚΟΥΒΑΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ: ΕΝΑ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΛΕΙΝΕΙ, ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΝΟΙΓΕΙ
- 28** ROCK - Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ
- 29** ΔΥΟ ΓΑΙΔΑΡΟΙ ΜΑΛΩΝΟΥΝ ΣΕ ΞΕΝΟ ΑΧΥΡΩΝΑ...
- 30** BRUCE SPRINGSTEEN. MAGIC
- 31** ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΗ...

Editorial

Για μια ακόμα φορά ξεκινάμε το ταξίδι μας από το υπόγειο της ΑΣΟΕΕ. Ένα υπόγειο με λιγοστό φυσικό φως, γεμάτο τραπεζάκια, χαρτιά, αφίσες και κόσμο. Ενίοτε και μουσική. Το υπόγειο της σχολής μας, είναι και το ορμητήριο των ΔΑΠ ΠΑΣΠ για τις «εξυπηρετήσεις». Σημειώσεις, παλιά θέματα, προγράμματα, ώρες γραφείων. Είναι ορμητήριο της απόπειρας αυτών των παρατάξεων να μεταφέρουν το σαθρό κεντρικό πολιτικό σκηνικό και στην ΑΣΟΕΕ. Όμως δεν είναι έτσι τα πράγματα σε ολόκληρο το υπόγειο. Παραφράζοντας τον Όσκαρ Γουάιλντ «είμαστε όλοι στο υπόγειο, όμως μερικοί από εμάς κοιτούν τα αστέρια». Έτσι και εμείς επιλέγουμε από το Υπόγειο της σχολής μας να ξεκινάμε τα όνειρα και τους αγώνες για ένα διαφορετικό πανεπιστήμιο. Δημόσιο, δωρεάν, δημοκρατικό. Που θα προάγει τη γνώση προς όφελος της κοινωνίας και θα την παρέχει δωρεάν σε όλες και όλους. Από αυτό το Υπόγειο ξεκινάμε με μια άλλη αντίληψη για τον φοιτητικό συνδικαλισμό. Μακριά από τις λογικές των πελατειακών σχέσεων, μακριά από λογικές εξυπηρέτησης μικροπολιτικών σκοπών. Μακριά από μια λογική «ανάθεσης» της λύσης των προβλημάτων. Εμείς δεν ζητάμε από κανέναν και καμία στην ΑΣΟΕΕ να μας στηρίξει για να λύσουμε τα προβλήματά του. Αντιθέτως, ζητάμε από όλες και όλους να εμπλακούν στις συλλογικές διαδικασίες και να πάρουν τις ζωές στους στα χέρια τους, να διεκδικήσουμε ένα καλύτερο αύριο. Από το Υπόγειο της σχολής, ξεκινάμε και για έναν διαφορετικό κόσμο, χωρίς εκμετάλλευση, χωρίς ανισότητες, χωρίς παραπεταμένους, χωρίς ποθέμους.

Από το Υπόγειο της σχολής, ξεκινάμε και το Υπόγειο με Θέα! 4ο τεύχος και πλέον τα πράγματα μπαίνουν σε μια σειρά. Ο ανοιχτός χαρακτήρας του περιοδικού ενισχύεται, η επανακατάκτηση της σχολής προχωράει, οι αποστειρωμένες οικονομικές γνώσεις των μαθημάτων αντιπαραβάλλονται με άλλες θεωρίες, ο πολιτισμός βρίσκει έκφραση, το περιβάλλον μας μιλάει για τα βάσανά του και φυσικά 40 χρόνια μετά τον Μάη του 68, πολύχρωμες σελίδες συμπληρώνουν την ύλη του περιοδικού μας με στοιχεία, αναλύσεις και υλικό από την μεγάλη αυτή εξέγερση.

Υπόγειο με Θέα λοιπόν, προσδεθείτε και απολαύστε τη Θέα!

➔ Το Υπόγειο με Θέα δεν είναι τσάμπα. Τσάμπα είναι η μία πίσα στις τρεις. Τσάμπα είναι το CD στην πλαστική μεμβράνη των lifestyle περιοδικών. Για μια βόλτα στον ήλιο δεν πληρώνεις τίποτα. Κι όμως, δεν είναι τσάμπα. Είναι χωρίς αντίτιμο.

➔ Την ευθύνη για την έκδοση της έχει η Α.Π.Ε.Ν.Α. Σχόλια, διαφωνίες, γνώμες παρατηρήσεις, βρίσιμο, συνδρομές στο στέκι μας στο Υπόγειο της σχολής ή στο e-mail μας: ypogeiomethea@yahoo.com. Blog: arena-aseee.blogspot.com. Τα έξοδα καλύπτονται με αυτοχρηματοδότηση και τις όποιες διαφημίσεις και για αυτό ζητάμε την κατανόησή σας... Εάν θέλετε να μας ενισχύσετε δε θα έχουμε κανένα πρόβλημα... ίσως μάλιστα έτσι γλιτώσουμε και από τις διαφημίσεις.

ΑΡΘΡΟ 16: Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Η ΚΟΜΟΤΗΝΗ ΗΤΑΝ Η ΑΡΧΗ...

Μα, θα αναρωτηθείτε, το άρθρο 16 ήθελαν να το αναθεωρήσουν ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, αλλά μετά τους αγώνες της γενιάς του άρθρου 16 και την υπόλοιπη εκπαιδευτική κοινότητα, η αναθεώρηση κατέρρευσε. Πολύ σωστά. Όμως γίνεται πια ξεκάθαρο ότι η κυβέρνηση θέλει να περάσει τις συνέπειες από την αναθεώρηση του 16 μέσα από νόμους και διατάγματα.

Την υποταγή, δηλαδή, του πανεπιστημίου στις ανάγκες της οικονομίας και δημιουργία εκπαιδευτικού πλαισίου που θα ανταποκρίνεται στις αλλαγές στην αγορά εργασίας (ευέλικτη απασχόληση, 400 έως 700?, συρρίκνωση επαγγελματικών και εργασιακών δικαιωμάτων, πειθάρχηση) και άρα κατακερματισμός πτυχίων και επαγγελματικών δικαιωμάτων, υποταγή της γνώσης στις εφήμερες ανάγκες της αγοράς, εμπέδωση της πειθάρχησης στους φοιτητές-αυριανούς εργαζόμενους, περαιτέρω εντατικοποίηση των ρυθμών σπουδών, για να μάθουμε να δουλεύουμε και να μην αντιμιλάμε, για όσο θα αρκούν οι υπερεξειδικευμένες γνώσεις μας.

Στην Κομοτηνή ο υπουργός παιδείας παρουσίασε τον πρότυπο εσωτερικό κανονισμό στη μη θεσμοθετημένη σύνοδο πρυτάνων που γινόταν εκτός ασύλλου, τη στιγμή που οι δυνάμεις καταστολής χτύπησαν τη φοιτητική διαδήλωση που προσπάθησε να προσεγγίσει το χώρο. Ταυτόχρονα έχουν δρομολογηθεί οι αλλαγές στην έρευνα και τα μεταπτυχιακά. Επιχειρούν να διαγράψουν τις πολύμηνες κινητοποιήσεις μας και να φιμώσουν την γνώμη της πανεπιστημιακής κοινότητας. Φαίνεται πως δεν κατάλαβαν τίποτα και νομίζουν ότι μπορούν ακόμα να κοροϊδεύουν την κοινωνία. Ας τα πάρουμε από την αρχή και ας δούμε τι θα σήμαινε η αναθεώρηση του άρθρου 16 και τι φέρνουν οι νόμοι και τα διατάγματα:

Κατάργηση του δημόσιου χαρακτήρα της εκπαίδευσης. Τόσο στο νόμο πλαίσιο, όσο και στους νόμους για τα μεταπτυχιακά, την έρευνα, αλλά και τα προεδρικά διατάγματα και τις υπουργικές αποφάσεις που εξειδικεύουν την εφαρμογή των νόμων, αμφισβητείται ο δημόσιος χαρακτήρας. Η

εξεύρεση ξένων πόρων και η εμπλοκή ιδιωτών και επιχειρήσεων στην τριτοβάθμια εκπαίδευση χαρακτηρίζει τα παραπάνω. Φυσικά σε αυτά πρέπει να προστεθεί και η πρόθεση της κυβέρνησης για ισοτίμηση των πτυχίων των σχολών με αυτά των ΚΕΣ.

Κατάργηση του δωρεάν χαρακτήρα της εκπαίδευσης. Στα μεταπτυχιακά τα δίδακτρα είναι ήδη πραγματικότητα και τώρα γίνονται και καθεστώς, η εξεύρεση παραπάνω πόρων αφήνει ανοιχτό το παράθυρο και για συμμετοχή των φοιτητών στο κόστος, ενώ ήδη θίγεται η δωρεάν διανομή των συγγραμμάτων.

Λειτουργία του πανεπιστημίου με όρους επιχείρησης. Εξεύρεση πόρων, μάνατζερ που συγκεντρώνουν όλες τις οικονομικές εξουσίες, στόχος για προσέλκυση ξένων φοιτητών-πελατών, 4ετή αναπτυξιακά πλάνα είναι μερικές από τις πτυχές του πανεπιστημίου-σουπες μάρκετ. Σε αυτά προστίθενται οι «ανταποδοτικές υποτροφίες» και τα δάνεια για τους φοιτητές.

Κατάργηση του αυτοδιοίκητου και των ακαδημαϊκών ελευθεριών. Ο νέος νόμος κατακρεουργεί το άσυλο. Αλλά αυτό δεν τους έφτανε. Θεσμοθετούνται μια σειρά από πειθαρχικά όργανα με εξωπανεπιστημιακούς και δικαστές που μετατρέπουν το πανεπιστήμιο σε ένα απέραντο δικαστήριο για τους διαφωνούντες και όσους επιλέγουν να μην υπακούσουν στους νόμους της αναδιάρθρωσης.

Εντατικοποίηση των ρυθμών σπουδών. Συρρίκνωση των εξεταστικών σε 3 εβδομάδες, προαπαιτούμενα μαθήματα, όριο φοίτησης 2ν χρόνια είναι μερικά από τα μέτρα που θέλουν να κάνουν το πανεπιστήμιο να θυμίζει λύκειο...

Αξιολόγηση και πιστωτικές μονάδες. Μέσα από την αξιολόγηση θέλουν να αναγκάσουν τα πανεπιστήμια να αλλάξουν τα προγράμματα σπουδών σε μια κατεύθυνση

εκμάθησης εργαλειακών γνώσεων που ζητά σήμερα η αγορά εργασίας και να εξαναγκάσουν τις σχολές, δια του οικονομικού εκβιασμού, να μεταλλάξουν το πανεπιστήμιο σύμφωνα με τη διαδικασία της Μπολόνια. Μέσα από τις πιστωτικές μονάδες, τα πτυχία χάνουν τη συνοχή τους και γίνονται διάσπαρτες γνώσεις. Τα μαθήματα «ποσοτικοποιούνται» (στο εξωτερικό από τις πιστωτικές μονάδες εξαρτώνται και τα δίδακτρα...), ενώ διασπώνται έτσι και τα επαγγελματικά δικαιώματα, μαθαίνοντας στους φοιτητές να μπαίνουν σε έναν αδιέξοδο ανταγωνισμό συλλογής μονάδων, ατομικής καριέρας και ατομικής διαπραγμάτευσης με την εργοδοσία.

Όμως οι μονόδρομοι των ατομικών λύσεων που θέλουν να μας επιβάλουν έχουν σπάσει πια.

Τα περασμένα 2 χρόνια επιλέξαμε να αμφισβητήσουμε ένα τέτοιο πανεπιστήμιο. Επιλέξαμε να αγωνιστούμε για δημόσια και δωρεάν παιδεία. Να αγωνιστούμε για να μην είμαστε η γενιά των 700€, της ανασφάλιστης εργασίας, της ημιαπασχόλησης. Απέναντι στη δύσκολη επιβίωση που κανόνιζαν για εμάς, επιλέξαμε ζωή. Επιλέξαμε να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας. Όμως ο αγώνας μας αμφισβητείται σήμερα και πρέπει να δώσουμε ξανά απάντηση.

Τώρα χρειάζεται και πάλι να διεκδικήσουμε συλλογικά.

ΜΑΣ ΥΠΟΣΧΟΝΤΑΙ ΜΙΑ ΦΤΩΧΗ ΖΩΗ,
ΘΑ ΑΠΑΝΤΗΣΟΥΜΕ ΜΕ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ
ΑΓΩΝΕΣ

A.P.E.N.A.
Αυτόνομη Ριζοσπαστική ΕΝότητα
Ασοεε

ΕΛ...ΕΟΣ ΣΤΟΝ ΕΛΑΙΩΝΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ

Στην Ελλάδα κόπκν τον περασμένο χρόνο εκατομμύρια στρέμματα δασικών εκτάσεων και εκτάσεων natura. Την ατμόσφαιρα επιβαρύνουν 4,5 τόνοι CO2 που ενοχοποιείται για την κλιματική αλλαγή. Η Αττική έχει τη χαμηλότερη επίδοση πρασίνου ανά κάτοικο (μόλις 2 τ.μ.) και διατηρεί σταθερά το ευρωπαϊκό ρεκόρ της μικρότερης αναλογίας πληθυσμού προς δενδροφυτευμένη επιφάνεια. Χώροι για δενδροφύτευση υπάρχουν ακόμα και αντιστέκονται. Όμως καθημερινά απειλούνται από την «αξιοποίησή» τους. Μετά την απώλεια της Πάρνηθας, για την περιβαλλοντική προστασία της Αθήνας δεν υπάρχουν πλέον περιθώρια υποχωρήσεων. Ας δούμε τι προτείνει ο δήμος Αθήνας για τον Ελαιώνα και το Ελληνικό και ποια ουσιαστική αναβάθμιση πρέπει εμείς να απαιτήσουμε.

Ενδεικτική περίπτωση μη αξιοποίησης των ελευθέρων χώρων στο Λεκανοπέδιο Αττικής είναι η περιοχή του Ελληνικού, η οποία κατά πάσα πιθανότητα δε θα εξελιχτεί σε ένα μεγάλο πνεύμονα πρασίνου όπως οραματιζόνταν οι πολίτες. Σύμφωνα με την πρόταση του υπουργείου ΠΕΧΩΔΕ, αν αφαιρεθούν από τη συνολική έκταση οι παλαιοί διάδρομοι προσγωγής-απογείωσης και άλλων εγκαταστάσεων του πρώην αεροδρομίου που θα διατηρηθούν, οι χώροι που προορίζονται για στάθμευση, εμπορικές δραστηριότητες και ανέγερση κατοικιών (με ύψος πάνω από 27μ.), απομένουν περί τα 3500 στρ. για τη δημιουργία μητροπολιτικού πάρκου. Όμως ο περιορισμός του μεγέθους της αρχικής έκτασης δεν αποτελεί τη μοναδική αιτία ένστασης πάνω στο όλο σχέδιο. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς του εργαστηρίου αστικού περιβάλλοντος του Πολυτεχνείου, απαιτείται να φυτευτούν τουλάχιστον 500 χιλ. δένδρα και θάμνοι για τη δημιουργία ήπιου αστικού πάρκου, ενώ η αντίστοιχη

έρευνα του υπουργείου εκτιμά ότι 60 χιλ. δένδρα είναι υπεραρκετά. Τέλος, το υπουργείο ΠΕΧΩΔΕ έχει αφήσει να διαρρεύσει ότι χρειάζονται 7400 εκ. για τη διαμόρφωση και συντήρηση του πάρκου μέσα σε μια 15ετία, τη στιγμή που το προαναφερθέν εργαστήριο του Πολυτεχνείου θεωρεί ότι €180 εκ. επαρκούν για τις απαιτούμενες δραστηριότητες στο ίδιο μήκος χρόνου. Παρόμοια σχέδια «αναβάθμισης» προτείνονται και για το χώρο του Ελαιώνα με το σχεδιαζόμενο γήπεδο του ΠΑΟ. Στα 220 στρέμματα που προορίζονταν για κοινόχρηστο πράσινο πρόκειται να χτιστούν εμπορικά κέντρα, με 60.000 επισκέπτες και άλλους τόσους διερχόμενους να συμβάλουν στη σημερινή ρύπανση και υποβάθμιση. Και όλα αυτά με αφορμή το γήπεδο, το οποίο θα καλύπτει μόλις 40 στρέμματα και θα είναι και το μόνο πράσινο που προβλέπεται να δούμε μαζί με αυτό των εμφανίσεων των παικτών. Ακόμα και το τεχνικό επιμελητήριο Ελλάδας ανακοίνωσε χαρακτηριστικά πώς στη «διπλή ανάπλαση» του Ελαιώνα (το έργο τοποθετείται σε δύο περιοχές: Βοτανικός και Λεωφ. Αλεξάνδρας) δεν τηρήθηκε καμία από τις ελάχιστες προϋποθέσεις που είχε θέσει αυτό. Αξίζει ακόμα να σημειωθεί ότι ο αθηναϊκός λαός θα πληρώσει και θα χαρίσει για 49 χρόνια στα ιδιωτικά συμφέροντα τις εγκαταστάσεις ενώ η ΠΑΕ ΠΑΟ και ο ερασιτέχνης ΠΑΟ δε θα επενδύσει ούτε cent. Η λέξη «αναβάθμιση» μόνο τα παραπάνω δε σημαίνει. Η επιτροπή πολιτών για τη διάσωση του Ελαιώνα απαιτεί ορισμένα απαραίτητα και μη δαπανηρά μέτρα. Καταρχάς σύμφωνα με την ΠΔ του 1995 προβλέπεται η απομάκρυνση των ρυπογόνων βιομηχανιών κάτι που δεν απαιτεί καμία δημόσια δαπάνη, ούτως ώστε να δημιουργηθούν πάρκα υψηλού πρασίνου. Η δαπάνη κατασκευής και συντήρησής τους είναι πολύ μικρότερη από τα 63 εκατ. ευρώ της υπερτιμολόγησής τους. Τέλος είναι πολύ σημαντικό να αξιοποιηθεί η πολιτιστική και ιστορική ταυτότητα της περιοχής, με την ανάδειξη του θαμμένου αρχαιολογικού θησαυρού. Και μη νομίζετε ότι δεν υπάρχουν υπερασπιστές του Ελαιώνα που

να είναι και Παναθηναϊκοί.

Ίδιας φύσης προβλήματα σχετικά με τους ελεύθερους χώρους έχουν εντοπιστεί και σε άλλες περιοχές του Λεκανοπεδίου. Οι Ολυμπιακές εγκαταστάσεις στο Γαλάτσι που καταλαμβάνουν 350 στρ. μετασχηματίζονται σε εμπορικό κέντρο. Αντίστοιχες εγκαταστάσεις στη Φαληρική Ακτή εξελίσσονται σε μόνιμα κτίρια τα οποία αποδεσμεύουν 1000 στρ. από τους πολίτες. Παράλληλα, πολλά μικρότερου μεγέθους πάρκα όπως το "Αντώνης Τρίτσης" στον Πύργο Βασιλίσσης που έχουν δημιουργηθεί κατά καιρούς, παρακμάζουν λόγω έλλειψης πόρων! Ειδική περίπτωση αποτελούν τα στρατόπεδα που αρκετές φορές προκαλούν ρήγματα στον αστικό ιστό, αποκόπτοντας γειτονικές συνοικίες και η απομάκρυνση των οποίων θα έδινε ανάσα σε ιδιαίτερα επιβαρυσμένες περιοχές όπως το Ρουφ και η Αγία Παρασκευή.

Εν κατακλείδι, ερευνώντας κανείς τις περιπτώσεις του Ελληνικού ή του Ελαιώνα είναι εύκολο να παρομοιάσει τον εαυτό του με τους ειρηνιστές του '60 που προσπαθούν να πείσουν τα γεράκια του ψυχρού πολέμου να σταματήσουν το φαγοπότη των πολεμικών δαπανών. Στην προκειμένη, οι "αντίπαλοι" στοχεύουν σε λιγότερο δημόσιο, λιγότερο περιβάλλον, λιγότερα δικαιώματα ώστε να ολοκληρωθεί το πλιτάσιο της δημόσιας περιουσίας.

Υ.Γ.Το Μητροπολιτικό Πάρκο Ελληνικού αννοδεύεται και από το παραμυθάκι «Το μεγαλύτερο της Ευρώπης». Συνολικά έχει έκταση 5000 στρεμάτα. Οι φωτογραφίες που ακολουθούν είναι από τους «Αγγλικούς κήπους» του Μονάχου, 6000 στρέμματα, και από το πάρκο «Φοίνιξ» του Δουβλίνου, 20.000 στρέμματα. Και τα δύο πάρκα σχεδιάστηκαν τον 19ο αιώνα. Φαίνεται πως το Μόναχο και το Δουβλίνο δεν ανήκουν στην Ευρώπη...

Η Αττική έχει τη χαμηλότερη επίδοση πρασίνου ανά κάτοικο (μόλις 2 τ.μ.)

Επιμέλεια: Νίκος, Νάντια

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΜΑΡΟΥΧΕ

Λίγα λόγια για την γη των Maruche

Στη νότια άκρη της Αργεντινής και της Χιλής, βρίσκεται η Παταγωνία. Κάτω από την οροσειρά των νότιων Άνδεων, βρίσκεται η εύφορη έκταση της pampas. Σε αυτήν την περιοχή ζουν οι Maruche. Γνωστοί ως "Gente de la Tierra" (Άνθρωποι της Γης), αυτός ο γηγενής πληθυσμός έχει ζήσει και στις δύο πλευρές των βουνών εδώ και 10.000 χρόνια. Το 1879, πάνω από 1.300 Maruche κατασφάχτηκαν και το έδαφος τους δемеύτηκε για τους άγγλους μετανάστες στον γενοκτόνο πόλεμο, "La Conquista del Desierto" (Η κατάκτηση της Ερήμου).

Τα επόμενα χρόνια, η Παταγωνία έγινε μια ιδιωτική επικράτεια για ξένους και αργεντινούς κτηματίες. Οι επιζήσαντες Maruche καταδικάστηκαν να ζήσουν στα χειρότερα εδάφη, βρίσκοντας καταφύγιο στις περιοχές κατά μήκος της οροσειράς. Σήμερα η γη που κατέχουν είναι ελάχιστη και δεν τους αναγνωρίζεται σαν συλλογική ιδιοκτησία εδαφών της φυλής τους, αλλά σαν ατομικές ιδιοκτησίες ινδιάνων της φυλής. Είναι φανερό, λοιπόν, η προσπάθεια που γίνεται ώστε οι Maruche να μην οργανωθούν με τα παραδοσιακά τους κοινωνικά μοντέλα, αλλά με μοντέλα δυτικά και χριστιανικά. Πολιτικά αυτοορίζονται ως ιδιαίτερος λαός - εθνότητα. Η ιδεολογική τους έμπνευση πηγάζει από την κουλτούρα Maruche όπως αυτή εκφράζεται στη συλλογική μνήμη των κοινοτήτων - κληρονομών. Η οργάνωσή τους αποτελεί κίνηση πολιτικού χαρακτήρα, το περιεχόμενο του αγώνα τους είναι εθνικοαπελευθερωτικό με πρωταρχικές θέσεις αυτές της κοινωνικής αυτοοργάνωσης και της αυτοδιάθεσης. Κεντρικό ζήτημα του αγώνα τους είναι η επανάκτηση των γαιών τους γιατί από τη σχέση με τη γη αντλεί ο Maruche το είναι και τα πιστεύω του. Οι Maruche θεωρούνται ότι συνεχίζουν να αποτελούν εθνότητα με γλωσσική, θρησκευτική και πολιτιστική αυτοτέλεια, απαιτούν την επιστροφή της γης τους καθώς και τη δημιουργία ανε-

Τα τελευταία χρόνια σημειώνονται συνεχείς κινητοποιήσεις και μαχητικές ενέργειες των Maruche στη Χιλή, αλλά και στην Αργεντινή, κυρίως γύρω από το ζήτημα της κλημμένης γης τους και της εκμετάλλευσής της από υλοτομικές, κτηνοτροφικές, τουριστικές κ.α. επιχειρήσεις.

ξάρτητης επικράτειας που βέβαια θα είναι οργανωμένη σύμφωνα με τις παραδοσιακές μορφές οργάνωσης της φυλής σε πολιτικό, οικονομικό, στρατιωτικό και διοικητικό επίπεδο.

Οι Maruche της Αργεντινής

Σήμερα, οι Maruche της Αργεντινής αντιμετωπίζουν μια νέα κατάκτηση, καθώς πλούσιοι Ευρωπαίοι και βορειοαμερικανοί καταφτάνουν για να εκμεταλλευθούν τις χαμηλές τιμές και την ανοικτή οικονομία που καθιερώθηκε από την φιλοπαγκοσμιοποιητική προεδρία του Carlos Menem στη δεκαετία του '90. Τα τελευταία χρόνια φιγούρες όπως ο Ted Turner, ο Jerry Lewis, ο Sylvester Stallone, ο Christophe Lambert και ο George Soros έχουν γίνει οι νέοι ιδιοκτήτες της Παταγωνίας.

Μεταξύ των νέων ιδιοκτητών της Παταγωνίας βρίσκεται η Benetton Group, η οποία είναι ο μεγαλύτερος γαιοκτήμονας

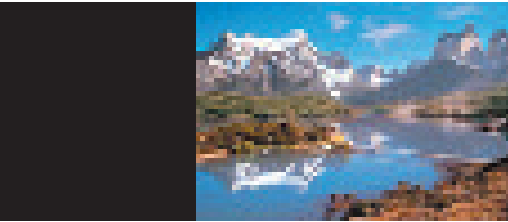
στην Αργεντινή. Μια οικογένεια Maruche, εγκαθίσταται σ' ένα ελεύθερο κτήμα προσπαθώντας να ξεπεράσει τα προβλήματα της ανεργίας από την οικονομική κρίση του 2001. Βρίσκεται όμως αντιμέτωπη με την πολυεθνική Benetton που με κάθε τρόπο προσπαθεί όχι μόνο να της πάρει το κτήμα αλλά και να κατηγορηθούν σαν σφετεριστές. Αυτός ο παράλογος αγώνας της εταιρείας εξηγείται από το γεγονός ότι η επιστροφή και εγκατάσταση έστω και ενός Maruche στη γη των προγόνων του, θα σμάνει την μαζική επιστροφή πολλών ακόμα ιθαγενών, από αυτούς που ζουν σπασμένοι στις παραγκουπόλεις των μεγάλων πόλεων. Μετά από δικαστικούς αγώνες δύο χρόνων, η Benetton παίρνει τελικά την γη παύει όμως η δώξη για την οικογένεια η οποία ωστόσο παραμένει χωρίς περιουσία.

Οι Maruche της Χιλής

Το 1972 μετά την ανάληψη της πολιτικής εξουσίας στη Χιλή από το Συνασπισμό της Λαϊκής Ενότητας του Σ. Αλιέντε, 7.286 εκτάρια κλημμένων εδαφών επιστρέφονται ξανά στους Maruche. Τα χρόνια όμως μετά τη δολοφονία του Αλιέντε και την αρπαγή της εξουσίας από το δικτάτορα Πινοσέτ το χιλιανό κράτος, με μια σειρά αντιφατικών νόμων, αρνείται την πολιτισμική ιδιαιτερότητα των Maruche προσπαθώντας να τους αφανίσουν ως ξεχωριστή εθνότητα. Η πρόθεση να αποκόψουν τους Maruche από την ταυτότητά τους διαπράττοντας μια εθνοκτονία, γίνεται καθαρή από την Εθνική Απογραφή του 1982, που εξομοιώνει τα μέλη αυτού του λαού και των άλλων εθνοτικών μειονοτήτων με τους υπόλοιπους χιλιανούς πολίτες.

Μέχρι και σήμερα οι περιοχές των Maruche αστυνομοκρατούνται, ξεσπούν συγκρούσεις και δεκάδες είναι αυτοί που συλλαμβάνονται και φυλακίζονται. Ο αριθμός των πολιτών Maruche για τους οποίους εκκρεμούν δίκες μέχρι σήμερα είναι αρκετά μεγάλος, οι περισσότεροι από τους οποίους είναι αγρότες που αγωνίζονται να ανακτήσουν τα εδάφη τους.

Στις 3 Ιανουαρίου, καρραμινιέροι δολοφονούν τον Ματίας Κατριλιέο Κεσάδα,

ΔΟΥΛΕΨΕ ΟΣΟ ΠΡΟΛΑΒΑΙΝΕΙΣ, Η ΖΩΗ ΞΕΚΙΝΑΕΙ ΣΤΑ 75

20 ετών φοιτητή στο Τμήμα Αγρονομίας του Πανεπιστημίου Frontera de Temuco, κατά τη διάρκεια κινητοποιήσεων. Η παραπάνω δολοφονία έρχεται να προστεθεί σε αυτήν του νεαρού Maruche Άλεξ Λεμούν Σααβέδρα, το 2002, πάλι από καραμπινιέρους, η οποία μέχρι σήμερα παραμένει ατιμώρητη. Μετά τη δολοφονία του Ματίας σε διαδήλωση στο Τεμούκο για τη δολοφονία του, στις 10/1, συλλαμβάνουν την οικογένεια του και 13 ακόμα άτομα. Από τις 10 Οκτώβρη του 2007 η Πατρίσια Τρονκόσο Ρόμπλες, καταδικασμένη σε 10 χρόνια κάθειρξη με αντιτρομοκρατικό νόμο του Πινοσέτ, βρισκόταν σε απεργία πείνας ζητώντας την υλοποίηση της υπόσχεσης της κυβέρνησης για διάλογο για την άμεση απελευθέρωση όλων των Maruche πολιτικών κρατούμενων και την αποστρατιωτικοποίηση όλων των κλεμμένων εδαφών.

Μετά την αδιαλλαξία της κυβέρνησης, το χιλιανό κράτος διέταξε στις 21 Γενάρη του 2008 την υποχρεωτική ενδοφλέβια σίτισή της. Καταπατώντας κατάφορα κάθε κώδικα ηθικής και τη Διακήρυξη της Μάιλτας για τους απεργούς πείνας, και ενώ η κατάστασή της χαρακτηρίζεται από τους γιατρούς μη αναστρέψιμη, την έδεσαν στο κρεβάτι και της χορήγησαν ηρεμιστικά.

Το Παρατηρητήριο των Δικαιωμάτων των Ιθαγενών Λαών (Χιλή) καταγγέλλει τις επιδρομές και τις βιαιότητες των καραμπινιέρων σε περιοχές, γειτονικές με το κτήμα όπου δολοφονήθηκε ο Ματίας Κατριλέο. Ακολούθησαν τις επόμενες ημέρες πολλές διαδηλώσεις στο Σαντιάγκο, στη Βαρκελώνη αλλά και στην Αθήνα στις 15 Ιανουαρίου για την κατάσταση της υγείας της Πατρίσια Τρονκόσο, την απελευθέρωση όλων των Maruche πολιτικών κρατούμενων και την τιμωρία των ενόχων των δύο νεαρών δολοφονηθέντων.

Ο αγώνας των ιθαγενών Maruche για τη γη και την ελευθερία τους, είναι ένας μόνιμος και σε βάθος χρόνου αγώνας ενάντια στην τρομοκρατία και την καταστολή, που χρειάζεται την αλληλεγγύη μας για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων, των εδαφών και της αυτονομίας τους.

Ευτυχία

«Επειδή η εργασία είναι χαρά»,

Σύνταξη στα 75

«Επειδή τα λεφτά δεν φέρνουν την ευτυχία»,

Μείωση των συντάξεων.

«Επειδή όλοι έχουν δικαίωμα σε ίσες ευκαιρίες», κατάργηση

πρώρων συντάξεων για τις γυναίκες.

«Επειδή δεν πρέπει να υπάρχουν προνομιούχοι»,

ενοποίηση των ταμείων προς τα κάτω.

«Επειδή ζωή χωρίς εργασία δεν έχει νόημα»,

εθελοντική ευθανασία στα 76

Αυτό λοιπόν είναι το όραμα το οποίο έχει υιοθετήσει η κυβέρνηση της Ν.Δ. όσον αφορά την λύση ενός σοβαρού προβλήματος όπως αυτό του ασφαλιστικού. Όσο η κυβέρνηση όμως παίζει με την νοημοσύνη μας προετοιμάζοντας μας για ένα μέλλον στο οποίο **«ευτυχισμένοι»** 70χρονοι θα συνεχίζουν **«εθελοντικά?»** να δουλεύουν προκειμένου να εξασφαλίσουν μια αξιοπρεπή σύνταξη, όλο και περισσότερος κόσμος αντιλαμβάνεται την επικινδυνότητα των προτάσεων της και **διαμαρτύρεται με δυναμικές πορείες και συλλαλητήρια**. Τελικά μήπως είμαστε εθισμένοι στα συλλαλητήρια? Ή μήπως είμαστε εν τέλει τελείως παρτάκηδες ως λαός και δεν δεχόμαστε περικοπή ορισμένων δικαιωμάτων μας για το καλό της μαμάς πατρίδας και των επόμενων γενεών ελληνοπόιων? Ούτε το ένα συμβαίνει ούτε το άλλο. Απλά μετά από όλα όσα έχουν δει τα μάτια μας τα τελευταία χρόνια, είμαστε λίγο δύσπιστοι όσον αφορά την διαχείριση των συντάξεων μας από επίδοξους «μάγους»-managers. Μας αδικείτε? (δεν νομίζω κατά βάθος όλοι τον ίδιο φόβο έχουμε). Ας δούμε λοιπόν λίγα από τα προωθούμενα μέτρα της κυβέρνησης για το ασφαλιστικό:

Μείωση των πρώρων συντάξεων κυρίως για τις γυναίκες: με αυτό το μέτρο η κυβέρνηση απαντάει με τον δικό της μοναδικό τρόπο στο διαχρονικό αίτημα του φεμινιστικού κινήματος για ισότητα των δύο φύλων. Έτσι **εξιώνει τα όρια ηλικίας γυναικών και αντρών** προς τα πάνω φυσικά.

Ενοποίηση των ταμείων διάφορων επαγγελματών: η κυβέρνηση θεωρώντας ανεπίτρεπτο το γεγονός ότι τα ταμεία αυτά είναι **«προκλητικά»** υγιή σε σχέση με άλλα υπερχρεωμένα ταμεία (ΙΚΑ, ΤΕΒΕ) απαιτεί την άμεση ανάθεση των αποθεματικών τους στον έλεγχο της, ώστε τζογάροντας τα και αυτά σε δομημένα ομόλογα να τα υπερχρεώσει και επομένως να επέλθει η απαραίτητη ισορροπία.

Αύξηση των ορίων ηλικίας: επειδή με τις νέες ιατρικές μεθόδους ο μ.ο. ηλικίας είναι πλέον τα **125 χρόνια** είναι φυσικό η κυβέρνηση να προσαρμοστεί ανάλογα αυξάνοντας τα όρια ηλικίας έως την τρίτη νεότητα την οποία εντοπίζει γύρω στα **70 χρόνια**.

Μείωση των συντάξεων: το μέτρο αυτό η κυβέρνηση προσπαθεί με νύχια και με δόντια να το κρατήσει ως κρυφή έκπληξη.

Απαλλαγή Κράτους και ιδιωτών από τα χρέη τους στα ταμεία: οι χαριστικές ρυθμίσεις προς τους ιδιώτες εντάσσονται στα πλαίσια της δημιουργίας ευνοϊκού επιχειρηματικού κλίματος, τύπου Ταϊβάν. Ενώ όσον αφορά το Κράτος, ούτως ή άλλως αυτό από την σύστασή του έχει να πληρώσει οποιοδήποτε χρέος τώρα θα το πιάσουν οι ευαισθησίες?

Πρωώθηση της ιδιωτικής ασφάλισης: με αυτό το σύστημα καθένας θα πληρώνει για την πάρτι του και θα εξασφαλίζει την σύνταξή του. Όσο θετικό κι αν ακούγεται αυτό για ορισμένους (Δαπίτες), εντούτοις με αυτόν τον τρόπο το ασφαλιστικό σύστημα χάνει τον κοινωνικό και αναδιανεμητικό του χαρακτήρα. Ενάντια σε όλα αυτά τα μέτρα τα οποία, παρά την εύθυμη προσέγγισή τους, αποτελούν την χαριστική βολή σε κερκημένα εργασιακά δικαιώματα δεκαετιών, πρέπει να αντιπαρεθεθούμε, ώστε μέσω δυναμικών κινηματικών διαδικασιών να αντιπαρατάσουμε τη δική μας πρόταση και το δικό μας όραμα. Ένα όραμα που μπορεί να μη χωράει τα μεγαλεπήβολα πλάνα των μεγάλων ιδιωτικών επιχειρήσεων, αλλά χωράει την επιδίωξη του κάθε ανθρώπου σε μια καλύτερη ζωή από αυτήν των γονιών του, σε μια ζωή με αξιοπρέπεια, σε μια ζωή το τέλος της οποίας θα ορίζει ο ίδιος και δεν θα του την καθορίζουν οικονομικά και άλλης φύσεως συμφέροντα.

Κώστας PSYCHOSON

ΠΕΡΙ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΡΑΤΟΥΣ

Η κυβερνητική στάση των δύο μεγάλων κομμάτων τα τελευταία χρόνια περιέχει διακρούξεις περί πλήρους «ανεξαρτητοποίησης» του κράτους από το θεσμό της εκκλησίας. Πράγματι όμως ξενίζει το γεγονός αυτής της συμπεριφοράς του κράτους πάνω σε αυτό το θέμα δεδομένου πως και η ίδια η στάση της εκκλησίας είναι «ουδεμία ανάμειξη του κλήρου με τα κοινά». Οι λόγοι αυτής της σκόπιμης οκνηρίας είναι κάτι που είναι γνωστό από πολύ παλιά και είναι κοινό μυστικό και στις μέρες μας. Η εκκλησία με το ποίμνιο της(φευ) αποτελεί μια μεγάλη δεξαμενή ψήφων της οποίας η απώλεια έχει μεγάλο πολιτικό κόστος. Άλλωστε μην ξεχνάμε πως πάνω απ'όλα η εκκλησία αποτελεί έναν ιδεολογικό μηχανισμό του κράτους με σκοπό τη διαπαιδαγώγησή μας σύμφωνα με τις επιθυμίες τους.

Πολλά ακούγονται για την περιουσία της εκκλησίας και τις οικονομικές τις δραστηριότητες .Συγκεκριμένα η εκκλησία αλλά και τα μοναστήρια έχουν στην κατοχή τους αστικά ακίνητα(πάνω από 500 σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη),πακέτα μετοχών, τίτλους Δημοσίου και μεγάλες αγροτικές εκτάσεις και μάλιστα σε περιοχές όπου υπάρχουν ακτήμονες αγρότες.

Και φυσικά εκτός των άλλων η εκκλησία χρηματοδοτείται και από τον κρατικό προϋπολογισμό.

Είμαστε η μόνη χώρα στην Ε.Ε. που έχουμε υπουργείο θρησκευμάτων και το ακόμα πιο τραγικό είναι πως είναι ενωμένο με το υπουργείο παιδείας!!Ακόμα και το κραταίο Βατικανό δεν έχει καταφέρει να επιβάλλει αυτή την ομοιογενή απίστευτη καινοτομία στο λαό της Ιταλίας. Κατά συνέπεια το μάθημα των θρησκευτικών όπου στην ουσία υποκαθιστά το θεσμό του κατηχητικού , η υποχρεωτική προσευχή αλλά και οι όρκοι στα δικαστήρια και σε μερικά πανεπιστήμια θεωρούνται δευτερευούσης σημασίας για το κράτος .Ο κύριος άξονας των μέτρων αυτών είναι η αποστασιοποίηση των ατόμων που δεν θέλουν να συμμετάσχουν σε αυτές τις διαδικασίες.

Σύνδεση κράτους και εκκλησίας αποτελεί και το κλείσιμο των σχολείων, σχολών, δημόσιων υπηρεσιών λόγω του θανάτου ενός θρησκευτικού ηγέτη, τα πανεπιστήμια που έγινε λόγος για τις χαμένες διδακτικές ώρες. Χαρακτηριστικό παράδειγμα

επίσης είναι ότι πριν από κάποιο διάστημα η κυβέρνηση και η εκκλησία ήθελαν να ιδρύσουν εκκλησιαστικά πανεπιστήμια τα οποία θα χρηματοδοτούνταν από το κράτος.Τα πανεπιστήμια αυτά δεν θα λειτουργούν με δημοκρατικές διαδικασίες, ακαδημαϊκή ελευθερία, το αυτοδιοίκητο, δηλαδή όλα θα ορίζονται από την εκκλησία π.χ. οι εισακτέοι θα μπαίνουν στις σχολές αυτές με προσωπικές συνεντεύξεις.

Απόδειξη εμπράγματης σχέσης κράτους-εκκλησίας μίας απονεκρωμένης όπως διατείνονται σχέσης είναι τα ίδια τα κοιμητήρια(τι ειρωνεία!!) και οι εκκλησίες που η πλειοψηφία τους φτιάχνονται με χρήματα του κράτους (χρήματα που όταν τα ζητάμε για τη παιδεία ή την ασφάλιση π.χ δεν υπάρχουν). Αλλά θα μπορούσε κάποιος και ορθά, να ισχυριστεί πως το κράτος πρέπει να είναι αρωγός στην προσπάθεια ικανοποίησης του θρησκευτικού αισθήματος του λαού.

Έλα όμως που το κράτος στέκεται μεροληπτικά υπέρ μόνο της επικρατούσας θρησκείας(προφανώς θα έχει τους λόγους του και αυτό...)καταδικάζοντας τις υπόλοιπες θρησκείες σε αφανισμό(μη επιτρέποντας την οικοδόμηση τζαμιού ελεύθερα και απρόσκοπτα επιχορηγώντας το κιόλας όπως κάνουν και με τις χριστιανικές εκκλησίες) αδιαφορώντας για τη μερίδα του λαού που εκφράζουν απλά και μόνο επειδή αυτή η μερίδα είναι μικρή.

Για εμάς όμως όλα αυτά(όσο και αν φαίνεται παράξενο) δεν αποτελούν τους πραγματικούς λόγους που καθιστούν αναγκαίο τον άμεσο διαχωρισμό κράτους-εκκλησίας.Οι αυθαιρεσίες της εκκλησίας είναι η φυσική συνέπεια της σχέσης της με

το κράτος και όχι ο λόγος διαχωρισμού τους.

ΠΕΡΙ NON-ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ

Στη Ελλάδα το να είσαι αβάπτιστος είναι 1 υπόθεση1 υπόθεση καθημερινού ρατσιστικού σουρεαλισμού. Από το σχολείο π.χ. προσευχή(μα...κύρια σας το έχω πει τόσες φορές δεν ξέρω να λέω την προσευχή!-δεν με ενδιαφέρει κυρία Αβαπτιστοπούλου να την μάθεις!!!!!!)τέτοιοι ευτράπελοι διάλογοι καθώς και καταστάσεις όπως στην ώρα των θρησκευτικών «εξορία» στο προαύλιο και άμα είσαι τυχερός-ή άντε να έχεις παρέα στο προαύλιο κάποιον καθολικό-ή. Κουραστική-Ευτράπελη ήταν και η αντίδραση στο κοίταγμα των προηγούμενων ταυτοτήτων π.χ. στις δημόσιες υπηρεσίες η κυρία στο ταμείο(μα καλά άθεε είσαι ...δηλαδή στο σατανά πιστεύεις?).Τέτοια ωραία πράγματα βιώνει καθημερινά ένας αβάπτιστος στην Ελλάδα, και εκεί που πάει να επιτευχθεί το αυτόνομο να μην αναγράφεται το θρήσκευμα στις ταυτότητες διοργανώνεται από τον τότε αρχιεπίσκοπο συλλαλητήριο!!!#\$\$%*!!.. Όπου τότε δεν είχαμε τίποτα να ζηλέψουμε από το θρησκευτικό φανατισμό χωρών όπως Ιράν ,Αφγανιστάν !

Αντιλαμβανόμαστε λοιπόν ότι το ζήτημα δεν είναι να πείσουμε ,να επηρεάσουμε τον κόσμο έτσι ώστε να μην είναι κοντά στη θρησκεία του, το ζήτημα είναι να σέβασαι τα διαφορετικά πιστεύω. Και στην Ελλάδα αυτό δεν συμβαίνει και πρώτα-πρώτα σε επίπεδο κράτους ,σε επίπεδο θεσμικό, πολιτικό ,πολιτισμικό ,κοινωνικό.

Εύη,Κώστας

ΟΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Αγαπντέ αναγνώστη,

Σε απάντηση των χιλιάδων mail που έλαβε η A.P.EN.A. (ypogeiomethea@yahoo.com), η εγκάθετη ομάδα του περιοδικού «Υπόγειο με Θέα» αποφάσισε να δημιουργήσει οικονομικό ένθετο, στα πρότυπα των μεγάλων έντυπων, άτυπων και ηλεκτρονικών εκδόσεων που κυκλοφορούν ανά το πανελλήνιο. Βλέπετε, τα εκδοτικά συμφέροντα, όχι μόνο μας ακουμπούν, αλλά καθορίζουν και την ένδοξη και ανεξάρτητη πορεία μας. Είναι πάγια θέση του περιοδικού, **ΝΑ ΣΥΝΑΛΛΑΣΣΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ** έχει κάτι να προτείνει (κυρίως οικονομικά ανταλλάγματα, αλλά ποτέ δεν λέμε όχι και στα ερωτικά...), πόσο μάλλον όταν πρόκειται για τα εξέχοντα συμφέροντα ετούτου του ιερού τόπου.

Έτσι, σε αυτό το ένθετο, θα παρουσιάζονται και θα κριτικάρονται με αντικειμενικό τρόπο (χο χο!!) οι τρέχουσες οικονομικές εξελίξεις (και οι παραφυάδες αυτών), αλλά και η ζωή και το έργο σπουδαίων οικονομικών μορφών της ιστορίας. Όσον αφορά το τελευταίο, σκοπός μας είναι να παρουσιάζουμε πρόσωπα των οποίων το όνομα δεν πρόκειται να ακούσουμε σε αυτό το λαμπρό πανεπιστήμιο. Όλα τα είχε η Μαριωρή, τα σοσιαλιστικά πρότυπα της λείπανε...

ΔΕΝ ΔΕΣΜΕΥΟΜΑΣΤΕ για την μακροήμερευση του παρόντος ένθετου. Η ΑΣΟΕΕ με την σύγχρονη λειτουργία της και την άριστη κατάρτιση των προγραμμάτων σπουδών, το μόνο που καταφέρνει είναι την εξάλειψη της οποιας κριτικής σκέψης μας έχει απομείνει αλλά και την μη-μάθηση όλων εκεί-

νων των αναλυτικών εργαλείων που θα μας επέτρεπαν, έστω, μια υποτυπώδη αντίληψη του οικονομικού συστήματος.

Πιστεύουμε :

- Σε μια καλύτερη Ελλάδα (αλλά δεν την θέλουμε)
- Στην ανελεύθερη αγορά
- Στον απάνθρωπο ουμανισμό
- Στον Λεβασδικό
- Τον Μάκη και τον Θέμο ταυτόχρονα
- Στο δεκατριάθεο (ο 13ος είμαι εγώ)
- Στα ζώδια (όποτε μας βολεύουν)
- Στο Alien του Ρόζγουελ
- Στα πρωτόκολλα της Σιών
- Στο τέρας του Λοχνές

Τα χειρότερα έπονται. (και κυριολεκτικά και μεταφορικά)

Εγώ, ο κοντόφθαλμος λογιστάκος

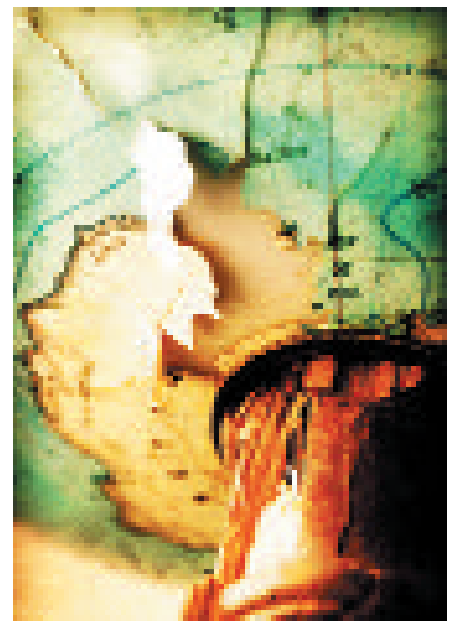
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΥΦΕΣΗ

Οι ΗΠΑ μπαίνουν σε μια περίοδο ύφεσης ή απλά σε «μια περίοδο ανάπτυξης χαμηλότερης των δυνατοτήτων»; Αυτό το ερώτημα κυριαρχεί ήδη από τις αρχές του 2008 και μάλιστα είναι βαρύνουσας σημασίας, καθώς η αμερικανική οικονομία θεωρείται ο κινητήριος μοχλός της παγκόσμιας. Η κατάσταση την οποία βιώνουμε σε αυτήν την περίοδο, συζητιόταν, και είχε προβλεφθεί, στους οικονομικούς κύκλους, (βλέπε απόψεις George Soros) ήδη από το 2003. Παρόλα αυτά, οι παρεμβάσεις από τους αρμόδιους φορείς [π.χ. FED (η κεντρική τράπεζα των ΗΠΑ), Ευρωπαϊκή Τράπεζα, Bank of England, Τράπεζα της Ελλάδας κτλ.] ήταν ή ανύπαρκτη ή καθυστερημένη και ανεπαρκής.

Ήδη από το καλοκαίρι του 2007, η παγκόσμια χρηματοπιστωτική αγορά, και κυρίως εκείνη των ΗΠΑ, δέχεται τρομερές πιέσεις, οι δείκτες πέφτουν και αρκετοί οργανισμοί αντιμετωπίζουν σοβαρά προβλήματα, ακόμα και το φάσμα της χρεοκο-

πίας. Στην Ελλάδα, η κρίση αυτή εισήχθη από τις πρώτες 20 μέρες του 2008, όπου το ελληνικό χρηματιστήριο βίωσε μια ανεπανόληπτη κατάσταση. Ο Γενικός Δείκτης από τις 5.207,44 μονάδες στις 2/1, έπεσε στις 4.098,75 στις 23/1. Κεφάλαια ύψους 45 δισ. ευρώ «εξαερώθηκαν» στην ελληνική χρηματιστηριακή αγορά τις τρεις πρώτες εβδομάδες του νέου έτους, ακυρώνοντας όλα τα κέρδη που είχαν επιτευχθεί εντός του 2007. Βέβαια, αργότερα ο Γενικός Δείκτης «διορθώθηκε», έχοντας για 2 συνεχείς μέρες ανεξήγητη άνοδο, φτάνοντας στις 25/1 στις 4.516,81 μονάδες. Η άνοδος αυτή θεωρείται ότι είναι, μάλλον, μια θετική διόρθωση στην πτωτική τάση, παρά το αντίθετο.

Βέβαια, το σημαντικότερο συμπέρασμα της συμπεριφοράς του Γενικού Δείκτη είναι ότι εισερχόμαστε παγκοσμίως σε μια κατάσταση άκρως ευμετάβλητη και επικίνδυνη, όπου οι συνεχείς διακυμάνσεις των διαφόρων δεικτών είναι αναμενόμενες. Όπως καταλαβαίνετε, στα χρηματιστήρια όλου του κόσμου, οι μεγάλοι χαμένοι μιας τέτοιας περιόδου είναι οι απλοί επενδυτές, οι οποίοι δεν έχουν επαρκή και ακριβή πληροφόρηση. Οι έχοντες, δηλαδή οι κερδοσκόποι, είτε πρόκειται για ιδιώτες ή για επενδυτικούς οργανισμούς, θα έχουν κάθε ευκαιρία να βρίσκονται ένα βήμα πιο μπροστά από τις εξελίξεις και με αυτόν τον τρόπο να αποκομίσουν τεράστια κέρδη.

Οι αιτίες αυτής της κατάστασης είναι κυρίως 2 : το πετρέλαιο (παντού είναι το άτιμο...) και η γενικότερη λειτουργία του παγκοσμίου χρηματοπιστωτικού συστήματος, το οποίο φυσικά είναι η βιτρίνα του παγκόσμιου καπιταλισμού.

Πετρέλαιο

Δεν θα κάνουμε ιδιαίτερη μνεία στο πετρέλαιο, καθώς ο ρόλος του στην παγκόσμια οικονομία είναι κατανοητός και ο αντίκτυπος μιας αύξησης της τιμής του, είναι ευρέως γνωστός. Είναι δεδομένο, ότι αυτή την στιγμή, τα παγκόσμια κοιτάσματα

πετρελαίου ή φθίνουν ή τουλάχιστον έχουν φτάσει στην κορύφωση τους. Με αυτό το πρόσχημα (γιατί ο κυριότερος παράγων αύξησης της τιμής του είναι η κερδοσκοπία και τα διάφορα παιχνίδια), η τιμή έχει 5πλασιαστεί από το 2002. Επειδή όμως, η σύγχρονη παγκόσμια κοινωνία βασίζεται σε μεγάλο βαθμό στο πετρέλαιο, είναι λογικό η τρέχουσα τιμή να έχει ως αποτέλεσμα την επιβράδυνση της ανάπτυξης των αναπτυσσόμενων χωρών. Όμως η εξέλιξη της τιμής του πετρελαίου, ήταν λίγο-πολύ προβλέψιμη εδώ και 20-25 χρόνια οπότε κάτι άλλο συμβαίνει...

Χρηματοπιστωτικό σύστημα

Η κύρια αιτία κρίσης στο παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό σύστημα οφείλεται στα ενυπόθηκα στεγαστικά δάνεια υψηλού κινδύνου (sub-prime mortgaged loans). Αυτά είναι στεγαστικά δάνεια που δίνονται σε άτομα χαμηλής πιστωτικής αξιοπιστίας, δηλαδή άτομα με κακό ιστορικό αποπληρωμής. Τα στεγαστικά δάνεια, όπως όλα τα δάνεια, έχουν δύο όψεις: για τον δανειολήπτη/ιδιώτη είναι μια μορφή χρηματοδότησης (αποκτά πρόσβαση σε λεφτά) ενώ για τον δανειοδότη/τράπεζα είναι μια μορφή επένδυσης (αυξάνει το κεφάλαιό του από τους τόκους). Αυτά τα δάνεια έχουν επιτόκια 3-4 % υψηλότερο από τα κανονικά, έτσι ώστε οι τράπεζες να αντισταθμίσουν τον παραπάνω κίνδυνο που αναλαμβάνουν. Όπως συνηθίζεται εδώ και καιρό, οι δανειοδότες στεγαστικών στις ΗΠΑ δεν κρατούν τα δάνεια για τον εαυτό τους, αλλά αμέσως τα πουλούν σε επενδυτικές τράπεζες (τύπου JP Morgan και Merrill Lynch). Στην ουσία, πουλούν την επένδυσή τους σε κάποιον άλλο για ένα αντίτιμο, κι έτσι ξεμπερδεύουν από το ενδεχόμενο ρίσκο μη αποπληρωμής. *{Κάτι αντίστοιχο γίνεται, ακόμα και από τράπεζες της Ελλάδας, στον τομέα των πιστωτικών καρτών, όπου υπάρχουν ειδικές εταιρίες που «αγοράζουν» τα χρέη των καταναλωτών από τις τράπεζες σε κάποιο ποσό (μικρότερο από το συνολικό χρέος) και αναλαμβάνουν εκείνες να το εισπράξουν.}* Οι επενδυτικές τράπεζες «πακετάρουν» τα επιμέρους μεμονωμένα δάνεια σε ένα καινούργιο προϊόν (mortgage backed security), το οποίο στη συνέχεια μεταπωλούν σε επενδυτές. Αυτοί μπορεί να είναι άλλες τράπεζες που, με τη σειρά τους, χρησιμοποιώντας την αγορά παραγώγων, πακετάρουν τα MBS μαζί με άλλα δάνεια και «κατασκευάζουν» επενδυτικά προϊόντα που λέγονται collateralized loan

obligations τα οποία διαθέτουν σε αμοιβαία κεφάλαια, ασφαλιστικά ταμεία κι άλλους τελικούς επενδυτές. Να σημειωθεί, ότι οι τράπεζες για να εξασφαλίσουν τον υψηλότερο βαθμό αξιοπιστίας των προϊόντων αυτών και να τα πουλήσουν ευκολότερα, τα «ανακάτευσαν» με άλλα στεγαστικά υψηλής εγγύησης, με αποτέλεσμα το προϊόν που εξέδιδαν να έχει τον υψηλότερο βαθμό εγγύησης AAA (όταν για παρά-

πολλών ομολόγων και χρηματοοικονομικών προϊόντων που εμπειρεύουν sub prime δάνεια. Και αυτό, συμπαρασύρει συνολικά, όλα τα περίπλοκα χρηματοοικονομικά προϊόντα (παράγωγα, ομόλογα κτλ.). Πιο συγκεκριμένα, η αξία των τίτλων αυτών καθοριζόταν με βάση την τιμή του «ενέχυρου» που ήταν οι κατοικίες και καθώς οι τιμές των ακινήτων έπεσαν, έπεσε και η αξία των τίτλων, συσσωρεύοντας ζη-

δειγμα τα ομόλογα του ελληνικού Δημοσίου βαθμολογούνται με AA). Αν προσθέσετε σε όλα αυτά, την συνηθισμένη πρακτική διαφόρων επενδυτικών ή τραπεζικών οργανισμών να αγοράζουν ένα ασφαλιστικό συμβόλαιο από ένα χρηματοπιστωτικό ίδρυμα ώστε να «εξασφαλιστούν» από τον κίνδυνο χρεοκοπίας του εκδότη του προϊόντος (συμβόλαιο CDS -Credit Default Swaps), τότε γίνεται ο απόλυτος χαμός. Δηλαδή, όλοι αυτοί οι οργανισμοί επιχειρώντας να μετριάσουν την έκθεση τους στον κίνδυνο (να μην αποδώσει η επένδυσή τους όπως περιμένουν), δέχονται να πληρώσουν ένα αντίτιμο αγοράζοντας ένα CDS με σκοπό να εξασφαλιστούν σε ενδεχόμενη ζημία. Σε μια τέτοια περίπτωση, ο ασφαλιστικός οργανισμός αποζημιώνει τον επενδυτικό με ένα προσυμφωνημένο αντίτιμο. Κάτι ανάλογο με το να ασφαλίσεις, ας πούμε, το αυτοκίνητο σου, το σπίτι σου ή τα πάγια της επιχείρησής σου.

Χρονικό

1. Μετά τις πιέσεις που εμφανίστηκαν στην αγορά εργασίας σε αρκετές περιοχές των ΗΠΑ και την άνοδο των επιτοκίων, μεγάλος αριθμός των δανειζόμενων απέτυχε να είναι συνεπής στις υποχρεώσεις του.

2. Το μεγαλύτερο, όμως, πρόβλημα είναι ότι αυτό το ρίσκο της μη αποπληρωμής δεν το φέρει πια η τράπεζα που έδωσε το αρχικό στεγαστικό δάνειο, αλλά - μέσω της παραπάνω διαδρομής - έχει προσαρτηθεί ποικιλοτρόπως σε πολλά επενδυτικά χαρτοφυλάκια. Έτσι, μετά από αυτό έχουμε την κατάρρευση των συστατικών (swaps)

μιές σε τράπεζες σε ολόκληρο τον κόσμο σπέρνοντας το χρηματιστηριακό πανικό, όταν άρχισε να ανακοινώνεται η ληπτερή.

3. Εν συνεχεία, κατέρρευσαν και τα CDS. Η ονομαστική αξία των ασφαλιστηρίων ήταν τεράστια (45 τρις. \$) και όπως είναι λογικό οι «ασφαλιστικές» εταιρίες δεν μπορούσαν να καλύψουν τις αποζημιώσεις.

Αποτέλεσμα

1. Χιλιάδες αμερικανικά νοικοκυριά έχασαν τα σπίτια τους ή είναι υπερχρεωμένα.

2. Τραπεζικοί, ασφαλιστικοί, επενδυτικοί οργανισμοί και hedge funds (συγκεκριμένα χρήματα επενδυτών - «καλάθια με λεφτά» προς επένδυση), που ήταν κολλοσοί, αντιμετωπίζουν πλέον τεράστια προβλήματα. Χαρακτηριστικά είναι τα παρακάτω παραδείγματα: **Fortis (Βελγοολλανδικός τραπεζικός όμιλος), Societe Generale, Citigroup, UBS, JP Morgan, Merrill Lynch, Mbia/ACA/Abmac («ασφαλιστικές» εταιρίες), 2 hedge funds που ανήκουν στην Bear Stearns (ηγετική τράπεζα της Νέας Υόρκης), IKB, SachsenLB, Northern Rock κτλ.**

Προσπαθώντας να απεμπλακούμε από την κοντόφθαλμη ανάλυση του παραπάνω περιστατικού, οφείλουμε να αναζητήσουμε τις παθογένειες στην ολότητα του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Το παρόν κραχ δεν είναι το πρώτο και σίγουρα όχι το τελευταίο. Ενδεικτικά αναφέρουμε την ασιατική κρίση (Οκτώβριος 1998) και την φούσκα των high tech μετοχών (2001).

Η κατάργηση των συμφωνιών του Μπρέτον Γουντς (που αποσυνέδεσε το διεθνές συναλλακτικό και αποθεματικό νόμισμα -το δολάριο- από τον χρυσό) έδωσε την ευχέρεια στις κεντρικές τράπεζες να βάζουν μπροστά τις εκτυπωτικές μηχανές για να «ταΐσουν» με φθινό χρήμα τις οικονομίες, σε περιόδους ύφεσης και χρηματοπιστωτικών κρίσεων.

Πάνω σ' αυτή τη φούσκα «φθηνών» κεφαλαίων στηρίχθηκε η παρατεταμένη άνοδος των τιμών σε μετοχές, ομόλογα και πρώτες ύλες (πετρέλαιο, τρόφιμα, μέταλλα κ.ά.). Όλες οι αξίες δηλαδή ανεβαίνουν ταυτόχρονα, κάτι που δεν έχει συμβεί ποτέ στο παρελθόν σε τέτοια έκταση. Ταυτόχρονα τα φθηνά κεφάλαια έδωσαν την ευκαιρία να εκτοξευθεί στα ύψη ο κρατικός και ιδιωτικός δανεισμός, δημιουργώντας ένα βουνό χρέη. Φθάσαμε, έτσι, στο σημείο μια οικονομία όπως η ελληνική -όχι η πλέον αντιπροσωπευτική- να γνωρίζει αύξηση παραγωγής αγαθών και υπηρεσιών (δηλαδή, ονομαστικού ΑΕΠ) 6%, αύξηση χρηματικής προσφοράς 12-13% (βλ. ΕΚΤ) και πιστωτική επέκταση 18-24%!

Η πιστωτική επέκταση οδηγείται ουσιαστικά από τη διάθεση ανάληψης ρίσκου και αυτή από την κερδοσκοπία. Σε μια παγκόσμια οικονομία το ΑΕΠ της οποίας υπολογίζεται σε 50 τρις. δολάρια αντιστοιχεί χρηματοπιστωτική αγορά μετοχών, ομολόγων και τραπεζικών καταθέσεων ύψους 150 τρις. και μια αγορά παραγώγων 700 τρις. περίπου! Η παγκόσμια οικονομία στηρίζεται κυριολεκτικά σήμερα σε έναν τεράστιο πύργο από τραπουλόχαρτα. Το δυστύχημα είναι ότι αυτός έχει αρχίσει να καταρρέει και ότι το μέγεθός του είναι μεγαλύτερο εκείνου της κρίσης του 1929: τότε τα χρέη από πιστώσεις στις ΗΠΑ ανέρχονταν στο 287% του ΑΕΠ, ενώ σήμερα υπερβαίνουν το 340%! Την ίδια στιγμή, η FED, η Ευρωπαϊκή Τράπεζα και οι υπόλοιπες, αναρωτιούνται αν θα πρέπει να μειώσουν ή να αυξήσουν το επιτόκιο τους (ονομάζεται «παρεμβατικό» αφού μέσω αυτού καθορίζουν την αξία και την προσφορά χρήματος) και αν αυτό θα επιφέρει πληθωριστικές πιέσεις ή θα ανακόψει την οικονομική επιβράδυνση, δείχνοντας ότι είτε δεν θέλουν είτε δεν μπορούν να δώσουν πραγματική λύση στο πρόβλημα.

Shit happens : «Η BP καταργεί 5.000 θέσεις εργασίας λόγω μείωσης των κερδών (μόνο 17,3 δις. \$)» 5/2/2008, Times.

ΣΤΡΑΒΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΓΙΑΛΟΣ ΡΕ... (ΓΙΑ ΑΥΤΟ ΤΟΝ ΧΤΙΖΟΥΜΕ ΚΙΟΛΑΣ)

«Διατήρηση των ισχυρών πληθωριστικών πιέσεων και τον Ιανουάριο με τον γενικό δείκτη τιμών καταναλωτή να παραμένει στα επίπεδα του 3,9% όπως και τους δύο προηγούμενους μήνες καταγράφουν οι τιμοληψίες της Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας.

Την ανοδική και ανησυχητική πορεία του συνεχίζει ο πληθωρισμός στη Ζώνη Ευρώ, καταρρίπτοντας με 3,2% τον Ιανουάριο νέο ρεκόρ, ενώ ταυτόχρονα υποχώρηση καταγράφεται στους δείκτες επιχειρηματικής εμπιστοσύνης και οικονομικού κλίματος».

Σσσσσσσσ(ύγκλιση)... Μη τους ξυπνάτε. Όλα πάνε καλά..

«...Ενώ στην Ελλάδα η διαμάχη για τις ενεργειακές της ανάγκες περιστρέφεται στο κατά πόσον συμφέρει ή επιτρέπεται από την Ε.Ε. η καύση του λιθάνθρακα, η Ευρώπη συνολικά, αλλά και πολλές χώρες της ευρύτερης περιοχής μας, μεθοδεύουν την ανάπτυξη πυρηνικής παραγωγής. Η Τουρκία ανακοίνωσε την κατασκευή, σε πρώτη φάση, τριών πυρηνικών σταθμών συνολικής ισχύος 5.000 MW. Υποψήφιος θέσεις φέρονται η Σινώπη, το Ικόνιο, η Μερσίνη και το Κιρκκλάρλι στην ευρωπαϊκή περιοχή. Ο «πυρηνικός κλοιός» για την Ελλάδα εξαπλώνεται και νοτίως, καθώς πυρηνικά προγράμματα ηλεκτροπαραγωγής έχουν ανακοινώσει η Αίγυπτος, η Λιβύη, η Τυνησία, το Μαρόκο και η Αλγερία...

...Τις τελευταίες ημέρες συζητείται όλο και πιο έντονα το θέμα της διείσδυ-

σης του λιθάνθρακα στο ενεργειακό μίγμα της χώρας. Η Ρυθμιστική Αρχή Ενέργειας (ΡΑΕ), μάλιστα, γνωμοδότησε θετικά για την κατασκευή μονάδων ηλεκτροπαραγωγής από λιθάνθρακα στο Μαντούδι Ευβοίας και τον Άγ. Νικόλαο Βοιωτίας...

...Οι σταθμοί της ΔΕΗ στον Άγιο Δημήτριο Πτολεμαΐδα και την Καρδιά Κοζάνης καταλαμβάνουν την πρώτη και δεύτερη

θέση αντίστοιχα στην καταστροφή του κλίματος με αέρια του θερμοκηπίου, σύμφωνα με τη νέα έκθεση της WWF για τις 30 πιο ρυπογόνες μονάδες ηλεκτρισμού στην Ευρώπη το 2006...»

Τι να της κάνουμε τις τεχνολογικές ανακαλύψεις?? Κάρβουνο και πυρηνική ενέργεια μια ζωή...

«...Χαμηλή απορροφητικότητα εξακολουθούν να παρουσιάζουν τα έργα περιβάλλοντος που χρηματοδοτούνται από το Γ' ΚΠΣ, καθώς και τα έργα του ΟΣΕ και όσα υλοποιούνται στο βόρειο Αιγαίο. Η απορρόφηση των ευρωπαϊκών κονδυλίων του Γ' ΚΠΣ κινείται σήμερα περίπου στο 66%, ενώ οι καθυστερήσεις αποδίδονται από την Επίτροπο τόσο στην καθυστερημένη έναρξη των προγραμμάτων, όσο και σε αδυναμία των δικαιούχων -σε πολλές περιπτώσεις δήμων ή κρατικών φορέων- να τα «προχωρήσουν» με γρήγορους ρυθμούς...»

Ρε, οι Έλληνες είναι φιλότιμος λαός. Τσάμπα λεφτά δεν καταδεχόμαστε να πάρουμε.. Μόνο αν τα ονομάσουμε μίζες..

«...Στην τελική ευθεία βρίσκονται οι διαδικασίες για την έναρξη των επενδυτικών προγραμμάτων δημιουργίας 4 γηπέδων γκολφ στη Χαλκιδική ενώ έχει διαπιστωθεί ότι, μελλοντικά, μπορεί να προστεθούν άλλα 2 γήπεδα στον ίδιο Νομό...»

Άλλα ντ' άλλα, της Παρασκευής το γάλα...

Νίκος Α

ΑΠΙΚΤΗ ΕΝΟΤΗΤΑ

ΜΠΡΟΣΕ Η ΟΡΑ
ΝΑ ΑΝΑΛΕΞΟΥΜΕ ΤΟ ΤΟΤΙΟ
Η ΑΠΙΚΤΗ ΕΡΑ
ΠΡΟΤΑ ΑΤΟΜΙΖΤΕΙ

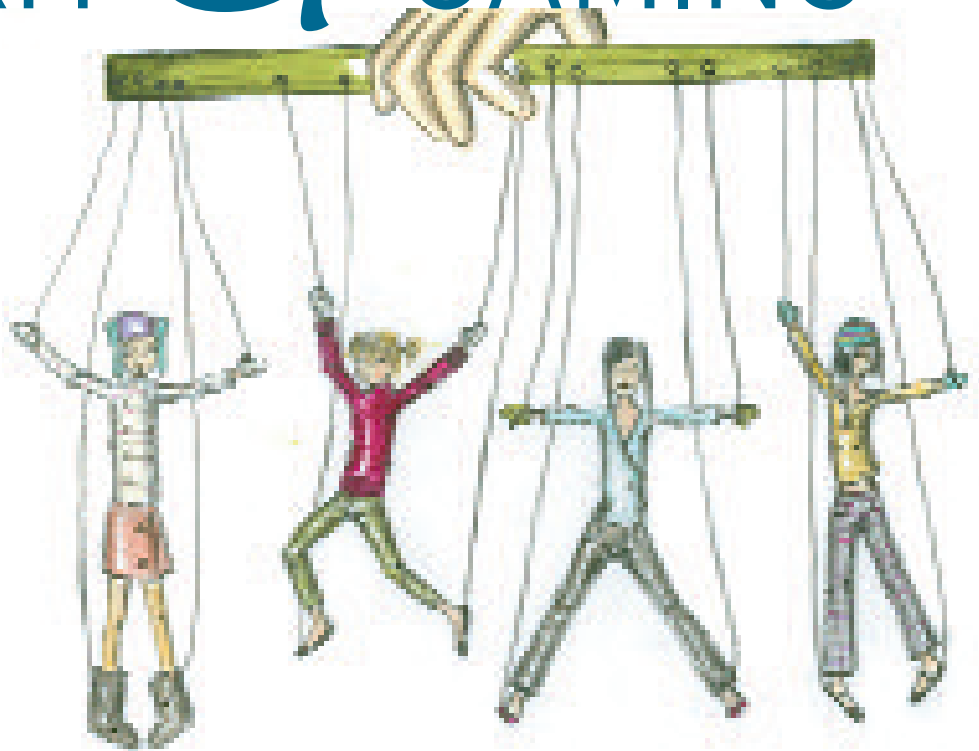
Αριστερή Ενότητα

ΠΟΛΙΤΙΚΗ **ΕΤ** GAMING

Σε αντίθεση με την εντύπωση του περισσότερο κόσμου που θεωρεί τα παιχνίδια μια παιδική ασχολία-στην καλύτερη εφηβική, τα παιχνίδια αποτελούν κομμάτι βασικό στην καθημερινότητα μεγάλου μέρους του πληθυσμού και ειδικά του πιο ευαίσθητου, του νεανικού. Αυτό συνεπάγεται αυτόματα πως και το περιεχόμενο τους δεν μένει ανεπηρέαστο από τις κυρίαρχες τάσεις και εκάστοτε τα συμφέροντα διαφόρων πολιτικών σχημάτων και κρατών.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η σειρά των παιχνιδιών της Electronic arts, command and conquer. Η Electronic arts, η οποία αποτελεί μια από τις μεγαλύτερες εταιρείες παιχνιδιών, σε όλες τα παιχνίδια της σειράς αυτής είχε μηνύματα που στόχευαν ενάντια σε αριστερές ιδεολογίες και ιδιαίτερα στην σοβιετική ένωση με την οποία φαίνεται να έχει ένα ιδιαίτερο φετίχ. Στον τελευταίο τίτλο της σειράς που κυκλοφόρησε πρόσφατα, Tiberium Wars, ξεπέρασε τον εαυτό της. Στο μακρινό μέλλον ο κόσμος παρουσιάζεται στο χείλος της καταστροφής λόγω της ύπαρξης μιας εξωγήινης ουσίας, το Τιβέριο, που εξαπλώνεται απειλητικά σε όλον τον κόσμο μετατρέποντας κάθε ουσία σε αντίγραφο της και καταστρέφοντας την ζωή στον πλανήτη και απειλώντας την ανθρώπινη ύπαρξη. Όμως δεν έχει μόνο αρνητικά, αποτελεί μια καταπληκτική πηγή καυσίμων που είναι πρακτικά ανεξάντλητη δημιουργώντας έτσι διαφωνίες στον τρόπο χρήσης του, εκεί αρχίζει να μεπερδύονται τα πράγματα...

Από την μια μεριά υπάρχουν οι GDI, οι οποίοι αποτελούν μια αμυντική συμμαχία όλων σχεδόν των ανεπτυγμένων κρατών τα οποία λόγω της ορθολογικής χρήσης του Τιβέριου έχουν παραμείνει ελάχιστα επηρεασμένες από τα αρνητικά του στοιχεία και τα οικουσιτήματα έχουν μείνει καθαρά ενώ παράλληλα εκμεταλλεύονται την ενεργειακή του δύναμη δημιουργώντας μια υπέρ εξελιγμένη κοινωνία. Την ίδια στιγμή στον υπόλοιπο κόσμο, που έχει χωριστή σε κίτρινες και κόκκινες ζώνες ανάλογα με τον βαθμό μόλυνσης τους, κυριαρχεί μια οργάνωση με όνομα NOD (κατά την μυθική γη της εξορίας του Κάιν) που πρεσβεύει την αξιοποίηση της ουσίας προς όφελος όλων και την ανάπτυξη του κόσμου

ισότιμα και όχι προς όφελος των 'ιμπεριαλιστών' της δύσης. Αυτές οι δυο οργανώσεις αντιμάχονται η μια την άλλη για την επικράτηση με τους μεν GDI να δηλώνουν πως οι δε είναι τρομοκράτες και πως καταπιέζουν τον κόσμο και έχουν διεστραμμένα σχέδια για τον κόσμο ενώ οι δε τους καταγγέλλουν ως ιμπεριαλιστές και καταπιεστές. Εκτός των προφανών συσχετίσεων με πραγματικά παραδείγματα προκύπτει πως το παιχνίδι καταλήγει να παρουσιάζει τα πράγματα σαν μια μάχη καλού και κακού, με τους καλούς δυτικούς από τη μια και τους κακούς τρομοκράτες από την άλλη δημιουργώντας ένα αρκετά άσχημο πλαίσιο σκέψης για τους νέους. Όμως δεν είναι αρνητικά τα πρότυπα στα παιχνίδια, με ορισμένα να παραδίδουν ρεσιτάλ σεναρίων με προβληματισμούς και σκέψεις. Ένα παράδειγμα που ξεχωρίζει είναι το πολύ επιτυχημένο Bioshock. Το παιχνίδι εκτυλίσσεται το 1960 όταν ένα αεροπλάνο πέφτει στην μέση του ωκεανού. Ο μοναδικός πιθανότατα επιζώντας βρίσκει μια πόλη κάτω από το νερό με το όνομα Rapture η οποία όπως ανακαλύπτει είχε χτιστεί από μια ομάδα ανθρώπων από τα πιο εξέχοντα μυσάλα της εποχής με σκοπό να αποφύγουν την καταπίεση των μαζών και να ζήσουν απόλυτα ελεύθεροι να δημιουργήσουν, με επιτυχία εφόσον η πόλη βρίσκεται τεχνολογικά δεκαετίες μπροστά από οποιοδήποτε μέρος του κόσμου. Εκεί πέρα κυριαρχεί ο Andrew Ryan, ένας άνθρωπος με ξεχωριστές

ικανότητες και αναμενόμενα επομένως προτιμήσεις και απόψεις, όπως ο ίδιος συνοψίζει σε μια φράση 'Is not a man entitled to the sweat of his own brawns? In Washington they tell you now because it belongs to the poor, in Rome they tell it belongs to God and in Moscow they tell it belongs to everyone. I chose none, I chose Rapture'. Αυτό βεβαίως δεν είναι τυχαίο εφόσον μόνο το όνομα του αποτελεί παράφραση της Ρωσίδας συγγραφέας και φιλοσόφου Ayn Rand η οποία έχει σημαδέψει την αμερικάνικη κυρίως σκέψη με την θεωρία του ομπρεκτιβισμού και την πλήρη ελευθερία κίνησης σκέψης και εμπορευμάτων, με όσο το δυνατό μικρότερη κοινωνική και κρατική παρέμβαση. Μέσα σε ένα τέτοιο πλαίσιο βλέπει ο παίκτης την εξέλιξη της κοινωνίας και ίσως αναμενόμενη παράνοια του και καταστροφή του.

Τα παιχνίδια μπορούν και επηρεάζουν. Καθένα από αυτά τα παιχνίδια πούλησαν εκατομμύρια αντίτυπα τους τελευταίους μήνες-περισσότερο από οποιοδήποτε βιβλίο, ειδικά στην νεολαία. Τα παιχνίδια μπορούν επομένως είτε να διαφθείρουν είτε να ευνοήσουν την ελεύθερη σκέψη όπως και όλα τα άλλα μέσα ψυχαγωγίας. Επομένως είναι όπου μπορεί ο καθένας να δίνει της σημασία που αρμόζει και να μην προσπερνά αδιάφορα αυτή την «παιδική» συνήθεια.

Άρης Ξυλούρης

Η ΡΟΖΑ ΛΟΥΞΕΜΠΟΥΡΓΚ μια έντονη και ξεχωριστή προσωπικότητα που διακρίθηκε στα τέλη του 19ου και στις αρχές του 20ου αιώνα για τις μαρξιστικές της αντιλήψεις, αποτέλεσε μια από τις σημαντικότερες φιγούρες για το άνοιγμα μιας επαναστατικής περιόδου στο διεθνές σκηνικό. Υπήρξε μια από τις πλέον αγνές, συνεπείς και ανεξάρτητες μορφές του παγκόσμιου σοσιαλιστικού κινήματος. Απέδωσε μια φωνή του λαού, της αριστεράς και της Σοσιαλδημοκρατικής ιδεολογίας.

Γεννήθηκε στις 5 Μαρτίου του 1871 στο Ζαμόν, στην τότε ελεγχόμενη από τους Ρώσους, Πολωνία. Υπήρξε το μικρότερο από τα 5 παιδιά των εβραϊκών μικροαστών γονέων της. Στην ηλικία των 5 χρόνων η ζωή της κινδύνεψε από μια βαριά αρρώστια η οποία είχε ως απόρροια την ισόβια αναπηρία στο ένα της πόδι που όμως δεν επηρέασε τον αγώνα της.

Παρόλο που η Ρόζα έζησε στην Πολωνία κυρίως στα παιδικά και στα εφηβικά της χρόνια, αποτέλεσαν την απαρχή στην "παράνομη" πολιτική της δράση. Ήδη από τα 15 της, σε μια τόσο πρώιμη ηλικία, ενώ φοιτούσε στην Βαρσοβία σε ένα γυμνάσιο θηλέων, ταυτόχρονα υπήρξε και μέλος του «Προληταριάτου», ενός αριστερού κόμματος, που όμως είχε άδοξο τέλος. Πέντε από τους ηγέτες του εκτελέστηκαν και το κόμμα διαλύθηκε. Η Ρόζα αναγκάστηκε να εγκαταλείψει την Πολωνία και να εγκατασταθεί στην Ελβετία όπου εκεί σπούδασε στο πανεπιστήμιο της Ζυρίχης, μαζί με άλλες σοσιαλιστικές μορφές, όπως Ανατόλι Λουνατσάρσκι, οικονομικά και νομικά.

Το 1890 και ενώ οι νόμοι του Μπίσμαρκ ενάντια της Σοσιαλδημοκρατίας ακυρώθηκαν και το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα της Γερμανίας είχε νόμιμη ικανότητα να διεκδικήσει έδρες, πολλά σοσιαλιστικά μέλη του κοινοβουλίου εστίασαν όλο και περισσότερο στην απόκτηση κοινοβουλευτικών δικαιωμάτων και στον υλικό πλούτο. Αντιθέτως, η Ρόζα παραμένοντας πιστή στις ιδεολογικές-μαρξιστικές της αντιλήψεις οργανώθηκε ενάντια σε αυτήν την αυθαιρεσία ιδρύοντας μια εφημερίδα σε αντιπολίτευση των εθνικιστικών πολιτικών του Πολωνικού Σοσιαλιστικού Κόμματος και επίσης μαζί με τον Λέον

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΗ ΡΟΖΑ ΛΟΥΞΕΜΠΟΥΡΓΚ

Πόγκικες συνίδρυσε το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα του Βασιλείου της Πολωνίας δημιουργώντας ένα αίσθημα απειλής στο Πολωνικό Σοσιαλιστικό Κόμμα. Με αυτό τον τρόπο έδειξε τα πιστεύω της που αναφέρονται στην ανεξαρτητοποίηση της Πολωνίας και συγκεκριμένα στον καπιταλισμό που κυριαρχούσε μέσα από επαναστάσεις στη Γερμανία, στην Αυστρία και τη Ρωσία. Η ΛΟΥΞΕΜΠΟΥΡΓΚ αρνήθηκε το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης για τα έθνη που βρίσκονταν υπό καθεστώς σοσιαλισμού, πράγμα που έφερε εντάσεις με τον Βλαντιμίρ Λένιν.

Το 1898 η Ρόζα μετακόμισε στο Βερολίνο, αποκτώντας και πολιτικά δικαιώματα μέσω του γάμου της με τον Γκούσταφ Λύμπκε. Γρήγορα δραστηριοποιήθηκε στο αριστερό κόμμα του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος της Γερμανίας, όπου σύντομα ανακηρύχθηκε ηγέτης εκπρόσωπος του.

Από το 1900 η Ρόζα εξέφρασε τις γνώμες της για τα ισχύοντα οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα, κάνοντας επιθέσεις ενάντια στον γερμανικό μιλιταρισμό και ιμπεριαλισμό. Η Λούξεμπουργκ ήθελε να οργανώσει μια γενική απεργία με αποτέλεσμα μεταξύ του 1904-1906 να περάσει 3 περιόδους φυλάκισης για αυτές τις πολιτικές της δραστηριότητες. Μετά την αποφυλάκιση της συνέχισε ακάθεκτη την πολιτική της δράση με περισσότερο σθένος. Τώρα όμως ήταν αντιμέτωπη με δύο μέτωπα: το πρώτο ήταν ο αιώνιος πολιτικός και τα-

ξικός εχθρός, η αστική τάξη, και το άλλο οι ομοϊδεάτες της σοσιαλιστές.

Το 1907 πήρε μέρος στην Πέμπτη Κομματική Μέρα των Ρώσων Σοσιαλδημοκρατών όπου εκεί συνάντησε τον Λένιν. Επικριτική ήταν η στάση της απέναντι και στον Λένιν, επισημαίνοντας ότι "δεν είχε επιβάλει την δικτατορία του προληταριάτου, όπως διατεινόταν, αλλά δικτατορία επί του προληταριάτου." Μαζί με τον Κάρλ Λιμπκνέχτ και με άλλους ομοϊδεάτες της σοσιαλιστές, δημιούργησαν την ομάδα International to 1914, όπου τύπωναν παράνομα φυλλάδια. Ξανά προσπάθησαν να οδηγήσουν σε μια γενική απεργία με αποτυχία. Αφού καταδικάστηκε η Ρόζα σε δυόμισι χρόνια φυλάκισης. Ακόμα και στη φυλακή περνούσε λαθραία πολλά άρθρα χρησιμοποιώντας το όνομα «Γιούνιους» καθώς και έγραφε βιβλία για τη σοσιαλδημοκρατία όπως "Η κρίση της σοσιαλδημοκρατίας". Μετά από την αποφυλάκιση της ξεκίνησε την εφημερίδα Η Κόκκινη Σημαία, και συνίδρυσε το Σπάρτακουσμπουντ μια Μαρξιστική επαναστατική ομάδα που έγινε το Κομμουνιστικό Κόμμα Γερμανίας και πήρε μέρος σε μια ανεπιτυχή επανάσταση στο Βερολίνο τον Ιανουάριο του 1919. Η εξέγερση εκτελέστηκε ενάντια στις συμβουλές της Ρόζας και συνετρίβει από τα απομεινάρια του μοναρχικού στρατού και από ελεύθερες δεξιές πολιτοφυλακές που συλλογικά ονομάζονταν Φραικόρπς, οι οποίες εστάλησαν από την κυβέρνηση. Η Λούξεμπουργκ και εκατοντάδες άλλοι συνελήφθησαν, βασανίστηκαν και δολοφονήθηκαν.

Η παρουσία της Ρόζας στην πολιτική σκηνή υπήρξε εμβληματική. Ήταν μια φωνή στεντόρεια και σταθερή, που ούτε ο θάνατος δε κατάφερε να σιγήσει....

"Η κόκκινη Ρόζα χάθηκε κι αυτή
Κανείς δεν ξέρει πού το κορμί της
παραχώρησε
Έλεγε την αλήθεια στους φτωχούς
Γι' αυτό κι οι πλούσιοι την σκότωσαν"
ΜΠΕΡΤΟΛΤ ΜΠΡΕΧΤ
(ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ)

Επιμέλεια: Σοφία Λυκογιάννη

ΕΛΛΑΔΑ:

ΤΙ ΤΩΡΑ ΤΙ ΧΤΕΣ... ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΕΙΝΑΙ

Albert Einstein, Marie Curie, Anthony Quinn, Isabel Allende, Levi Strauss, Charlie Chaplin, Alfred Hitchcock, Madeleine Albright, Gloria Estefan. Μετανάστες. Άραγε αν οι οικογένειες τους είχαν μεταναστεύσει στην Ελλάδα σήμερα τι θα είχαν να αντιμετωπίσουν; Ότι και όλοι οι μετανάστες δεύτερης γενιάς που ζουν σήμερα στη χώρα αυτή του παραλογισμού και της γραφειοκρατίας: πολίτες χωρίς πιστοποιητικό γέννησης, ανίκανοι να βγάλουν διαβατήριο, υποχρεωμένοι να δουλεύουν από τα 18 τους, αντιμετωπίζοντας καθημερινά το φόβο της απέλασης ...Και όχι μόνο!

Στην Ελλάδα παρότι το κύμα μετανάστευσης έχει αρχίσει εδώ και δύο δεκαετίες, δεν υπήρχε πρόβλεψη -και ούτε υπάρχει μέχρι και σήμερα- από τις κυβερνήσεις για τους μετανάστες ,και ειδικά για τη 2η γενιά μεταναστών. Η χώρα μας καινοτομεί για μια ακόμα φορά αποτελώντας διεθνή εξαίρεση: δεν δίνει πιστοποιητικό γέννησης στα παιδιά των μεταναστών που γεννιούνται στην Ελλάδα, ακολουθώντας το δίκαιο του αίματος και όχι το δίκαιο του τόπου γέννησης. Αυτό που παρέχει το ελληνικό κράτος προς το παρόν είναι η έκδοση ληξιαρχικής πράξης, που ούτως ή άλλως συντάσσεται για κάθε φυσικό πρόσωπο.

Οι συνέπειες της άρνησης έκδοσης πιστοποιητικού γέννησης είναι πολλές και πολύ σοβαρές. Η πρώτη από αυτές είναι ότι αυτά τα παιδιά δεν μπορούν να γραφτούν στα δημοτολόγια δήμων ή κοινοτήτων της Ελλάδας με αποτέλεσμα να στερούνται τα δικαιώματα που απορρέουν από αυτή την εγγραφή. Ουσιαστικά, είναι σα να μην υπάρχουν για το ελληνικό κράτος ή μάλλον υπάρχουν αλλά δεν έχουν δικαιώματα. Επιπλέον, χωρίς πιστοποιητικό γέννησης είναι αδύνατο να βγάλουν διαβατήριο είτε ελληνικό είτε από τη χώρα καταγωγής των γονιών τους ,γιατί πολύ απλά με τη ληξιαρχική πράξη δεν μπορούν να αποδείξουν στην χώρα καταγωγής τους την ίδια τους τη γέννηση ή ακόμα και τον συγγενικό δεσμό με τους γονείς τους!

Μέχρι το 18ο έτος της ηλικίας τους η νομιμότητα της παραμονής τους στην Ελλάδα εξαρτάται από τη νομιμότητα παραμονής των γονέων τους. Από εκεί και έπειτα, για να διαμείνουν νόμιμα στην Ελλάδα, οι μετανάστες δεύτερης γενιάς πρέπει να

αποκτήσουν δική τους άδεια παραμονής ,δηλαδή αναγκαστικά πρέπει να εργαστούν ή να πληρώσουν τα έτη τους. Μέχρι να συμπληρώσουν τον απαιτούμενο αριθμό ετήσιων είναι σε καθεστώς παρανομίας. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι όσοι από αυτούς φοιτούν (και δεν είναι ένας δύο αλλά δεκάδες χιλιάδες) θα πρέπει και να εργάζονται. Επίσης είναι υποχρεωμένοι να πιστοποιούν κάθε μήνα στο πανεπιστήμιο που φοιτούν ότι διαθέτουν στο πιστωτικό τους ίδρυμα το ποσό των 500€(!?), ενώ δε θα μπορούσαν ποτέ να προσληφθούν στο δημόσιο τομέα. Αξίζει να αναφέρουμε όμως και : τον ρατσισμό, την απαξίωση, τις ανθυγιεινές συνθήκες εργασίας για τους περισσότερους, την γραφειοκρατία, την αναληψία του κρατικού μηχανισμού...

Και αυτά είναι μόνο μερικά από όσα αντιμετωπίζουν οι μετανάστες 2ης γενιάς άτομα που έχουν γεννηθεί στην Ελλάδα αλλά δεν είναι πολίτες κανενός κράτους. Αυτό συμβαίνει γιατί δεν υπάρχει ειδική νομοθεσία για αυτούς αλλά υπόκεινται στους νόμους που ισχύουν για οποιονδήποτε οικονομικό μετανάστη. Με λίγα λόγια, ένας άνθρωπος που γεννήθηκε στην Ελλάδα ή έζησε αρκετά χρόνια σ' αυτήν νομοθετικά τουλάχιστον πληρεί και τις προϋποθέσεις του επί μακρόν διαμένοντος μόλις ενηλικιωθεί έχει ακριβώς τα ίδια δικαιώματα με έναν μετανάστη που μόλις έφτασε στην Ελλάδα!

Η επίλυση των προβλημάτων αυτών είναι το κύριο αίτημα και στόχος της καμπάνιας «Όχι στον Ρατσισμό από την Κούνια» που ξεκίνησε το χειμώνα του 2005 με πρωτοβουλία μεταναστευτικών και ελληνικών γυναικείων οργανώσεων.

Η Επιτροπή Πρωτοβουλίας της καμπάνιας έχει ξεκινήσει τη συλλογή υπογραφών (www.kounia.org), ενώ παράλληλα ξεκινάει μια σειρά δημόσιων εκδηλώσεων στις οποίες περιλαμβάνονται συναυλίες, συζητήσεις, κινητοποιήσεις και συνεντεύξεις τύπου, που θα κλιμακωθούν με τη πάροδο του χρόνου. Στόχος είναι η διασφάλιση των δικαιωμάτων των μεταναστών 2ης γενιάς, η ευαισθητοποίηση της ελληνικής κοινής γνώμης (προσφέροντας μια καλή ευκαιρία για να αναπτυχθεί ένα αίσθημα ή ακόμα και ένα κίνημα αλληλεγγύης προς τους μετανάστες) και η ενθάρρυνση των ίδιων των μεταναστών να βγουν από την απομόνωση, να αποκτήσουν φωνή και να συσπειρωθούν γύρω από τα δίκαια αιτήματά τους. Ας ακολουθήσουμε λοιπόν τη προτροπή των υπευθύνων της καμπάνιας:

Στηρίξτε και λάβετε μέρος στην καμπάνια «Όχι ρατσισμό από τη κούνια» επειδή κανείς μας δεν έχει δικαιώματα όταν τα αρνείται στους άλλους!

Δάφνη, Πισιρίκα

**ΑΦΙΕΡΩΜΑ
ΣΤΟ «ΜΑΗ ΤΟΥ 1968»**

ΜΑΗΣ 1968

ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΗΚΕ

Το 1968 σημαδεύτηκε από το ξέσπασμα,σε διεθνές επίπεδο,δεκάδων εξεγέρσεων και επαναστάσεων,προϊόντα της δυσaréσκειας της εργατικής τάξης και της νεολαίας μπροστά στα αδιέξοδα του συστήματος στην καπιταλιστική Δύση και ενάντια στην σταλινικού τύπου καταπίεση των δημοκρατικών ελευθεριών στα κράτη του φιλοσοβιετικού μπλοκ.Η επαναστατική πλημμυρίδα του 68 απλώθηκε από την Ισπανία μέχρι το Μεξικό και από την Τσεχοσλοβακία ως την Κίνα.Η αναμφισβήτητη κορύφωσή της όμως ήταν η επανάσταση του Μάη στη Γαλλία.

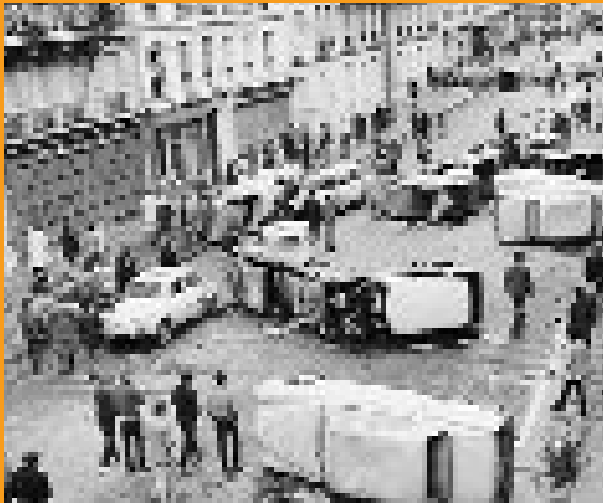
Οι κύριες αιτίες του Μάη θα πρέπει να αναζητηθούν αρχικά στις άκαμπτες και καταπιεστικές δομές του συστήματος που είχε επιβάλλει η συντηρητική κυβέρνηση του Ντε Γκολ,στην καταπίεση της νεολαίας και της εργατικής τάξης καθώς και την αυξανόμενη αντίδραση και δυσaréσκεια απέναντι στον πόλεμο του Βιετνάμ.Η σταγόνα όμως που ξεχείλησε το ποτήρι στάθηκε το σχέδιο αναμόρφωσης της ανώτατης εκπαίδευσης που προέβλεπε μείωση των εισαχθέντων στα παν/μια και όξυνε τις ταξικές διακρίσεις μεταξύ των νέων...(αν σας θυμίζει κάτι,ορθώς σας το θυμίζει!).

Στις 3 Μαΐου,και ενώ το πανεπιστήμιο της Ναντέρ τελεί υπό κατάληψη,μια ειρηνική φοιτητική διαδήλωση στο Παρίσι καταστέλλεται άγρια από τα CRS (βλέπε MAT).Δύο μέρες μετά οι συλληφθέντες φυλακίζονται,πράξη που οξύνει ακόμα περισσότερο τα πνεύματα.Το βράδυ της 10της Μαΐου και ενώ χιλιάδες φοιτητές και μαθητές διαδηλώνουν στο κέντρο της πόλης η αστυνομία επιτίθεται ξανά...Η απάντηση όμως αυτή τη φορά είναι άμεση!Στήνονται οδοφράγματα,μπαίνουν φωτιές σε κάδους και ξεκινάει ο πετροπόλεμος.Οι μέχρι τότε "φιλήσυχοι" κάτοικοι του κέντρου,αγανακτισμένοι από την πρωτοφανή αστυνομική βαρβαρότητα,βγαίνουν από τα σπίτια τους για να εμπυχώσουν τους φοι-

τητές και επανδρώνουν τα οδοφράγματα!!!Οι τραυματίες ανέρχονται σε εκατοντάδες και όσοι δεν είναι στους δρόμους ξενοχτούν δίπλα στα ραδιόφωνα.Η αμετροπής βία έχει γυρίσει μπουμεραγκ εναντίον της κυβέρνησης και η κατακραυγή είναι τεράστια.Τα συνδικάτα καθούν σε γενική απεργία στις 13/5 και η διαδήλωση που ακολουθεί αποτελεί τη μεγαλύτερη που έχει δει το Παρίσι από την ημέρα αποχώρησης των γερμανικών στρατευμάτων το 1944.Εργάτες και φοιτητές πορεύονται μαζί, διατρανώνοντας την οργή τους απέναντι στην αυταρχική εξουσία,φωνάζοντας συνθήματα που θα έμειναν στην ιστορία και ανεμίζοντας τις μαυρο-κόκκινες σημαίες που πλαισίωναν τα νυχτερινά οδοφράγματα.Ενθαρρυσμένοι από την τεράστια επιτυχία της 13/5 και την κοινωνική απήχηση των αιτημάτων τους,οι φοιτητές προτάσσουν το αφοπλιστικό "αν όχι εμείς ποιοι-αν όχι τώρα πότε" καταλαμβάνουν τη Σορβόνη και σταδιακά όλα τα γαλλικά παν/μια.Ταυτόχρονα ξεσπά ένα πρωτόγνωρο απεργιακό κύμα (10 εκ. απεργοί) σε όλους τους εργασιακούς χώρους,το οποίο πολύ γρήγορα μετατρέπεται σε κύμα καταλήψεων.Τα εργοστάσια της Sud Aviation,της Renault,της Peugeot και σχεδόν όλες οι εγκαταστάσεις της βαριάς βιομηχανίας,από το Καλέ μέχρι τη Μασσαλία και από τη Ναντ μέχρι το Στρασβούργο καταλαμβάνονται από τους εργάτες. Ακολουθούν σιδηρόδρομοι, ασφαλιστικές

εταιρίες, ναυπηγεία, τυπογραφεία και πολυκαταστήματα. Παντού εμφανίζονται εκλεγμένες επιτροπές συντονισμού, περιφρούρησης και δράσης. Σε παν/μια,εργοστάσια,γραφεία ακόμα και στις γειτονιές!!! Το κίνημα έχει προσπεράσει τις αρχικές του διεκδικήσεις και πλέον τίθεται καθαρά το ερώτημα "ποιος διοικεί την κοινωνία". Στις κοινές συνελεύσεις φοιτητών-εργατών που λαβάνουν χώρα στις σχολές συζητούνται πλέον τα χαρακτηριστικά της κοινωνίας που έρχεται να αντικαταστήσει τη μίζερν και συντηρητική καθημερινότητα. Τα συνθήματα "Κάτω ο καπιταλισμός" και "Ζήτω η Κομμούνα" είναι ενδεικτικά όχι μόνο της επιθυμίας για αλλαγή αλλά και της κατεύθυνσης που έχει πάρει πλέον η -πρώην- εξέγερση και -νυν- επανάσταση. Τα αιτήματα δεν αφορούν μόνο την αναμόρφωση των παν/μια ή την αύξηση των μισθών αλλά επεκτείνονται και αγκαλιάζουν ένα ευρύτερο κοινωνικοπολιτικό πεδίο."Σύντροφε ο παλιός κόσμος είναι πίσω σου" και σαπίζει... Ασκείται δριμεία κριτική στον καπιταλισμό ως οικονομικό μοντέλο ανάπτυξης και στο συντηρητισμό που αυτός αναπαράγει στις αξίες και στη βαθιά ριζωμένη ιδεολογία. Παράλληλα μπαίνουν στο στόχαστρο η θρησκοληψία,η ανισότητα των δυο φύλων και η σεξουαλική καταπίεση. "Ούτε θεός ούτε αφέντης", "Όσο κάνω επανάσταση,τόσο θέλω έρωτα" και ο κόσμος κάνει έρωτα στα πάρκα... Στις 24 Μαΐου ο Ντε Γκωλ,σε μια προσπά-

θεια εκτόνωσης της κρίσης,υπόσχεται δημοψήφισμα αλλά δεν βρίσκει ούτε ένα τυπογραφείο για να τυπώσει τα ψηφοδέλτια!!!Πέντε μέρες μετά εγκαταλείπει το Παρίσι ενώ την ίδια στιγμή φουντώνει το αίτημα για μια "Λαϊκή Κυβέρνηση". Το Κομμουνιστικό Κόμμα Γαλλίας (ΚΚΓ) όμως, υποστηρίζοντας ότι οι συνθήκες δεν ευνοούν μια σοσιαλιστική αλλαγή και ότι η κινητοποίηση των μαζών πρέπει να οδηγήσει σε εφικτά αποτελέσματα επιβάλλει στα μέλη του να επιστρέψουν στις εργασίες τους, αποδεχόμενα τις παχυλές αυξήσεις που παραχωρούσαν οι εργοδότες. Η παραδοσιακή αριστερά έχει πιστεί στον ύπνο... Το ΚΚΓ στάθηκε ανίκανο να εκφράσει το σύνολο του επαναστατημένου λαού και τα οράματά του για την οικοδόμηση μιας νέας κοινωνίας. Αρχικά συκοφάντησε και αντιτάχθηκε στην αυθόρμητη κίνηση του γαλλικού λαού,στη συνέχεια προσπάθησε ανεπιτυχώς να την καθοδηγήσει και τελικά συνέβαλλε στην ανάσχεση της! Και αυτό γιατί η λογική της "ορθόδοξης" αριστεράς, όπως εκφραζόταν στη Γαλλία,δεν ήταν η συνολική ρήξη και επαναστατική ανατροπή του πολιτικοοικονομικού σκηνικού αλλά μια εν τέλει ρεφορμιστική λογική διαχείρισης του συστήματος. Η υποχωρητική στάση του ΚΚΓ ανοίγει το δρόμο για την αντιπίθεση του-εξαφανισμένου-Ντε Γκωλ, ο οποίος δηλώνει ότι δεν πρόκειται να παραδώσει τη χώρα στους κομμουνιστές, διαλύει τη βουλή και προκηρύττει πρόωρες εκλογές. Οι εργατοπατέρες και οι ηγεσίες των συνδικάτων σε συνεργασία με το ΚΚΓ διακυρήττουν την με κάθε τρόπο παύση των απεργιών (=επιστροφή των κατηλιημένων και αυτοδιαχειριζόμενων εγκαταστάσεων στα χέρια των εργοδοτών) και τη συμμετοχή στις εκλογές για πιο "απτά" αποτελέσματα. Είναι φανερό η προσπάθεια κάρπωσης πολιτικής υπεραξίας, η οποία όμως δεν θα έρθει ποτέ καθώς η αποδοκιμασία των ψηφοφόρων προς αυτή την τακτική ήταν τεράστια. Το τέλος των καταλήψεων και των απεργιών σημαίνουν και την ολική επαναφορά της κυβέρνησης-και φυσικά της αστυνομίας που αντεπιτίθεται στην κα-

τηλημένη ραδιοτηλεόραση, στα εργοστάσια της Renault στο Φλεν και της Peugeot στη Σοσο αφήνοντας πίσω της τουλάχιστον 3 νεκρούς και παμπολλούς τραυματίες. Επιθέσεις δέχονται φυσικά και τα παν/μια... Φοιτητές και εργαζόμενοι αντιστέκονται ηρωικά στην αστυνομία από τη μια πλευρά και στις πιέσεις των συνδικαλιστικών ηγεσιών από την άλλη. Το πλήγμα όμως τόσο σε τακτικό όσο και σε ηθικό επίπεδο είναι μεγάλο. Ο Ντε Γκωλ βγάζει εκτός νόμου τις οργανώσεις της επαναστατικής αριστεράς και σαρώνει στις εκλογές, ενώ τα ποσοστά της νόμιμης και παραδοσιακής αριστεράς κατακυλάνε. Η επανάσταση έμεινε στα μισά... Παρ' όλα αυτά η παρακαταθήκη του Μάν είναι τεράστια...

Ανέδειξε τη νεολαία ως κινητήριο δύναμη της κοινωνικής αλλαγής και διαμορφωτή των πολιτικών εξελίξεων. Αποδείχτηκε στην πράξη ότι η αποτελεσματικότητα των κινήματων κρίνεται σε μεγάλο βαθμό από τη σύμπλευση και τη συστράτευση των επιμέρους συνιστωσών που δρουν και αναπτύσσονται μέσα σε αυτά.Φοιτητές και εργαζόμενοι οφείλουν να συμπορεύονται στον αγώνα για την κοινωνική αλλαγή. Ο Μάνς του 68 χρησιμοποίησε έντονα το χιούμορ για να προβληματίσει και την τέχνη για να ριζοσπαστικοποιήσει. Τα συνθήματα και οι αφίσες της εποχής είναι διαποτισμένα με φαντασία και χρώμα, και ουσιαστικά άλλαξαν τον τρόπο αντιμετώπισης και προπαγάνδισης της πολιτικής δράσης. Η σημαντικότερη όμως προσφορά της γαλλικής άνοιξης είναι το ότι άνοιξε ένα καινούριο δρόμο για τα κινήματα,μακριά από κομματικές γραμμές και καθοδήγηση. Διαμόρφωσε μια νέα,ριζοσπαστική,αντίληψη για την αριστερά που πρέπει να αναζητήσει τη διαλεκτική σχέση ανάμεσα στα κινήματα και τους κομματικούς της φορείς. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι από τούδε και στο εξής όλα τα φοιτητικά,εκπαιδευτικά και νεανικά κινήματα (και όχι μόνο),απανταχού της οικουμένης υιοθετούν σχεδόν το σύνολο των διεκδικήσεων της ανοιξιάτικης επανάστασης. Αρκεί να κάνει κανείς μια ανασκόπηση στα αιτημάτα των φοιτητών στην Ελλάδα από το Πολυτεχνείο μέχρι και το κίνημα του 06-07.

Ο Μάνς του 1968 συντάραξε συθέμελα ολόκληρο τον κόσμο. Επανάσταση,εξέγερση ή απλά απάντηση σε μια κοινωνία που βρίσκεται σε τέλμα? Μάλλον όλα αυτά μαζί. Σαράντα χρόνια μετά,τα συνθήματα του Μάν παραμένουν επίκαιρα και,εν πολλοίς, χωρίς δικαίωση. Ο κόσμος έχει ανάγκη την κοινωνική αλλαγή,τη συνολική και ριζική ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος που κάθε μέρα βουλιάζει και πιο βαθιά στη λάσπη. Οφείλουμε όλοι μαζί να περπατήσουμε στους δρόμους που άνοιξε ο Μάνς,με τους συλλογικούς αγώνες και τη συλλογική μας δράση. Γιατί ακόμα κι αν κόψουν όλα τα λουλούδια η άνοιξη θα έρθει!Και γιατί το βάθος του ουρανού θα είναι πάντα κόκκινο!!!

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 1968

Η ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΥ ΑΛΛΑΞΕ

-ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΕ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ- ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η καυτή χρονιά του '68, τον Γενάρη και τον Φλεβάρη δεν φαίνεται να προμηνύει τίποτε πέρα από τα συνηθισμένα της κάθε προηγούμενης... Μόνο αξιοσημείωτο οι διαδηλώσεις ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ που διοργανώνονται στο Βερολίνο και σε άλλες πόλεις της Ευρώπης από φοιτητικές κυρίως κινήσεις...

ΜΑΡΤΗΣ

Στις 18 Μάρτη, διαδηλωτές ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ καίνε αμερικανικές τράπεζες στο Παρίσι. Στις 22, αυθόρμητη συγκέντρωση διαμαρτυρίας υπέρ 6 αντιπολεμικών διαδηλωτών καταλήγει σε κατάληψη του Πανεπιστημίου της Νάντερ στην Γαλλία.

ΑΠΡΙΛΗΣ

Στις 4 Απρίλη δολοφονείται ο μαύρος ηγέτης και προπαγανδιστής της μη βίαιης διαμαρτυρίας και πολιτικής ανυπακοής Μάρτιν Λούθερ Κίνγκ. Σε 125 πόλεις των ΗΠΑ ξεσπάνε ταραχές από μαύρους διαδηλωτές. Στις 6 Απρίλη τα γραφεία του Κόμματος των Μαύρων Πανθήρων, πο-

λιορκοούνται από την αστυνομία. Δολοφονείται εν ψυχρώ ο Μπόμπυ Χάττον και συλλαμβάνεται ο Έλντριτζ Κλήβερ. Στις 11 Απρίλη, ο φασίστας Κλάους Μπάχμαν πυροβολεί το κεφάλι τον ηγέτη του Κινήματος Εξωκοινοβουλευτικής Διαμαρτυρίας (ΑΡΟ) της Δ. Γερμανίας Ρούντι Ντούτσκε. Στις 23 του ίδιου μήνα η οργάνωση "Φοιτητές για μία Δημοκρατική Κοινωνία" (SDS) καταλαμβάνει το Πανεπιστήμιο Κολλούμπια. Στις 25 Απρίλη στα γαλλικά πανεπιστήμια οι φοιτητές συγκρούονται με δεξιούς και φασίστες.

ΜΑΗΣ

Στις 3 Μάη, γίνονται στο παρισινό Καρτιέ Λατέν, οι πρώτες αιματηρές συγκρούσεις του "Μάη 68" ανάμεσα στους κρανοφόρους CRS της αστυνομίας και φοιτητές. Μετά δύο μέρες ταραχών, 6 σπουδαστές κλείνονται στην φυλακή. Στις επόμενες μέρες κλιμακώνονται οι πορείες διαμαρτυρίας με αποκορύφωση στις 10 Μάη, που έμεινε στην ιστορία ως "Νύχτα των Οδοφραγμάτων".

Στις 13 Μάη τα εργατικά συνδικάτα σπρωγμένα από την κίνηση των γεγονότων αναγκάζονται να κηρύξουν Γενική Απερ-

γία. Την ίδια μέρα καταλαμβάνεται η Σορβόνη. Στις 14 αρχίζουν οι καταλήψεις εργοστασίων από "γενικές συνελεύσεις" εργατών και παρά την πυροσβεστική προσπάθεια των κομματικών συνδικαλιστών.

Στις 18 δέκα χιλιάδες νέοι διαδηλώνουν στην φρανκική Μαδρίτη και συγκρούονται με την αστυνομία του φασιστικού καθεστώτος. Στις 20 ο Wu-Liang ζητάει στην Κίνα άμεση δημοκρατία και φέρνει ως παράδειγμα την Παρισινή Κομμούνα. Την επομένη καταλαμβάνεται το Πανεπιστήμιο του Δ. Βερολίνου, ενώ στο Παρίσι 100 περίπου Έλληνες φοιτητές καταλαμβάνουν το "Ελληνικό Σπίτι" της Πανεπιστημιούπολης, υψώνοντας στην στέγη του μία κόκκινη και μία μαύρη σημαία. Στις 22 η Γαλλική Κυβέρνηση προσπαθώντας απειλησμένα να ησυχάσει τα πράγματα, ψηφίζει γενική αμνηστία, ενώ δύο ημέρες μετά ο στρατηγός Ντε Γκωλ επισείει στους Γάλλους τον κίνδυνο... εμφυλίου πολέμου. Στις 24 Μάη στο Βέλγιο, την Γερμανία, την Ιταλία και την Χιλή καταλαμβάνονται Πανεπιστήμια και ξεσπούν εκτεταμένες οδομαχίες ανάμεσα στην νεολαία και την αστυνομία. Στην Γαλλία ένα εκατομμύριο απεργοί νεκρώνουν τη δημόσια ζωή. Στις 28, οι φοι-

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟ «ΜΑΗ ΤΟΥ 1968»

ητές της Μαδρίτης καταλαμβάνουν το Πανεπιστήμιο.

ΙΟΥΝΗΣ

Στις 4 Ιούνη καταλαμβάνεται το Πανεπιστήμιο του Βελιγραδίου, ενώ στις 6 δολοφονείται ο Μπόμπυ Κέννεντυ. Με το τέλος του πρώτου δεκαημέρου στην Γαλλία η κοινοβουλευτική Αριστερά και οι συνδικαλιστές της στέλνουν τους εργαζομένους σταδιακά στην δουλειά και προετοιμάζουν "ομαλή εκτόνωση" της κοινωνικής έκρηξης. Στις 10 Ιούνη είκοσι χιλιάδες φοιτητές καταλαμβάνουν πανεπιστήμια στην Τουρκία. Στην Γαλλία οι γραφειοκράτες των πολιτικών κομμάτων και των συνδικαλιστικών παρατάξεων προδίδουν το όραμα της κοινωνικής αλλαγής, υπογράφοντας συμφωνία για... αυξήσεις σε μισθούς και μεροκάματα. Ο Παρισινός (Γαλλικός) Μάης τελειώνει. Στις 15 Ιούνη οι «Ζεγκακότερ» υποκινούν βίαιες διαδηλώσεις σε Τόκυο και Οζάκα με εκατοντάδες τραυματίες. Στις 19, ξεσπούν βιαιότητες ταραχές στο Ρίο της Βραζιλίας ενάντια στην κρατική κουλτούρα.

ΙΟΥΛΗΣ

Στις 24 του μήνα αρχίζουν τριήμερες ταραχές στο Μεξικό ενάντια στην κατασπατάληση του δημοσίου χρήματος για τους...Ολυμπιακούς Αγώνες την ίδια στιγμή που ο λαός πεινούσε.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Φοιτητική εξέγερση στην Κοπακαμπάνα της Βολιβίας στις 2 του μήνα. Στις 7 Αυγούστου ξεσπούν ταραχές στο Μαϊάμι των ΗΠΑ στην διάρκεια του Συνεδρίου των Ρεπουβλικάνων. Στις 14 Αυγούστου εξηγείρονται οι φοιτητές στην Νότιο Αφρική και καταλαμβάνεται το Πανεπιστήμιο του Κέϊπ Τάουν. Στις 15 Αυγούστου, οι επικεφαλής του κινήματος Yippie! φθάνουν στο Σικάγο των ΗΠΑ με σκοπό να διοργανώσουν ένα «Φεστιβάλ Ζωής» ως διαμαρτυρία ενάντια στο Συνέδριο των Δημοκρατικών που διεξάγεται εκεί και κατεβάζουν για υποψήφιο Πρόεδρο ΗΠΑ ένα γουρούνι, τον "Πήγασο". Ο δήμαρχος καλεί την αστυνομία και την Εθνοφρουρά σε κατάσταση ετοιμότητας. Στις 17 Αυγούστου κυκλοφορεί η φήμη ότι οι Yippies θα έριχναν LSD στο υδραγωγείο του Σικάγο.

Στις 20 Αυγούστου στρατός και τανκς των Σοβιετικών εισβάλλουν στην Τσεχοσλοβακία βάζοντας βίαιο τέλος στους φιληλευθερους νεωτερισμούς του Αλεξά-

ντερ Ντούμπσεκ. Στις 23 αρχίζει το «Φεστιβάλ Ζωής» με be-in στο Λίνκολν Πάρκ, ενώ στις 25 η αστυνομία αιματοκυλάει τις εκδηλώσεις διαμαρτυρίας κατά του πολέμου. Στις 26 και 27 του Αυγούστου συνεχίζονται οι βιαιότητες στο Σικάγο με εκατοντάδες συλληφθέντες, τραυματίες και μερικούς νεκρούς. Στις 27 στο Μεξικό 200.000 άτομα διαδηλώνουν ενάντια στην κυβέρνηση της χώρας.

ΟΚΤΩΒΡΗΣ

Οι ταραχές στο Μεξικό συνεχίζονται και στις 3 του Οκτώβρη. Στρατός και αστυνομία σκοτώνουν πολλούς από όσους διαμαρτύρονταν ενάντια στους Ολυμπιακούς Αγώνες, τα δε πτώματα μεταφέρονται με στρατιωτικά

οχήματα κι εξαφανίζονται. Παράλληλα ο «αθλητικός κόσμος» με ελαφριά την συνείδησή του θα καμαρώνει το... Ολυμπιακό Ιδεώδες. Μοναδικό «συμβάν» κόντρα στην παχυδερμία η πρωτότυπη και τολημηρή διαμαρτυρία των αμερικανών δρομέων Σμιθ και Κάρλος. Στο βάθρο του Ολυμπιονίκου χαιρετίζουν την έπαρση της σας με σηκωμένο ψηλά το γαντοφορεμένο τους χέρι σε γροθιά, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την βίαιη καταστολή του κινήματος των Μαύρων στην χώρα τους, πράξη που αργότερα θα τους κοστίσει την προσωπική και οικονομική τους καταστροφή...

ΑΝΤΙΛΟΓΟΣ

Υπάρχει όμως και η άλλη πλευρά.. Αυτή που συχνά θα ακούσουμε να λείπει πως ο Μάης του '68 δεν ήταν τίποτα άλλο από ένα μετεφηβικό ξέσπασμα χαρακτηρισμένο από μεταμοντέρνα συνθήματα. Αυτή που από τότε μέχρι και σήμερα υποστηρίζει πως κινήματα χωρίς κεντρική κομματική καθοδήγηση είναι καταδικασμένα σε αποτυχία. Οι μερίδες λοιπόν αυτές της κοινωνίας δεν θέλουν και δεν πιστεύουν πως πρέπει οι αγώνες μας να αντιλούν την έμπνευσή τους από το Μάη του '68 και παράλληλα απορρίπτουν την επικαιρότητα του. Μάλιστα 40 χρόνια μετά, παρά τις ανάγκες αλλά και τις απαιτήσεις της κοινωνίας που υπήρχαν και υπάρχουν, συντηρητικά κομμάτια της κοινωνίας εξακολουθούν να αντιτίθενται στον **απελευθερωτικό χαρακτήρα** του Μάη...

Στεμνίνα, Δανάη, Αγγέλα, Ορέστης

ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ

1. Απαγορεύεται το απαγορεύεται.
2. Η Φαντασία στην Εξουσία
3. Να 'στε ρεαλιστές, ζητήστε το αδύνατο.
4. Διαβάστε λιγότερο, ζήστε περισσότερο.
5. Η ανία είναι αντεπαναστατική.
6. Δεν θα αξιώσουμε τίποτα, δεν θα ζητήσουμε τίποτα. Θα πάρουμε, θα καταλάβουμε.
7. Το αφεντικό έχει ανάγκη εσένα, δεν τον έχεις εσύ ανάγκη.
8. Εργαζόμενε: Είσαι 25 χρονών αλλά το συνδικάτο σου είναι του προηγούμενου αιώνα.
9. Αγοράζουν την ευτυχία σου... Κλέψ' την.
10. Ήρθα. Είδα. Πίστεψα.
11. Η ποίηση βρίσκεται στους δρόμους.
12. Το αλκοόλ σκοτώνει. Πάρτε LSD.
13. Εμπρός του Πανεπιστημίου οι κολλασμένοι.
14. Κάτω από τα πεζοδρόμια, η παραλία!
15. Σ' αγαπώ! Ω, πέστο με πέτρες!
16. Ούτε Θεός ούτε αφέντης!

ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ & ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Διαδίκτυο. Το διαδίκτυο, κοινωνικά, ορίζεται ως η συμμετοχή στην παγκόσμια επικοινωνία. Ενημέρωση, ψυχαγωγία, γνώσεις, διαδικτυακές επαφές, όλα αυτά δυναμικά και διαδραστικά. Δυναμικά, γιατί η ροή των πληροφοριών ανανεώνεται συνεχώς, ελεγχόμενη από τις επιθυμίες του τελικού χρήστη. Διαδραστικά, γιατί είναι εμπλουτισμένο με τη δυνατότητα επέμβασης στην πληροφορία, την επεξεργασία της και τη συνεχή ανάδραση.

Δημοκρατία. Το Δημοκρατικό Πολίτευμα στις πρώτες του μορφές εμπειρείχε το στοιχείο της αμεσότητας. Όλοι οι πολίτες μπορούσαν να συμμετέχουν στις διαδικασίες της δημοκρατίας, με τον απλούστερο δυνατό τρόπο: η άμεση συνομιλία μεταξύ των ενδιαφερομένων. Στην ιστορική συνέχεια του πολιτεύματος, για διάφορους λόγους, έγινε το πέρασμα στην έμμεση κοινοβουλευτική δημοκρατία. Σήμερα η πολιτική ενημέρωση φτάνει στον πολίτη εν μέσω «φιλτραρίσματος» από τα λίγα και ευρέως διαδεδομένα μέσα ενημέρωσης. Ωστόσο, το διαδίκτυο αποτελεί μία νέα, εναλλακτική και εκρηκτικά εξελίξιμη δύναμη, ικανή να μεταβάλλει το υπάρχον ενημερωτικό σύστημα.

Το στοιχείο για την κοινωνία της πληροφορίας είναι κατά πόσο η κεντρικά ελεγχόμενη είδηση, θα κάνει την εμφάνισή της στο διαδίκτυο. Η αναπαραγωγή, συγγραφή και προώθηση ειδήσεων, άρθρων και απόψεων στο διαδίκτυο, μπορεί να είναι αποτέλεσμα της δουλειάς του εκάστοτε τελικού χρήστη. Τεχνολογικά, τουλάχιστον, η δυνατότητα αυτή υπάρχει και προς το παρόν την έχουμε δει αποτυπωμένη σε ηλεκτρονικά ημερολόγια (blogs), σε παγκόσμια οργανωμένους ιστότοπους ανεξάρτητης και συμμετοχικής ενημέρωσης (indymedia.org), στη διαμόρφωση και συγκέντρωση γνώσεων(wikis) και φυσικά στις θεματικές δημόσιες συζητήσεις (forums). Αγκάθι στην διαδικτυακή κοινωνία, είναι όμως, τα ίδια της τα θεμέλια.

Όπως όλα τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και επικοινωνίας αποτελούν και διαμορφώνουν τον καθρέφτη του κοινωνικοπολιτικού συστήματος, έτσι και το internet δεν μπορεί να ξεφύγει από αυτόν τον κανόνα. Πιο συγκεκριμένα, το internet αποτελεί πεδίο δραστηριότητας όλων των μεγάλων επιχειρηματικών συμφερόντων, που βλέπουν την ανάπτυξη του ως το μέσο μεγιστοποίησης των κερδών τους και της διάδοσης του ελέγχου τους στις πλατιές καταναλωτικές μάζες. Κάτι τέτοιο γί-

νεται αντιληπτό από το πλήθος των πληροφοριών διαφήμισης και τον τρόπο προβολής τους. Ανεπιθύμητα e-mails, διαφημιστικές toolbars, κακόβουλο λογισμικό με σκοπό τη συγκέντρωση προσωπικών και στατιστικών στοιχείων(spyware, cookies) για αποτελεσματικότητα στη διαφήμιση, είναι λίγιοι από τους σημερινούς, καθημερινούς κινδύνους του δικτύου.

Επιπλέον, η σημερινή επικαιρότητα αποδεικνύει ότι η πολιτική ελευθερία λόγου και έκφρασης δεν είναι ξεκάθαρη. Τα παραδείγματα είναι πολλά και δεν μπορούν ούτε αν αναλυθούν να δείξουν κάποια συγκεκριμένη συμπεριφορά λογοκρισίας ή φίμωσης της έκφρασης απόψεων. Από την μία, η ιμπεριαλιστική προπαγάνδα της ορθότητας των πολέμων (π.χ. Ιράκ) αμφισβητήθηκε έντονα από ιστολόγια και ιστότοπους εντός των συνόρων των χωρών αυτών, χωρίς την αναστολή λειτουργίας τους. Εντός των τειχών, από την άλλη, η πρόσφατη επίθεση της ελληνικής κυβέρνησης με την κατάθεση τροπολογίας για τα blogs, προοικονομεί την καταστολή μερίδας «ύποπτων» απόψεων και θέσεων. Συνεχίζοντας και βλέποντας το ζήτημα παγκόσμια, περιστατικά όπως αυτό της εκτέλεσης του αντικαθεστωτικού blogger, έπειτα από την αποκάλυψη των προσωπικών του στοιχείων, από τη yahoo στην κινεζική κυβέρνηση, φανερώνουν τη δυναμική μιας ενδεχόμενης καταστολής

internetικής ελευθερίας.

Στο πλαίσιο της δημοκρατίας και της ελευθερίας, στο διαδίκτυο ελθεύουν πολλοί κίνδυνοι όσον αφορά τα προσωπικά δεδομένα. Τεχνολογικά, η ακριβής ταυτότητα και τοποθεσία του χρήστη είναι γνωστή από τον παροχέα της τηλεφωνικής σύνδεσης -απαραίτητη για τη σύνδεση στο internet. Τα δεδομένα αυτά αν και καλύπτονται νομικά από την ΑΠΠΔ (Αρχή Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων), σε περιπτώσεις κρατικής παρέμβασης, αποκάλυπτονται. Τόσο οι υπηρεσίες ειδικών ελέγχων, όσο και η δίωξη ηλεκτρονικού εγκλήματος, μπορούν γνωρίζουν συνεχώς την διαδικτυακή δραστηριότητα του οποιουδήποτε χρήστη. Προφανώς συμπαιρένεται ότι, ικανή και αναγκαία συνθήκη, για την ελευθερία του λόγου στο μέσο, είναι η ανωνυμία.Ολοκληρώνοντας, η εξέλιξη του διαδικτύου κατανοούμε ότι δεν μπορεί να είναι διαφορετική από την αντίστοιχη κοινωνικοπολιτική και οικονομική εξέλιξη της κοινωνίας. Σε αντίθεση με τις φωνές που ισχυρίζονται ότι το internet, μπορεί να αποτελέσει τη νησίδα του διαφορετικού και της ανατροπής, εμείς τονίζουμε ότι το διαδίκτυο αποτελεί ένα ακόμα πεδίο πάλης και ότι μπορεί να συντονίσει τη δράση μας και να συμβάλει ουσιαστικά στην καλλιέργεια μιας αμεσοδημοκρατικής συνείδησης.

B.M, N.M

Κινείσαι ελεύθερα; Είσαι ο μόνος που ξέρει τα βήματα σου; Νομίζεις πως είσαι μόνος σου; Έξω στο δρόμο δεν είσαι ποτέ μόνος! Υπάρχει πάντα κάποιος περιέργος να σε ακολουθεί. Στο τρένο, στις τράπεζες, στις πλατείες, και σε κάθε λογής δρομάκια. Με το πρόσωπο της δημόσιας ασφάλειας και του ελέγχου της κυκλοφορίας υπάρχουν κάμερες παντού. Ξέρεις... τις έχεις δει! Εκείνα τα άσπρα μακρόστενα....κουτάκια, που στρέφουν διακριτικά το αδιάκριτο βλέμμα τους σε κάθε σου κίνηση.

Τα τελευταία χρόνια ολόένα και αυξάνεται η παρουσία των καμερών στην ζωή μας. Πλέον η "δημοκρατία" μας παρακολουθεί χωρίς να σέβεται τους ίδιους της τους νόμους, Δημοκρατία; Σκατά στα μούτρα τους. Οι κάμερες που τοποθετήθηκαν για τους ολυμπιακούς αγώνες δεν βγήκαν ποτέ, παρά τις έντονες αντιδράσεις της Αρχής Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων αλλά και τις ίδιες της κοινωνίας. Το ζέπελλιν έκοβε βόλτες στον ουρανο της αττικής αρκετά πιο πριν και αρκετά πιο μετά από τους αγώνες! Έκοβε βόλτες όπως λέμε έκοβε φάτσες... Οι κάμερες δημιουργούν

ΒΓΑΛΕ ΤΟΥΣ ΤΗ ΓΛΩΣΣΑ ΣΟΥ!

Η «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ» ΣΕ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

για κάποιους μία ψευδή αίσθηση ασφάλειας. Ψευδή, γιατί και αν ακόμα μια κάμερα καταγράψει κάτι που προσβάλλει τα συμφέροντα της κυβέρνησης αποδεικνύοντας τις πραγματικές πρακτικές της, τότε οι κάμερες δείχνουν λάθος και η αλήθεια είναι ότι οι ζαρτινιέρες κουνιούνται.

Αλλά ποιος είναι τελικά ο λόγος που εισβάλλουν παράνομα στην καθημερινότητά μας; Δεν είναι άλλος από την παρακολούθηση και καταστολή κάθε οργανωμένης αντίδρασης ενάντια σε αυτά που η κυβερνητική πολιτική προσπαθεί να επιβάλει. Οι κάμερες είναι για να "φακελώνουν" άτομα στις πορείες, προωθώντας ένα τρομοκρατούμενο κράτος "ενάντια" στην τρομοκρατία. Τα έλεγε ο George Orwell στο μυθιστόρημά του «1984» 60 χρόνια πίσω....

Μα δεν τους τα έχουν πει καλά! Η περιέργεια σκότωσε την γάτα... Η κοινή γνώμη δεν κάθεται με σταυρωμένα τα χέρια στην καταπάτηση των προσωπικών της δε-

δομένων. Υπάρχουν αντιδράσεις που πολλές φορές παίρνουν την μορφή ακτιβισμών με στόχο τις κάμερες. Στην κινητοποίηση για το ασφαλιστικό 12-12-07 συνελήφθησαν δύο υπάλληλοι της ΔΕΗ που είχαν προβεί σε ακτιβισμό καλύπτοντας δύο κάμερες με μαύρες σακούλες. Η θέση της πολιτείας είναι ξεκάθαρη. Συλλογικά βάνει αυτούς που υπερασπίζονται την δημοκρατία. Ποια είναι η θέση η δική μας; Να τις κουκουλόσουμε, να τις βάψουμε, να τις σπάσουμε όλες.

ρυθμίσεις του νέου νόμου είναι η κατάργηση του Ασύλλου, η περικοπή των δωρεάν συγγραμμάτων, η εισαγωγή μάντζερ στις σχολές, η διαγραφή φοιτητών που ξεπερνάνε ένα όριο σπουδών, η ποινικοποίηση του φοιτητικού συνδικαλισμού, η ακραία εντατικοποίηση των σπουδών, η συμπίεση των εξεταστικών. Επίσης η υποχρεωτική χρηματοδότηση μετατρέπεται σε επικυρόρηση μέσω των 4ετών αναπτυξιακών προγραμμάτων.

Αράμ - Νίκος

WHAT ARE YOU LOOKING AT?

Φοιβος

ΔΕΛΗΒΟΡΙΑΣ

Το τελευταίο διάστημα όλο και περισσότερος κόσμος αμφισβητεί την κυρίαρχη κατάσταση και προσπαθεί να βρει εναλλακτικές διεξόδους...

Ναι, και άργησε κιόλας. Τα σημάδια ότι το μέλλον για τους κάτω των 35 θα είναι ασφυκτικό, τα είχαμε από καιρό. Ο λόγος που ως τώρα δεν αντιδρούσαμε οργανωμένα ήταν ότι βλέπαμε την πολιτικοποίηση λίγο καχύποπτα, επηρεασμένοι ίσως από την ξύλινη γλώσσα και τον ξεπεσμό των παλαιότερων.

Της γενιάς του πολυτεχνείου λες...

Και της μεταπολίτευσης. Όταν εγώ ήμουν έφηβος, οι πολιτικοποιημένοι νέοι στο σχολείο ή στο πανεπιστήμιο ήταν γραφικοί. Συνέχιζαν να μιλάνε για τα παλιά πράγματα, για την εθνική αντίσταση κ.α., ενώ τα υπαρκτά προβλήματα ήταν πλέον άλλα, οπότε η δική μας φυσική ροπή ήταν η εσωτερικότητα. Άλλος το έψαχνε στην τέχνη, άλλος έψαχνε να βρει ισορροπίες στην ερωτική ζωή, άλλος ψυχαναλυόταν. Ζήσαμε την εφηβεία και την νεότητα μας σε εμβρυακή στάση, σκυφτοί. Αυτό μας έκανε καλό από μια άποψη, μάθαμε να μιλάμε πιο αυθόρμητα, να εστιάζουμε σε προβλήματα που ήταν όντως δικά μας. Είχε όμως και ως αποτέλεσμα έναν νέο-συντηρητισμό, μπήκε το 2000 και οι περισσότεροι συνομήλικοί μου αυτό που ονειρεύονταν ήταν μια δουλειά executive, όχι ιδιαίτερα δημιουργική, έναν γάμο πολυτελείας στη Ritz και Caroline και στο τραγούδι μια νηπιακή pop αντίληψη. Έτσι οι τριωνοί 18άρηδες, από αντίδραση σ' αυτό, αρχίζουν πάλη και εκφράζουν έναν λόγο αμφισβήτησης. Από την απλή κοροϊδία σ' ένα φόρουμ στο ίντερνετ, μέχρι μια πιο σύνθετη πολιτική σκέψη. Πέρσι με τις κινητοποιήσεις προσπάθησε όλο αυτό το πράγμα να οργανωθεί και φέτος πηγαινέει σ' ένα πιο κεντρικό πολιτικό επίπεδο. Ελπίζω να συνεχιστεί, να μην είναι μια φούσκα δυναμική που θα διαρκέσει 2-3 χρόνια και θα ξεφουσκώσει.

Έπιασες πάρα πολλά ζητήματα. Πέρσι έγραψες ένα τραγούδι σε μια προσπάθεια να εκφράσεις ένα φοιτητή που τόλμησε να αντιπαρατεθεί με το μεγαθήριο της δημοσιογραφίας, τον Πρετεντέρη.

Ναι, μ' ενοχλεί πολύ ο κυνιασμός των «εκσυγχρονιστών» της TV. Στο μόνο που θεωρούσα ότι το νομοσχέδιο που προτεινόταν για την Παιδεία είχε κάποιο δίκιο, ήταν στο ότι μπορούσε

να χτυπήσει κατεστημένα καθηγητών που επί χρόνια εξουσιάζουν. Αλλά διαφωνούσα κάθετα με την μανταζεριστική, οικονομοκεντρική λογική του. Η δημόσια παιδεία τα τελευταία χρόνια έχει χάσει το κύρος της, οι περισσότεροι είναι αναγκασμένοι να πηγαίνουν έξω να σπουδάσουν. Αντί λοιπόν να προσπαθήσεις να την δυναμώσεις, πετάς μια λύση-πασάλειμμα με ιδιωτικά πανεπιστήμια αμφιβόλου ποιότητας, του στιλ "University of Nea Liosia" ή "ΞΥΝΗ Academy". Μου φάνηκε τσαπατσούλικο, δυσσιώνιο, κακοφτιαγμένο και με πολύ ύπουλο και αντικοινωνικό τρόπο προσπαθούσε να περάσει. Επομένως, απ' την αρχή όταν με καλούσαν τα παιδιά να παίξω στη Φιλοσοφική, που έγιναν οι πρώτες καταλήψεις, ή αργότερα το χειμώνα πέρυσι στο Σύνταγμα ή στην Ακαδημία πήγαινα αμέσως. Ακόμα κι αν με πείραζε που πότε-πότε άκουγα πάλη ξύλινη γλώσσα ή λόγο χωρίς φαντασία αισθανόμουν ότι ήταν πολύ σημαντικότερο να γίνει κάτι μαζικό, απ' το οποίο θα βγούνε και 10-15 φωνές αυθεντικές παρά να αφήσουμε μια ακόμα επιπολαιότητα αυτής της κυβέρνησης να περάσει. Εκεί που είμαι αντίθετος είναι να συνδυάζεται όλη αυτή η κινητοποίηση με μια ροπή πολλών φοιτητών στην παιδεία χωρίς προσπάθεια. Πολλούς βλέπεις να απαιτούν λιγότερες ώρες, λιγότερο αυστηρή κρίση κλπ. Εγώ πιστεύω ότι πρέπει εσείς οι ίδιοι να απαιτείτε περισσότερα απ' την παιδεία κι όχι διευκολύνσεις.

Πάντως διεκδικούμε περισσότερα από την παιδεία, γι' αυτό θέλουμε να είναι δημόσια και δωρεάν, γι' αυτό θέλουμε και μεγαλύτερη χρηματοδότηση και ελεύθερη πρόσβαση κλπ. Η κυβέρνηση μπορεί να έχει ως επιχείρημα ότι θέλει να πλήξει την αδιαφάνεια, αλλά αν δούμε λίγο πιο προσεκτικά τους νόμους πιο πολύ τα ενισχύουν αυτά παρά το αντίθετο. Η διάταξη που δίνει σε manager στο πανεπιστήμιο υπερξουσίες στα οικονομικά, που δεν ελέγχονται πουθενά δημοκρατικά μέσα στο πανεπιστήμιο...

Έχεις δίκιο. Το να σπάσει ένα κατεστημένο παλαιό και να αντικατασταθεί από ένα άλλο managerίστικο είναι χειρότερο. Πρέπει το κατεστημένο να σπάσει με πνευματική στρατηγική, τι είναι η παιδεία, ποιοι άνθρωποι διδάσκουν, αν διδάσκουν άξιοι άνθρωποι. Και για να ολοκληρώσω, σίγουρα, δε θέλουμε ο απόφοιτος του τμήματος πολιτικών μηχανικών να

μην ξέρει να φτιάξει ένα σπίτι που να αντέξει σ' ένα σεισμό. Άρα δε λέμε να περνάνε οι φοιτητές χωρίς καμιά προσπάθεια. Μα είμαι βέβαιος πως υπάρχουν πρόσωπα σοβαρής δυναμικής και τα έβλεπα και στην τηλεόραση και έβλεπα και το χυδαίο τρόπο με τον οποίο τους αντιμετώπιζαν οι δημοσιογράφοι. Από τη στιγμή που βλέπεις δημοσιογράφους που πρέπει να είναι απλώς φορείς ειδήσεων και συντονιστές συζητήσεων να χτυπάνε με τόση δύναμη ανθρώπους που πρώτη φορά αρθρώνουν δημόσιο λόγο, κάτι βρώμικο υπάρχει.

Νομίζω πως από τα πιο σημαντικά πράγματα που άφησαν οι κινητοποιήσεις, είναι ότι πειστήκαμε πως μπορούμε μέσα από τους αγώνες μας να πετυχαίνουμε νίκες, μπορούμε να παίρνουμε τις ζωές μας στα χέρια μας και να τις κάνουμε καλύτερες.

Ακριβώς, πάρα πολλοί απ' αυτούς που αντιδρούσαν, ήταν βολεμένοι άνθρωποι της γενιάς του πολυτεχνείου. Που στα νιάτα τους προσπάθησαν να αλλάξουν τα πράγματα και τελικά αφομοιώθηκαν από το σύστημα και τώρα επιτίθενται στα παιδιά και τα εγγόνια τους. Είναι πολύ σημαντικό να έχει λόγο ο φοιτητής (και ο κάθε πολίτης) σε ζητήματα της πολιτείας και το ότι τα αφήσαμε να φύγουν τελείως απ' τα χέρια μας είναι μεγάλο έγκλημα και το πληρώσαμε πάρα πολύ ακριβά φέτος και με τις φωτιές και μ' ένα σωρό άλλα πράγματα. Το πληρώνουμε καθημερινά.

Ακούγοντας τα τραγούδια (αλλά και την πρώτη απάντηση που μας έδωσες) μου έρχεται στο μυαλό ένα σύνθημα από το Μάν του 68 «εκτός από τον καπιταλισμό υπάρχει και η μοναξιά». Πολλές φορές η αριστερά το ξεχνάει και οι λόγοι γίνονται ξύλινοι και δεν μπορεί να αγγίξει τα προβλήματα των ανθρώπων.

Δυστυχώς, το πρόβλημα στις εφαρμοσμένες σοσιαλιστικές λύσεις ήταν ουσιαστικά αυτό, ότι χειραγωγούνταν η ατομικότητα. Δεν νομίζω όμως πως με την κατάρρευση του σοσιαλιστικού μπλοκ το '89, ο καπιταλισμός έγινε ξαφνικά κάτι ωραίο και υπέροχο. Απλώς είμαστε πιο υποψιασμένοι για τις δυσκολίες που έχει η σοσιαλιστική λύση. Ήδη το Μάν του '68 υπήρχε η ατομική ελευθερία σαν αίτημα και υπάρχει στη συνείδηση κάθε ανθρώπου από το '60 και μετά, ανεξάρτητα το πώς εκφράζεται. Αν μετά το '80 γίναμε όλοι συντηρητικοί, μέσα μας

υπάρχει μια μεγάλη ευαισθησία σε σχέση με την ατομική ελευθερία και την ατομική φωνή. Αυτό έπρεπε αργά ή γρήγορα να το διδαχτούν οι μεγάλες αριστερές παρατάξεις.

Αυτές τις μέρες έχει ανοίξει και το ζήτημα του ασφαλιστικού. Αλήθεια, ποια είναι η κατάσταση στο ασφαλιστικό των καλλιτεχνών;

Όλοι ξέρουμε ότι στην Ελλάδα υπάρχει ένα ισχυρότατο κατεστημένο μαζικής αισθητικής, με κύριο χώρο δράσης την ιδιωτική τηλεόραση και τα κυριλέ σκυλάδικα, στο οποίο κινείται πολύ βρώμικο χρήμα. Φαντάζομαι ότι αυτοί δε θα μπορούσαν να μιλήσουν για κακή αντιμετώπιση από οποιονδήποτε αφού δεν ελέγχονται από πουθενά. Εκφράζουν τους περισσότερους πολιτικούς, αλλά και την κοινή γνώμη που γοητεύεται από τα δούνα και λαβείν τους. Αυτοί, λοιπόν, που πλήττονται είναι οι καλλιτέχνες που ζουν και εργάζονται έξω απ' αυτό. Δεν ξέρω όμως αν πρέπει να μας πειράζει αυτό. Καλλιτέχνης και ασφάλεια στο δικό μου μυαλό είναι έννοιες αντίθετες. Για μένα ο καλλιτέχνης δεν πρέπει να περιμένει στήριξη ούτε από το υπουργείο πολιτισμού. Αν θα έπρεπε να κάνει κάτι τι υπ. Πολιτισμού, αυτό θα ήταν να συντηρεί πράγματα που ήδη έχουν γίνει εδώ, τα μεγάλα καλλιτεχνικά έργα, τις αρχαιότητες και να το κάνει σωστά αυτό, να μην αφήνει την αυθαιρεσία να καταστρέφει το έργο. Να μην αφήνει π.χ. το έργο του Χατζιδάκι να αγοράζεται από ξένες εταιρείες πνευματικών δικαιωμάτων ή να φτιάχνει ένα μεγάλο μουσείο για τον κάθε σπουδαίο έλληνα δημιουργό. Οι καλλιτέχνες οι ζωντανοί όμως θα πρέπει να είναι ανεξάρτητοι από τις κρατικές επιχορηγήσεις. Σίγουρα θα μείνουν λιγότεροι έτσι, θα μείνουν όμως οι πιο συνειδητοί. Υπάρχουν, δε λέω, είδη μουσικής ή είδη θεάτρου που θέλουν κρατικές επιχορηγήσεις γιατί κάνουν πιο πειραματική δουλειά. Το υπουργείο θα έπρεπε να είναι πιο ευαίσθητο σε αυτά, αλλά μήπως είναι ευαίσθητο σε όσα έλεγα πριν; Προσωπικά δε μου χρειάζεται καμία επαφή με υπουργεία, δε νομίζω ότι θα γίνωμουν καλύτερος, αν λάμβανα κάθε χρόνο ένα κρατικό check, ώστε να μην ανησυχώ για το κοινό. Μου αρέσει κιόλας αυτή η αγωνία αν θα έρθει κόσμος, είναι κομμάτι της επικοινωνιακής φύσης της δουλειάς μου.

Η δική σου πολιτιστική αντιρόταση ποια είναι;

Θα μου αρκούσε σε πρώτη φάση ν' αλλάξει η κρατική τηλεόραση. Να γίνει ένα πραγματικά ανεξάρτητο από την εμπορικότητα μέσο, το οποίο να διδάσκει, να έχει ζωντανά πολιτιστικά μαγαζίνο κι όχι τσάι κυρίων κάθε απόγευμα ως άλλοθι στη Eurovision. Θα έπρεπε να είναι ένα ζωντανό κανάλι σαν το BBC. Να αντιστέκεται αυτό σε όλο το trash που υπάρχει τριγύρω όχι με ακαδημαϊκότητα αλλά με ζωντάνια και

νεανική δυναμική. Και μόνο αυτό να έκανε το κράτος, οι νέοι που θα αποφάσιζαν να γίνουν καλλιτέχνες θα ξεκινούσαν με μεγαλύτερες απαιτήσεις από τους εαυτούς τους. Και οι υπόλοιποι θα είχαν μεγαλύτερη γενική καλλιέργεια.

Υπάρχει τα τελευταία χρόνια μια καμπάνια ενάντια στην πειρατεία της μουσικής. Το ελεύθερο κατέβασμα από το ίντερνετ των τραγουδιών πως το αντιμετωπίζεις;

Κοίτα, από τη στιγμή που το αποφασίζει όλη η κοινωνία ακολουθώ κι εγώ. Γενικώς το ίντερνετ μου έχει κάνει πάρα πολλά καλά πράγματα, άνοιξε και μεγάλωσε τη βιβλιοθήκη μου ανθες, μεγάλωσε τη δυνατότητα μου να μοιράζομαι πληροφορίες. Παρ' όλα αυτά θεωρώ λίγο άδικο η μουσική ειδικά απ' όλες τις βιομηχανίες να καταληστεύεται με αυτό τον τρόπο. Πρώτον γιατί δεν πλήττονται τα μεγάλα αφεντι-

κά των εταιρειών ή οι star. Αυτοί παίζουν, κάνουν συναυλίες. Αυτός που πλήττεται είναι ο στιχουργός ας πούμε, ο οποίος ζει από τα πνευματικά του δικαιώματα ή οι οικογένειες που ζουν στα περίξ της δισκογραφίας, από τους τύπους που κάνουν το mastering μέχρι τους μουσικούς τους ίδιους. Το να καταληστεύεται μια βιομηχανία έτσι σημαίνει ότι οι αδύναμοι κρίκοι της είναι οι πρώτοι που βουλιάζουν. Επίσης θεωρώ κάπως υπερβολικό εφόσον πληρώνω εδώ για να πιω αυτό τον καφέ 3€ και εξαφανίζεται, να τσιγκουνευτώ ένα cd με 15€ το οποίο θα ακούσω 100 φορές και ενδέχεται να παίξει πολύ σημαντικό ρόλο στη ζωή μου. Δε θεωρώ ότι στη μουσική συντελείται η μόνη αισχροκέρδεια ώστε ξαφνικά να είναι το μόνο αγαθό που κλέβουμε όλοι συνειδητά. Θα προτιμούσα να κλέβαμε αυτοκίνητα. Να πηγαίναμε όλοι και να παίρναμε ένα αυτοκίνητο και να το οδηγούσαμε. Αν ήμασταν όλοι Ρομπέν των δασών και κλέβαμε από τον σουπερσταν για να τα δώσουμε στο ελπιδοφόρο γκρουπ οκ! Κυρίως το αντίστροφο συμβαίνει.

Τα τραγούδια σου είναι βγαλμένα από σθώα παιδικά χρόνια και απλές καθημερι-

νές στιγμές, μέσα όμως από ένα ανέμελο πνεύμα...

Φαντάζομαι αυτό βγαίνει και από τι τύπος ανθρώπου είμαι εγώ και τι εμμονές έχω. Από 5 χρονών ήμουν νοσταλγικός, νοσταλγούσα τα ... 2 μου. Αλλά χωρίς αυτό να σημαίνει «Τι ωραία που ήταν τα πάντα παλιά και τι απαίσια που είναι τώρα». Απλώς αισθανόμουν ότι ο ζωτικός μας χώρος δεν είναι μόνο το παρόν, αλλά και το παρελθόν και το μέλλον και αν απλωθείς πνευματικά σ' αυτά, ζεις πιο πολύ, πιο έντονα. Παρ' όλα αυτά πάντα είμαι ενάντιος στον παλιμπαδισμό. «Αχ, τι γλυκούλη, τι τέλειο» όλοι ξαφνικά κάνουν σα μωρά. Είναι άλλο πράγμα η αυθεντική παιδικότητα, που ενσαρκώνεται τώρα, εδώ. Να έχεις τη δυνατότητα να δεις τον χρόνο που περνάει σαν να είσαι παιδί. Ή να δεις τα πολιτικά πράγματα σαν να είσαι παιδί. Αυτό θέλει ειδικά στα μεγαλύτερα χρόνια προσπάθεια και δουλειά για να γίνει σωστά. Το

Το Μάη του '68 υπήρχε η ατομική ελευθερία σαν αίτημα και υπάρχει στη συνείδηση κάθε ανθρώπου από το '60 και μετά, ανεξάρτητα το πώς εκφράζεται. Αν μετά το '80 γίναμε όλοι συντηρητικοί, μέσα μας υπάρχει μια μεγάλη ευαισθησία σε σχέση με την ατομική ελευθερία και την ατομική φωνή. Αυτό έπρεπε αργά ή γρήγορα να το διδαχτούν οι μεγάλες αριστερές παρατάξεις.

άλλο είναι εύκολο και ναρκισσιστικό, δεν είναι κάτι σπουδαίο.

Νομίζει κανείς ακούγοντας τα τραγούδια σου, ότι ακόμα και ένας απλός καφές σε μια καφετέρια, μπορεί να σε εμπνεύσει, δημιουργείς την αίσθηση ότι ζεις πραγματικά κάθε στιγμή...

Η αλήθεια είναι ότι δε συμβαίνει πάντα αυτό. Πολλές φορές το ανακαλύπτω μέσα από τα τραγούδια ότι συμβαίνει. Μπορεί να βγω για μια βόλτα και να είμαι σα ζόμπι, να υπνοβατώ, να κοιτάω τα πράγματα σαν κοιμισμένος, χωρίς καμία διάθεση να δω κάτι θετικό σ' αυτά. Όταν έρθει η ώρα να γράψω ένα τραγούδι μπορεί ξαφνικά να μου βγει μια παρατήρηση για εκείνη τη βόλτα και να δω ότι ένα μέρος του εαυτού μου ήταν ολοζώντανο εκείνη την ώρα. Παρατηρούσε κάτι πολύ βαθύτερο που εγώ φαινομενικά δεν το κοίταζα καν.

Σ' ένα τραγούδι μέσα λες ότι το είδωλο που βλέπεις στον καθρέφτη δεν είναι ακριβώς ο εαυτός σου ή αυτό που βλέπει ο κόσμος τριγύρω.

Γενικά από το '80 και μετά υπήρξε μια τεράστια πίστη στον καθρέφτη με ό,τι μπορεί να σημαί-

εναι αυτό. Πιο πριν υπήρχε μια εσωτερική αγωνία που δεν προδιδόταν εύκολα με το στυλ. Έβλεπες πολύ πλούσιους ανθρώπους ή τρομερά ζωντανούς ή απίστευτα όμορφους που δεν προδιδόνταν από μια πόζα ή από ένα συγκεκριμένο λουκ. Από το '80 έπρεπε να αντιπροσωπεύεις ένα στυλ ξεκάθαρο και συγκεκριμένο και μετά όλα τα υπόλοιπα. Πράγμα που έκανε πολύ κακό στις σχέσεις. Το κυριότερο πράγμα που επλήγη ήταν οι συζητήσεις, η καθημερινή επαφή, το φλερτ. Και φτάσαμε τελικά να είμαστε ίδιοι με όλους, ένα είδωλο γενικό ενός καθρέφτη. Όλα αυτά τα πράγματα υπήρχαν μέσα μου χωρίς να τα ξέρω όταν έγραφα το τραγούδι. Μετά σκέφτηκα ότι πραγματικά αυτό που μ' εμποδίζει περισσότερο από οτιδήποτε, ο μεγαλύτερός μου εχθρός πέρα από την κοινωνική καταπίεση, είναι ο εγκλωβισμός μου στην καθημερινότητα που υπάρχει γύρω μου σε αθηνά.

Κατά τη διάρκεια της θητείας σου στο στρατό, έγραψες και ένα τραγούδι. Ήταν τελικά δημιουργική η περίοδος του στρατού;

Για μένα ήταν. Μ' έσωσε από μια άποψη. Θεωρώ βέβαια άχρηστο το στρατό. Στην Ελλάδα γινόταν και γίνεται με πάρα πολύ υπερβολικό τρόπο, πάρα πολλοί μήνες, στην καλύτερη περίοδο της ζωής σου. Ούτε καν υπάρχει στρατιωτική προετοιμασία. Απλώς σφουγγαρίζεις, βρίζεις και κοιμάσαι. Πιστεύαμε παράλογα ότι θα 'ρθει ο διοικητής και θα μας κατακεραυνώσει. Μια κατάσταση που έχει κάνει πολύ κακό στην ελληνική ψυχοσύνθεση, την έχει κάνει όλη καφενειακή και αντί-δημιουργική. Όλοι στα νιάτα τους πήγαιναν και κλείνονταν εκεί μέσα και έλεγαν «Άντε, πότε θα έρθει ο νέος να τον βασανίσουμε». Αν γίνονταν η θητεία 3 ή 4 μήνες θα κερδίσαμε πολύ ως κοινωνία. Εμένα ωστόσο ήρθε σε μια περίοδο της ζωής μου που είχα βγάλει τρεις δίσκους- σε μικρή ηλικία, 25 χρονών- και είχα ένα κοινωνικό προσωπείο. Υπήρχαν άνθρωποι που περίμεναν από μένα και μου έλεγαν «Άντε πότε θα βγει η καινούρια δουλειά». Ο στρατός μου έδωσε τη δυνατότητα να μπω σε ένα μέρος που είσαι απρόσωπος δίπλα σε πολλούς άλλους, συζητάς όλη μέρα και κανείς δεν περιμένει τίποτα από εσένα παρά μόνο γελοίες αγγαρείες. Αυτό το πράγμα ήρθε να μου δώσει έναν απαραίτητο χρόνο να σκεφτώ τι θέλω να κάνω από δω και πέρα. Γι' αυτό αισθάνομαι πως οι δίσκοι μετά το στρατιωτικό ο «Καθρέφτης» και το «Έξω» είναι αυτοί που με αντιπροσωπεύουν πιο πολύ, που βρήκα τη φωνή μου και που λέω αυτά που θέλω με τον τρόπο που θέλω.

Το κάνεις επαγγελματικά το τραγούδι, εξαρτάσαι οικονομικά απ' αυτό; Το λες γιατί βγάζεις μετά από αρκετά μεγάλα διαστήματα δίσκους.

Ζω μόνο απ' αυτό και η αλήθεια είναι τον τε-

λευταίο χρόνο πριν βγει ο καινούριος δίσκος δεν είχα φράγκο. Φτάνω σε περιόδους που πρέπει οπωσδήποτε να βγάλω κάτι για να κάνω συναυλίες κλπ. Αλλά αυτό δε με κάνει να βιαστώ. Θέλω τόσο πολύ αυτό το αντικειμενάκι το στρογγυλό με το εξώφυλλο να είναι κάτι που να μπορώ να ζήσω για καιρό μαζί του, να του έχω πει ακριβώς τα πράγματα που ήθελα. Οπότε του δίνω τον χρόνο που θεωρώ ότι πρέπει να του αντιστοιχεί. Τώρα, ας πούμε, σε 2-3 μήνες κλείνουμε ένα χρόνο από την κυκλοφορία του «Έξω», και δε μου έχει έρθει η ανάγκη να γράψω ακόμα. Ξέρω ότι μπορεί να μου έρθει αύριο, ξέρω ότι μπορεί να μου έρθει και σε 6 μήνες. Αν τώρα προσπαθήσω να το κάνω θα βγουν κατασκευές. Και από κατασκευές βρίθει όλη η αγορά.

Μάθαμε απο έγκυρη εφημερίδα, ότι έχεις τσακωθεί με το Χατζηγιάννη και τον Τσαλίκη...

Δεν τσακώθηκα με κανέναν. Απλώς τους κορόιδεψα σ' ένα τραγούδι μου με χαζό τρόπο. Θα μπορούσα ίσως να πω και χειρότερα πράγματα. Αυτό που με ενοχλεί σ' αυτούς δεν είναι ότι ανήκουν στο mainstream είδος τραγουδιού, άλλωστε mainstream ήταν κάποτε η Βέμπο ή ο Μπιθικώτσης. Ούτε εγώ είμαι κανένας εναλλακτικός -κι εμένα μ' αρέσει να επικοινωνώ με το ευρύτερο κοινό. Αυτό που με ενοχλεί περισσότερο σ' αυτούς είναι ότι είναι κατασκευασμένα πρόσωπα. Δεν είναι πρόσωπα που αγαπάνε τη μουσική και κάνουνε κάτι αυθεντικά. Δεν είναι ότι φτιάχνουν τους δίσκους τους με μεράκι ή ότι είναι μάστορες σε ένα είδος συγκεκριμένο μουσικής. Είναι ότι υπάρχει ένας ολόκληρος μηχανισμός περιοδικών, διαφημιστικών εταιρειών, τηλεοπτικών καναλιών που ασχολούνται με τρόπο υπερβολικό χωρίς να τα στηρίζει μια άλλη καλλιτεχνική ετυμολογία. Αυτό δε συμβαίνει στο εξωτερικό. Η Amy Winehouse που έχει τεράστια επιτυχία και απευθύνεται σ' ένα ευρύ κοινό βγαίνει επειδή είναι τρελή κι επειδή κάνει μουσική που έχει κάτι να πει. Δε θα κάτσω να τσακωθώ και σ' έναν υποθετικό τέτοιο καυγά χαμένος είμαι, δεν υπάρχει αμφιβολία γι' αυτό. Αλλά στα πλαίσια ενός τραγουδιού μπορεί να 'χει και πλάκα.

Οι γυναίκες φαίνεται παίζουν πολύ σημαντικό ρόλο σημαντικό ρόλο στη ζωή σου και αποτελέσανε για σένα ένα κίνητρο να δεις την κιθάρα με μια άλλη ματιά. Η τελευταία σου παράσταση έχει αρκετά στοιχεία απ' αυτό

Δε ξέρω γιατί, από μικρός έβλεπα σε αυτές κάτι που δεν είμαι εγώ. Ορισμένα στοιχεία που μέσα μου βρίσκονται στο σκοτάδι και δεν μπορώ να τα εξηγήσω άνετα ή δεν μπορώ να συμπιληθώ εύκολα μαζί τους, τα έβλεπα τέλεια πάνω σε μια γυναίκα, τα έβλεπα να ενσαρκώνονται με μια ελευθερία, μια τρέλα, μια σχέση με τα μικρά πράγματα πολύ δημιουργική και

όμορφη. Εγώ έπρεπε να θεωρητικοποιήσω και να σκεφτώ πολύ για την αντίληψη μου για τη ζωή. Αυτό δεν υπήρχε στις γυναίκες και μου άρεσε.

Φέτος συμπληρώνονται 40 χρόνια από το Μάη του '68, ένα γεγονός που σημάδεψε το δεύτερο μισό του 20ου αιώνα. Τι σου έμεινε από το Μάη;

Αυτό που μου άρεσε ήταν που για πρώτη φορά έμπαιναν χιουμοριστικά συνθήματα, έμπαιναν ζητήματα ερωτικά, ως ζητήματα της επανάστασης. Δεν ήταν δηλ. μόνο ο τύπος που ζητά καλύτερους μισθούς ή καλύτερη οικονομική αντιμετώπιση. Ήταν μια ζωή που αντιμετώπιζε το κάθε πράγμα με μεγαλύτερη φαντασία και ελευθερία, και θεωρώ ότι και 100 χρόνια να περάσουν μέχρι να ξαναγίνει κάτι τέτοιο, ήταν το καλύτερο μοντέλο επαναστατικής δράσης. Πολλοί το θεωρούσαν εξυπνακίστικο, ιδιαίτερα οι παλιοί αριστεροί θεωρούσαν ότι μετατόπισε το επίπεδο από πραγματικά προβλήματα σε επίπεδα σάχλας. Αυτά όμως τα συνθήματα όπως «είμαι Μαρξιστής, αλλά Γκρσουτσικό τύπου» μου ταιριάζουν και μου αρέσουν πολύ.

Πες μας την πρώτη λέξη ή την πρώτη φράση που σου έρχεται στο μυαλό όταν ακούς:

Μάνος Χατζιδάκις? Γκάνταλφ
Διονύσης Σαββόπουλος? Εορτάζων
Μίκης Θεοδωράκης? Ενέργεια
Ύστερος (τηλεοπτικός) Θεοδωράκης...? Βαμπίρ
Bob Dylan? Road Movie
Αρλέτο? Αλητεία (με καλή έννοια)
Τσαλίκης? Κρο Μανιόν
Χατζηγιάννης? Cyborg
Σάκης Ρουβάς? Συμπασής
Τζίμης Πανούσης? Καλλιτέχνης
ΠΓΔΜ? Κανένα πρόβλημα
Καραμανλής? πίνω μπάφους και παίζω pro
Παπανδρέου? Οιδιπόδειο
Παπαρήγα? Ορθοδοξία
Αδαμόνιος? Ρουά Ματ
Τσίπρας? Πες μου αν τον φοβάσαι, να σου πω ποιος είσαι
Καρατζαφέρης? Μάυρος Πητ
Ζαχόπουλος? Βρήκε ο χοίρος τη γενιά του...
Ψωμίδης? Με περικεφαλαία
Πρετεντέρης? Κακιασμένες συσπάσεις
Τριανταφυλλόπουλος? Αρτέμης Μάτσας που νομίζει ότ' είναι Κούρκουλος
Αναστασιάδης? Η ευφύια δεν είναι σπουδαία αρετή
Εκκλησία? Επισεία

ΦΙΝΤΕΛ ΚΑΣΤΡΟ

ΚΟΥΒΑΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΕΝΑ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΛΕΙΝΕΙ, ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΝΟΙΓΕΙ

Στις 19 Φεβρουαρίου ο Φιντέλ Κάστρο ανακοίνωσε με μήνυμά του στην επίσημη εφημερίδα του κομμουνιστικού κόμματος της Κούβας την απόφασή του να μην επιστρέψει ξανά στην προεδρία της χώρας κλείνοντας έτσι ένα σημαντικό κεφάλαιο στην ιστορία του 20ού αιώνα.

Ο Φιντέλ Αλεχάντρο Κάστρο Ρουζ γεννήθηκε στις 13 Απριλίου 1926 στο Μπιράν της επαρχίας Οριέντε της Κούβας και σε ηλικία 19 ετών εισάγεται στη νομική σχολή του πανεπιστημίου της Αβάνας. Εκεί εκδηλώνει το έντονο ενδιαφέρον του για την πολιτική επηρεασμένος από εθνικούς ήρωες όπως ο Χοσέ Μάρτι αλλά και από τις επαναστάσεις στην ΕΣΣΔ το 1917 και στην Κίνα το 1949. Οργανώνει φοιτητικά συνέδρια και συμμετέχει σε εκστρατείες και διαδηλώσεις σε χώρες της λατινικής Αμερικής όπου υπάρχουν δικτατορικά καθεστώτα. Όταν το 1952 ο Μπατίστα αναλαμβάνει πραξικοπηματικά την ηγεσία της Κούβας ο Κάστρο που έχει ήδη αποφοιτήσει αρχίζει να επεξεργάζεται σχέδια ανατροπής του. Το επόμενο έτος οργανώνει αποτυχημένη επίθεση στο στρατόνα Μονκάδα. Φυλάκίζεται για 2 χρόνια και έπειτα μεταβαίνει στο Μεξικό όπου από και μαζί με τον Τσε και άλλους 79 συντρόφους του στις 25 Νοεμβρίου 1956 αποβιβάζονται στις ανατολικές ακτές της Κούβας και κυνηγημένοι από το στρατό του Μπατίστα καταφεύγουν στην οροσειρά Σιέρα μαέστρα. Για τα επόμενα 2,5 χρόνια διεξάγουν ανταρτοπόλεμο καταποντίζοντας τις δυνάμεις του Μπατίστα και έτσι τις 8 Ιανουαρίου του 1959 ο Κάστρο μπαίνει θριαμβευτής στην Κούβα και ένα μήνα αργότερα αναλαμβάνει την ηγεσία της Κουβανικής επανάστασης την οποία θα κρατήσει για μισό περίπου αιώνα.. Ο Κάστρο τα επόμενα χρόνια πραγματοποιεί αγροτική και αστική μεταρρύθμιση και εθνικοποιεί τα εργοστάσια ζάχαρης και τα διυλιστήρια πετρελαίου, αρχίζει εκστρατεία καταπολέμησης του αναλφαβητισμού και ως συνέχεια αυτών διακηρύσσει το 1961 το σοσιαλιστικό χαρακτήρα της επανάστασης. Παράλληλα στις ΗΠΑ οργανώνονται και πραγματοποιούνται αποτυχημένα σχέδια ανατροπής του κομμουνιστικού καθεστώτος με πιο χαρακτηριστικό αυτό της απόβασης αντιφρονούντων στον κόλπο των χοίρων το 1961 και επιβιβάζεται εμπάργκο το οποίο ισχύει ως σήμερα ενώ αποκαλύπτονται τουλάχιστον 80 συνωμοσίες για την δολοφονία του Κάστρο(οι οποίες σήμερα φτάνουν τις μερικές εκατοντάδες). Τα επόμενα χρόνια η Κούβα στέλνει στρατεύματα και βοηθάει αποφασιστικά τις επαναστάσεις και τους αγώνες για ανεξαρτησία τόσο σε χώρες της λατινικής και κεντρικής Αμερικής(Ελ Σαλβαδόρ, Γουατεμάλα, Νικαράγουα) όσο και σε χώρες της Αφρικής(Κονγκό, Αλγερία, Ναμίμπια, Αιθιοπία) και κυρίως στην

Αγκόλα όπου με την επιχείρηση Καρλότα απώθησαν την εισβολή της νοτίου Αφρικής στην οποία την περίοδο εκείνη ίσχυε το φασιστικό καθεστώς του απαρχαίνι. Παράλληλα στο εσωτερικό της χώρας ο Κάστρο απαλλοτριώνει όλες τις ιδιωτικές επιχειρήσεις του νησιού και αντιμετωπίζει με επιτυχία κρίσεις όπως η κρίση των πυραύλων καθώς και τις 2 μεταναστευτικές κρίσεις(1965 και 1980) που διευκολύνονται και προκαλούνται σε μεγάλο βαθμό από τον κουβανικό ρυθμιστικό νόμο που ψηφίζεται στις ΗΠΑ και με τον οποίο παρέχονται σημαντικά προνόμια στους Κουβανούς μετανάστες. Το 1976 εγκρίνεται με δημοψήφισμα το πρώτο σοσιαλιστικό σύνταγμα της Κούβας και το 1984 υπογράφεται μεταναστευτική συμφωνία μεταξύ ΗΠΑ και Κούβας η οποία όμως ουδέποτε τηρήθηκε. Το 1986 ο Κάστρο καταγγέλλει τα ηθικά λάθη στη διοίκηση του κομμουνιστικού κόμματος της ΕΣΣΔ τον οικονομισμό, τη γραφειοκρατία και τη διαφθορά ενώ το 1988 αποκηρύσσει την περεστρόικα του Γκορμπατσόφ, χαρακτηρίζοντας την «επικίνδυνη» και «αντίθετη στις αρχές του σοσιαλισμού». Το 1991 η κατάρρευση της Σοβιετικής ένωσης βάζει τέλος στο εμπόριο και στη βοήθεια αυτής της χώρας στην Κούβα και ως αποτέλεσμα αυτού η παραγωγή της Κούβας μειώνεται κατά 35% τα 3 επόμενα χρόνια δημιουργώντας τεράστια προβλήματα επιβίωσης των Κουβανών. Έτσι η Κούβα εισέρχεται στη λεγόμενη ειδική περίοδο και ο Κάστρο αναγκάζεται να πάρει μέτρα προς τη φιλελευθεροποίηση της οικονομίας επιτρέποντας τις μικρές ιδιωτικές επιχειρήσεις, τη δουλειά για λογαριασμό άλλων και ενθαρρύνοντας τις τουριστικές δραστηριότητες. Στις 5 Αυγούστου του 1994 πραγματοποιείται στην Αβάνα η πρώτη εξέγερση από την επανάσταση την οποία εκτονώνει με την παρουσία του ο ίδιος ο Φιντέλ. Το 1997 ο Φιντέλ στο 5ο συνέδριο του κόμματος επικυρώνει ως διάδοχο του τον αδερφό του Ραούλ. Το 2000 επισκέπεται τη Βενεζουέλα και υπογράφει συμφωνία με τον Τσάβες σύμφωνα με την οποία η Βενεζουέλα θα προμηθεύει με πετρέλαιο την Κούβα και η Κούβα θα παραδίει πρωτότυπα φάρμακα, ιατρική εξοπλισμό και θα λειτουργεί κέντρο παραγωγής εμβολίων. Αργότερα το 2004 η συμφωνία αυτή θα ενισχυθεί ακόμα περισσότερο και έτσι σήμερα περίπου 15000 Κουβανοί γιατροί και υγειονομικό προσωπικό παρέχουν τις φροντίδες τους σε 17 από τα 25 εκατομμύρια Βενεζουελάνους χαμηλότερων εισοδημάτων ενώ χιλιάδες Κουβανοί καθηγητές

και δάσκαλοι συμμετέχουν σε αποστολές καταπολέμησης του αναλφαβητισμού. Το 2001 μετά την επίθεση στους δίδυμους πύργους και παρά τη σκλήρυνση του εμπάργκο εναντίον της Κούβας, ο Κάστρο προσφέρει βοήθεια στις αμερικανικές αρχές. Ο πρόεδρος Μπους τα επόμενα χρόνια κατηγορεί την Κούβα για βιολογικά όπλα και περιλαμβάνει την Κούβα στον κατάλογο των χωρών που ευνοούν την τρομοκρατία ενώ ιδρύει την «επιτροπή βοήθειας σε μια ελεύθερη Κούβα». Ο Κάστρο απαντάει με ομιλία του στο θέατρο Καρλ Μαρξ της Αβάνας για την επέτειο των 45 χρόνων της επανάστασης καταγγέλλοντας τη NAFTA καθώς και με 2 τεράστιες διαδηλώσεις στην Αβάνα εναντίον της στάσης των ΗΠΑ στις οποίες μπροστά σε ακροατήριο εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων διαβάζει την «πρώτη» και εν συνεχεία τη «δεύτερη επιστολή στον Τζορτζ Μπους» και δηλώνει ότι οι νέες κυρώσεις των ΗΠΑ μπορούν να προκαλέσουν ακόμα και πόλεμο. Το 2004 ο Κάστρο ανακοινώνει το τέλος της δολαριοποίησης της κουβανικής οικονομίας και την αντικατάστασή του από το μετατρέψιμο πέσο και το 2005 στην Αβάνα συμμετέχει με τον Τσάβες στην 4η συνάντηση για αγώνα εναντίον του NAFTA. Τα τελευταία δύο χρόνια η επιδείνωση της κατάστασης της υγείας του έκαναν την απόφασή του να παραιτηθεί επιβεβλημένη. Ο Φιντέλ Κάστρο μπορεί να περηφανεύεται ότι αφήνει πίσω του ένα κράτος με τα μικρότερα σχεδόν ποσοστά βρεφικής θνησιμότητας και αναλφαβητισμού ένα κράτος με κορυφαία συστήματα υγείας και εκπαίδευσης παγκοσμίως δωρεάν παρεχόμενα σε όλους τους κατοίκους του, με χιλιάδες γιατρούς και δασκάλους σε διάφορες χώρες του τρίτου κόσμου να παρέχουν τις υπηρεσίες τους αφιλοκερδώς και εθελοντικά στην προσπάθεια καταπολέμησης των επιδημιών και του αναλφαβητισμού, ένα κράτος με τεράστια προσφορά στους αγώνες ανεξαρτησίας και στις κοινωνικές επαναστάσεις δεκάδων λαών της λατινικής Αμερικής και της Αφρικής και κυρίως αφήνει πίσω του ένα λαό περήφανο και ανεξάρτητο. Το στοίχημα της νέας ηγεσίας πρέπει να είναι η εξάλειψη των αναγκών κακών της ειδικής περιόδου κυρίως στον τομέα του τουρισμού, η βελτίωση των συνθηκών ζωής, η εξάλειψη της πορνείας και της διαφθοράς. Σημαντική πρόοδος θα πρέπει να γίνει στον τομέα των ατομικών ελευθεριών ειδικά όσον αφορά την ελεύθερη έκφραση, στην εμπάθυνση των αμεσοδημοκρατικών δομών, στη μείωση της γραφειοκρατίας και φυσικά να συνεχίσει να δίνει το παράδειγμα στους καταπιεσμένους λαούς όλης της γης στον αγώνα εναντίον της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και του καπιταλιστικού συστήματος παραγωγής.

ROCK

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Η rock μουσική δεν εμφανίστηκε ξαφνικά σαν αυτοτελές μουσικό είδος. Συγκεκριμένα, οφείλει τις απαρχές της πολύ καιρό πριν εμφανιστεί κάποιος με μια κιθάρα και μια παραμόρφωση που ξεσήκωνε πλήθη μόνο με ένα απλό γρατζούνισμα. Το εκπληκτικό, λοιπόν, ιδιαίτερο χαρακτηριστικό αυτού του μουσικού είδους είναι πως δημιουργήθηκε και εξελίχθηκε ακριβώς παράλληλα με την ανάγκη του ανθρώπου να εκφράσει αισθήματα, που για πολλούς κοινωνικοπολιτικούς και άλλους λόγους δεν μπορούσε να εκφράσει αλλιώς ή που απλά ήταν το μοναδικό μέσο που θα «άντεχε» την ωμότητα και την σκληρότητα μιας καταπιεσμένης ψυχής.

Βρισκόμαστε όχι πιο μετά από το 1518, όταν οι πλούσιες χώρες της Γηραιάς Ηπείρου βρίσκονταν στον αποικιακό αναβρασμό, ανταγωνιζόμενες έντονα η μια την άλλη και αποσκοπώντας στην άκέραια εκμετάλλευση του φυσικού πλούτου που ανακάλυπταν σε κάθε νέα τους «χερσαία κατάκτηση». Προκειμένου, λοιπόν, να μεγιστοποιήσουν αυτήν ακριβώς την εκμετάλλευση, ξεκίνησαν την διαδικασία μεταφοράς δούλων κυρίως από περιοχές της Αφρικής. Σύντομα, λοιπόν, φτάνουμε στην εικόνα μιας κοινωνίας, όπου ο νέγρος ήταν καθεστωτικά κατώτερο ον και σίγουρα σκλάβος σε κάποιο αφεντικό.

Εδώ, λοιπόν, ανακαλύπτουμε το μέγιστο αγαθό που κατοικεί μέσα σε κάθε ψυχή νέγρου/ας και αυτό δεν είναι τίποτα άλλο από...ρυθμό! Όλοι αυτοί οι σκλάβοι που μοχθούσαν στα χωράφια των αποικιών καθημερινώς, είχαν προέλθει από καταυλισμούς και από κοινωνίες που η μουσική τους έκφραση δεν επεκτεινόταν πέρα από δονούμενα κρουστά, όπου ο ρυθμός και μόνο έδινε στον νέγρο αυτό που χρειαζόταν για να τραγουδήσει πάνω του! Βρίσκουμε, λοιπόν τώρα, τον σκλάβο που εργάζεται δίπλα σε σιδηροδρομικές

Σίγουρα δεν είναι σπάνιο το φαινόμενο όπου μια κοινωνική εξέγερση και μια επανάσταση γίνεται πηγή έμπνευσης για την τέχνη και ειδικότερα για τη μουσική. Βέβαια, υπάρχει και μια αμφίδρομη δράση με τους ήχους, οι οποίοι εμπνέουν, αναπτύσσουν και διαδίδουν τα μηνύματα του κάθε αγώνα. Πρόκειται για μια συμπόρευση, η οποία έχει εμφανιστεί ουκ ολίγες φορές στο προσκήνιο μεγάλων στιγμών της ανθρώπινης ιστορίας. Παρ' όλα αυτά, μια ιδιαίτερη κατηγορία μουσικής, η rock, εμφανίζει χαρακτηριστικά τα οποία δεν εμφανίζονται σε άλλα είδη μουσικής.

ράγες και που εφευρίσκει ρυθμούς και μουσικές εκφράσεις, από τον ίδιο τον ήχο του τραίνου που περνούσε πάνω στις ράγες (είναι κοινώς παραδεκτό πως κάποια είδη της jazz, οφείλουν το ρυθμό τους ακριβώς πάνω σε αυτή την διαδικασία!) ή από τον ρυθμό των εργαλείων που χρησιμοποιούσαν οι δεκάδες δούλοι που εργάζονταν στα χωράφια.

Η κοινωνική ανάληψη της κατάσταση που βίωναν οι νέγροι στις αρχές του 20ου αιώνα, ξεπερνούν τον σκοπό αυτού του άρθρου. Παρ' όλα αυτά αυτές οι δυσκοιλιές και απελπιστικές συνθήκες υπό τις οποίες ζούσε η συγκεκριμένη ομάδα ανθρώπων, ήταν και ο σπόρος για να γεννηθεί ίσως και το πιο περιπετειώδες παιδί της παγκόσμιας μουσικής. Ο νέγρος εκείνης της εποχής δεν είχε πουθενά στήριγμα για την ψυχή του. Ήξερε πως σε εκείνη την ζωή, καμία μέρα δεν θα ξημερώσει καλύτερη για αυτόν. Το μόνο, λοιπόν, που του έμενε, ήταν... να ελπίσει σε μια καλύτερη «επόμενη ζωή». Δεν αργούν, λοιπόν, οι νέγροι να στραφούν στην θρησκεία και να εναποθέσουν τις ελπίδες τους στον Θεό.

Βρισκόμαστε, πλέον, στην γέννηση των gospel και των spirituals. Χωρίς όργανα, απλά με τις φωνές τους και τα χέρια τους,

πλάθουν πολυφωνικά άσματα που ζητούσαν ελεημοσύνη από τον Θεό, εξυμνούσαν το μεγαλείο του ή παραλλήλizzαν τα δικά τους βάσανα με τα πάθη του Χριστού. Δημιουργούνται χορωδίες στις καθολικές εκκλησίες, όπου η λειτουργία δεν θα έμοιαζε διαφορετική από μια jazz σύγχρονη συναυλία, ο ιερέας επικαλείται την μουσική του ικανότητα ώστε να εμφυσήσει στο ποίμνιό του τον φόβο του Θεού και οι πιστοί χειροκροτούν ενθουσιασμένοι στο ρυθμό, νοιώθοντας για λίγα λεπτά πως αγγίζουν το μεγαλείο του Θεού.

Όμως, μια τέτοιας εμβέλειας ανάγκη για έκφραση, δεν μπορεί για πολύ καιρό ακόμα να μείνει κλεισμένη μέσα στα θρησκευτικά πλαίσια. Όπου υπάρχει καταπίεση, υπάρχει και εντονότερη η ανάγκη για έκφραση όλων των συναισθημάτων. Σύντομα, λοιπόν, εμφανίζονται τα πρώτα κομμάτια που μιλάνε για αγάπη, ίσως παρόμοια με την αγάπη για τον Θεό. Δεν αργεί όμως να ξεφύγει η έκφραση από τα θρησκευτικά πλαίσια και να γίνει ένα αργό, παθιασμένο και γεμάτο σκόνη και ιδρώτα ύφος, που κάνει έκδηλη την ανάγκη για αγάπη και συντροφικότητα.

Η μουσική παιδεία των νέγρων έχει ήδη αρχίσει να εξελίσσεται και εμφανίζονται νέγροι οργανοπαίκτες, οι οποίοι μάθαιναν τα πολύ βασικά πάνω στα μουσικά τους όργανα, στο επίπεδο κλασσικής Δυτικοευρωπαϊκής παιδείας και αμέσως μετά απέτυσαν το δικό τους ξεχωριστό «μαύρο» ύφος. Φτάνουμε, λοιπόν, στα πολύ γνωστά μας blues. Ένα μουσικό είδος το οποίο είναι και ο ακρογωνιαίος λίθος της νέγρικης μουσικής. Πρόχειρα καταλύματα μετατρέπονται σε αυτοσχέδιες φιάστες κάθε βράδυ, όπου κουρασμένοι οι δούλοι, μαζεύονταν πάνω από ένα ξεκούρδιστο δανεικό πιάνο και έκαναν την δική τους μουσική επανάσταση, ακριβώς στο ίδιο μοτίβο που επαναλάμβαναν στις εκκλησίες τους.

Βρισκόμαστε, πλέον, στα μέσα του 20ου αιώνα. Η Αμερικάνικη κοινωνία έχει αποδεχτεί τα βασικά δικαιώματα των νέ-

γρων, δίνοντάς τους έτσι, την δυνατότητα να περάσουν κάποια δικά τους μουσικά πρότυπα στην «λευκή» κοινωνία. Τα δυο πολύ διαφορετικά μουσικά πρότυπα, το λευκό και το νέγρικο, αναμειγνύονται. Ονόματα νέγρων μουσικών ακούγονται στο ραδιόφωνο και προσωπικότητες όπως ο Fats Domino, Chuck Berry και Little Richards ξεσκώνουν τα πλήθη με τις μπασογραμμές τους πάνω στο πιάνο, με σέξυ κουνήματα πάνω στην κιθάρα και με εκκεντρικές εμφανίσεις. Δεν αργεί, λοιπόν, αυτό το παθιασμένο μουσικό πρότυπο να επηρεάσει και τον μέσο λευκό μουσικό, ο οποίος θα μιμηθεί τα ίδια ακριβώς χαρακτηριστικά και θα εξελιχτεί σε έναν Elvis, σε έναν Bill Haley (Rock

around the clock) ή σε έναν εκρηκτικό Jerry Lee Lewis.

Πλέον η rock μουσική είναι γεγονός. Από τα χωριά της Αφρικής με τα αυτοσχέδια κρουστά, τις αχανείς εκτάσεις καλλιέργειας με τον ήχο της τσάπας στο χώμα, τα καταχωνιασμένα μουσικά clubs όπου η jazz και τα blues είχαν τον πρώτο ρόλο, βρισκόμαστε στην έκρηξη της μουσικής, υπό τον ορμαγδό από drums, τα γρυλίσματα της κιθάρας και τον ξέφρενο ρυθμό των πλήκτρων, πάνω σε σκηνές και μέσα σε clubs κατάμεστα με έξαλλο κοινό.

Δεν είναι, λοιπόν, τυχαίο που η rock μουσική είναι και η λεγόμενη «μουσική της επανάστασης», καθώς ξεκίνησε και γεννήθηκε μέσα από καταπιεσμένες ψυ-

χές, εκφράστηκε από αγανακτισμένους ανθρώπους, συνόδεψε κοινωνικές επαναστάσεις (σεξουαλική επανάσταση του '60, φυλετική επανάσταση των Νέγρων), έγινε το σύμβολο μιας γενιάς που απαρνήθηκε τα υλικά αγαθά και στράφηκε στις ανθρωπινες αξίες (παιδιά των λουλουδιών). Αυτό το άτακτο παιδί της μουσικής, παραμένει και σήμερα η μουσική της ανήσυχης συνείδησης, του συνεχόμενου προβληματισμού και της ζωντανής ψυχής, ακριβώς γιατί για όλα τα παραπάνω γεννήθηκε κιόλας!

(το παραπάνω άρθρο δεν εμπεριέχει ρατσιστικά συναισθήματα, ούτε στοχεύει στην καλλιέργεια αυτών...)

Baloo

Οχι ότι είναι αχυρώνας η ΑΣΟΕΕ.. αλλά αν περάσουν τα νέα μέτρα θα γίνει! (βλ. Νόμος πλάισιο, εσωτερικός κανονισμός, τεταρτοετή πλάνα)

Δε χρειάζεται να αναλύσουμε τις θέσεις μας για την νεοφιλελεύθερη πολιτική που εγκαινίασε το ΠΑΣΟΚ με τον Σημίτη και έδωσε πάτημα για την ολομέτωπη επίθεση της ΝΔ. Απλώς νιώθω έντονα την ανάγκη να σχολιάσω το πολιτικό βαρόμετρο που υπάρχει καθημερινά στην ΑΣΟΕΕ. Πόσοι από εμάς δεν έχουμε γίνει μάρτυρες ξύλου μεταξύ των δυο καθεστωτικών παρατάξεων στο υπόγειο της ΑΣΟΕΕ; Κάθε φορά η μάχη ξεκινάει χωρίς κανείς μας να ξέρει ένα σοβαρό λόγο για τον οποίο συμβαίνει αυτό. Και ξαφνικά βλέπεις σημειώσεις να αλλάζουν τραπεζάκια. Δεν πιστεύω πως μπορεί να φταίει η πανσέληνος ή ο Άρης που είναι στο ζυγό. Η αλήθεια είναι μια. Κάποιοι θέλουν να διαχωριστούν μεταξύ τους κι από ότι φαίνεται δεν βρίσκουν άλλο τρόπο. Να το πω έλληψη πολιτικών επιχειρημάτων; Να το πω. Να το πω έλληψη σεβασμού στους ίδιους τους φοιτητές; Να το πω κι αυτό. Θα ήθελα να ενημερώσω τους φίλιτατους συναδέλφους πως μερικά εκατομμύρια χρόνια πριν, το ανθρώπινο είδος επέλεξε να κατέβει από τα δέντρα και να οργανωθεί σε κοινωνίες και ως εκ τούτου να πάψει να τηρεί τους νόμους της ζούγκλας.

ΔΥΟ ΓΑΙΔΑΡΟΙ ΜΑΛΩΝΟΥΝΕ ΣΕ ΞΕΝΟ ΑΧΥΡΩΝΑ...

Τελικά μέσα σ' αυτή τη σχολή ο συνδικαλισμός είναι αρκετά σκληροτράχηλος αφού το ξύλο είναι κατεξοχήν αντρικό «άθλημα». Το πρόβλημα έγκειται στο ότι δεν είναι καθόλου πολιτικός. Εκτός αν θεωρήσουμε τα τουρνουά 5*5 και τις εκδηλώσεις караόке πολιτικές αντιπαραθέσεις. Ή τις εξόδους στο Σταθίκι και την Πελεκίδου και αντίστοιχα στη Θέληξ. Ίσως το μικρό μου μυαλό να μην καταλαβαίνει το πολιτικό διακύβευμα. Για μένα πολιτική παρέμβαση και πολιτική πρακτική όμως είναι κείμενα, εκδηλώσεις, συζητήσεις που προάγουν την πολιτική σκέψη και τον διάλογο μεταξύ φοιτητών από όποιο πολιτικό χώρο κι αν προέρχονται. Κι αυτό γιατί θέλουμε να αλλιάξουμε τον κόσμο κι αυτό δε γίνεται με τη παρασκηνιακή «χείρα βοηθείας» κάποιων... όψιμων αγωνιστών αλλά με τη συμμετοχή όλων μας σε συλλογικές διαδικασίες που τα τελευταία δυο χρόνια μας απέδειξαν πως είναι ο μόνος τρόπος να απαντήσουμε σε νόμους και διατάγματα που πλήττουν κε-

κτημένα δικαιώματα μας. Γι' αυτά παλεύουμε και γι' αυτά αγωνιούμε... και τελικά απ' ότι φαίνεται κάνει μερικούς ν' ανησυχούν.

Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα ή καταστάσεις είναι τελείως τυχαία και ουδεμία ευθύνη φέρουμε για τυχόν παρεξηγήσεις.

Σοφία Στ

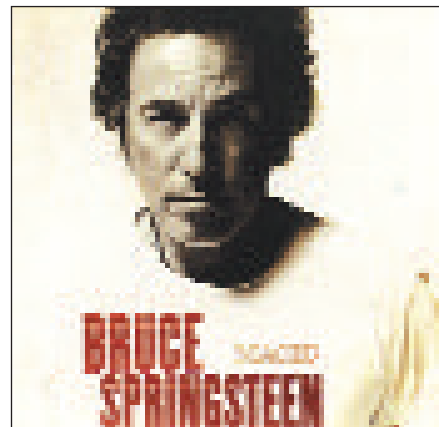

BRUCE SPRINGSTEEN

Magic

«Η ΑΜΕΡΙΚΗ ΑΥΤΟΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΤΑΙ...»

Νότες και πολιτική. Ο 58χρονος Bruce Springsteen ξανάπιασε την Telecaster του και μαζί με την E-Street Band βγαίνει πάλι στο δρόμο. Ανήκε πάντα στους καλλιτέχνες που οι δίσκοι τους αντανakλούσαν τις σκέψεις τους για την εποχή που ζούσαν. Το 1984 το "Born in the USA" μίλαγε για την κακομεταχείριση των βετεράνων του Βιετνάμ. Η ηχητική σεμνότητα του "Ghost of Tom Joad" το 1995 συνόδευε ιστορίες για αδιέξοδα ανθρώπων που εγκλωβίζονται σε καταστάσεις που τους επιβύλλονται. Με το "Rising" το 2002, την απάντησή του στην 11η Σεπτεμβρίου, προσπαθούσε να γράψει στίχους που γεννούν ελπίδα μέσα από την απώλεια και να ανυψώσει ένα τραυματισμένο έθνος. Ακούγοντας το "Devils and dust" το 2005 ήταν σαν να διαβάζεις ένα γράμμα από το μέτωπο: «Έχω το δάχτυλο στην σκανδάλη και δε ξέρω ποιον να εμπιστευτώ.»

Στον τελευταίο δίσκο του, "Magic", αναζητεί τη χαμένη ψυχή της Αμερικής. Μιας Αμερικής που σμποτάρει τις αξίες της και τα ιδανικά της. Ο τίτλος του δίσκου τα λέει όλα. «Ζούμε σε μια εποχή που έχουν καταφέρει να μετατρέψουν καθέτι αληθινό σε ψέμα και κάθε ψέμα σε αλήθεια με μεγάλη επιτυχία. Και έχουν παρασύρει σε αυτό όλη τη χώρα.» εξηγεί ο ίδιος. Χωρίς λοιπόν η πραγματικότητα να του έχει αφήσει πολλά κουράγια, συνεχίζει να γράφει τραγούδια για ανθρώπους που οι ψυχές τους κινδυνεύουν σ' έναν κόσμο που τους πολεμά. Και μας διηγείται κάποιες από τις πιο σκοτεινές ιστορίες του. Στο τραγούδι "Gypsy Biker" μια παρέα θρηνεί το φίλο τους που χάθηκε στο πόλεμο καίγοντας τελετουργικά τη μοτοσυκλέτα του. «Για τους νεκρούς δεν έχει σημασία ποιος έχει δίκιο ή άδικο. Τώρα ό,τι απέμεινε είναι η αγάπη μας για σένα, αδερφέ μου.» Στο τραγούδι "Devil's arcade" μια γυναίκα προσπαθεί να κρατήσει στη ζωή τον άντρα της, έναν τραυματισμένο στρατιώτη, θυμίζοντάς του δικές τους ερωτικές στιγμές. Μάταια. Τον χάνει.

Ο χτύπος της καρδιάς του σβήνει και μαζί... τα τραγούδια στο τέλος του τραγουδιού. Και αυτές οι προσωπικές ιστορίες, ανθρώπων που τους τρυπάει ο πόνος, κουβαλάνε τα βαθύτερα αντιπολεμικά μηνύματα.

Στο τραγούδι που βάφτισε το δίσκο, ένας ταχυδακτυλουργός ζητά εθελοντές για να τους κόψει στα δυο ενώ αυτοί χαμογελούν ανύποτοι. Μια ξεκάθαρη παραβολή για το ψέμα της κυβέρνησης Μπους. «Μην εμπιστεύεσαι τίποτα απ' όσα ακούς και λιγότερα από όσα βλέπεις» μας λέει στο ίδιο τραγούδι. Και χωρίς να αφήνει περιθώρια για παιχνίδια, μιλάει στα ίσια προειδοποιώντας «Πτώματα κρέμονται στα δέντρα. Αυτό θα γίνουμε.» Στο "You'll be coming down" παρομοιάζει τη χώρα του με κάποια κοπέλα που η έπαρση της την κάνει να νιώθει πως είναι «όλα δικά της.» Αλλά πρόσεχε μικρή γιατί «Τώρα μπορεί να λάμπεις εκεί ψηλά, αλλά ο κόσμος σου θα καταρρεύσει χωρίς προειδοποίηση και εσύ θα ξεπέσεις. Είσαι εντάξει όσο το όμορφο πρόσωπό σου κρατιέται έτσι.» Σε άλλο τραγούδι ρωτάει «ποιος θα είναι ο τελευταίος που θα πεθάνει για ένα λάθος;» Και η λέξη Ιράκ δε χρειάζεται καν να ειπωθεί. Στο "Long Walk Home" τέλος, μας καθησυχάζει λέγοντας πως «ο καθένας μας έχει ένα λόγο για να αρχίσει ξανά.»

Θα περίμενε λοιπόν κανείς, η μουσική που ντύνει αυτές τις ιστορίες να είναι εξίσου σκληρή. Ο Springsteen όμως ξελογιάζεται με τη ποπ. «Όλοι ξέρουν τι συνέβη τα τελευταία χρόνια στη Αμερική. Δε χρειάζονται κάποιον να τους το βροντοφωνάξει. Προτίμησα τις ποπ μελωδίες για να καμουφλάρω την οργή των στίχων. Η ελαφρότητα του ήχου είναι σκόπιμη.» εξηγεί σε μια συνέντευξη του.

Γνωρίζοντας λοιπόν τις «μαγικές» δυνάμεις της μουσικής, γράφει τραγούδια γεμάτα θλίψη για να ξορκίσει τους δαίμονες. Τραγούδια γεμάτα νοσταλγία για μια Αμερική που χάνεται. Και υψώνει τη φωνή του, αυτή τη γενναία τη Μπρουσική, για κάθε σκοπό που του φαίνεται δίκαιος. Και κάποιος μπορεί να αναρωτηθεί αν τα πράγματα αλλιάζουν με τραγούδια. Δανείζομαι τα λόγια της Μαρίας Μαρκουλή. «Όχι, ο κόσμος δεν αλλιάζει με τραγούδια. Αλλιάζει όταν αλλιάζουμε εμείς. Και εμάς μας αλλιάζουν τα τραγούδια.»

Πηγές: Κείμενα "Born Bruce" της Μαίρης Τριανταφύλλου από το ΒΗMagazino και «Αυτοκαταστρέφεται η Αμερική.» της Εύης Ελευθεριάδου από τα Νέα.

Ιουλιό

ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΗ...

Ο Μάκης ξέρει πόσο ακόμα θα πέσουν τα ποσοστά της Π.Κ.Σ.

Ο Μάκης ξέρει τι σημαίνει το `και α και ου' στα συνθήματα της ΔΑΠ.

Ο Μάκης μπορεί να πει το πλήρες όνομα της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ χωρίς να κάνει ούτε ένα λάθος.

Ο Μάκης ξέρει ποιος είναι ο Αμφιθεατρικός..

Μόνο ο Μάκης έχει καταλάβει γιατί το `Σ' της ΠΚΣ σημαίνει συνεργασία.

Ο Μάκης ξέρει ποιος έχει γράψει σε όλους τους πίνακες της Αντωνιάδου « Πανιωνάρα».

Ο Μάκης έχει βίντεο με πασπίτη να φτάνει στη σχολή στις 12 το μεσημέρι!!!!

Ο Μάκης ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΑΤΑΛΑΒΕΙ ΑΚΟΜΑ πως διάολο ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α έφτασε στο 18%

Ο Μάκης ξέρει που είναι χαμένος τόσο καιρό ο G.A Papandreou.

Ο Μάκης έχει βίντεο τους πασπίτες να απαιτούν παραβάν.

Ο Μάκης ξέρει γιατί δε φέρνει τσιγάρα το κυλικείο.

Ο Μάκης ξέρει από πού ψωνίζει κρέατα ο Μπούτρης.

Ο Μάκης έχει δει τον Chuck Norris φοιτητή να τρώει ξύλο από δαπίτες.

Ο Μάκης ξέρει ποιος πασπίτης φοιτούσε σε όλα τα τμήματα της ΑΣΟΕΕ κατά τη διάρκεια των εγγραφών.

Ο Μάκης ξέρει ποιος είχε τελικά πλαστό έγγραφο για το gmat.

Ο Μάκης ξέρει γιατί οι πασπίτες έχουν αφίσα του Che και οι Πκσίτες τούβλα στο στέκι τους.

Μόνο ο Μάκης ξέρει το λόγο ύπαρξης του ΔΕΟΣ.

Ο Μάκης ξέρει 100 στατιστικάρους που ψηφίζουν ΑΡΕΝΑ.

Ο Μάκης ξέρει τα επαγγελματικά δικαιώματα των αποφοίτων Πληροφορικής; Ο Μάκης έχει δει πασπίτες να ψηφίζουν στη γενική συνέλευση χωρίς φοιτητική ταυτότητα.

Ο Μάκης ξέρει τι είναι αυτό που μοιάζει με λουκάνικο στην ομελέτα του Μπούτρη.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Η αγωνιστική ΠΑΣΠ, μετά την περσινή ήττα από τη δαπάρα επαναπροσδιόρισε το πεδίο δράσης της και πλέον κοντράρει τη δαπάρα στο φυσικό τους χώρο. Τα μπουζούκια. Δύο μπουζουκοσυνάξεις μετρήσαμε τους πρώτους τρεις μήνες λειτουργίας της σχολής..

Ο 33χρονος Τσίπρας πρόεδρος του Συνσπισμού. Φήμες λένε ότι ο διάδοχος του αυτή τη στιγμή πηγαίνει στη Β λυκείου.

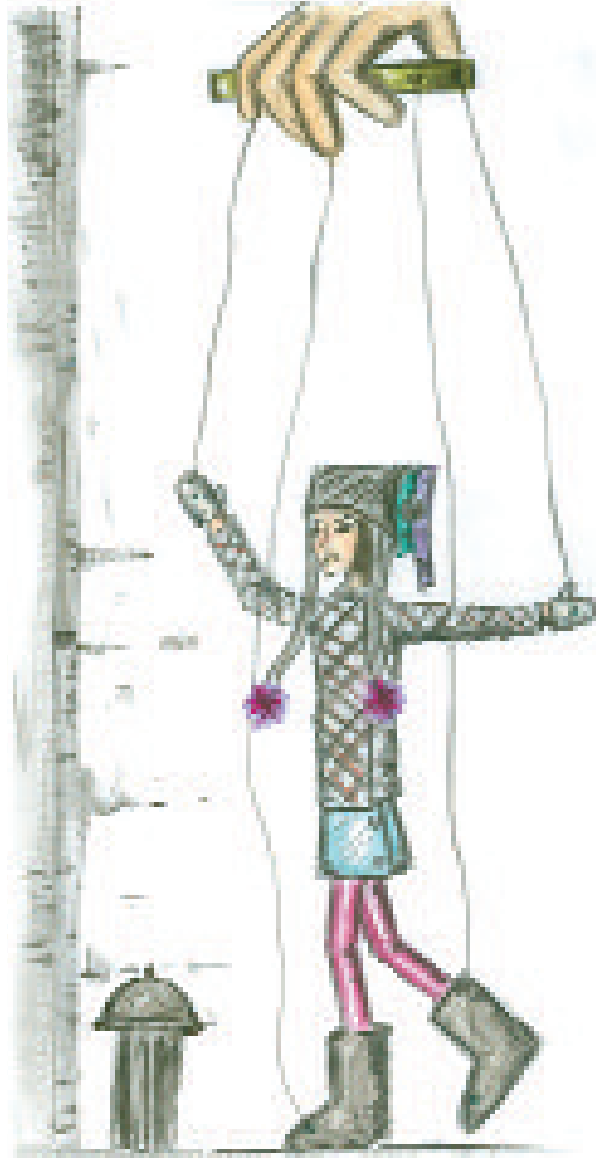
Ο έγχρωμος Μπάρακ Ομπάμα φαίνεται ότι θα είναι ο νέος πρόεδρος των Η.Π.Α. Η Χρυσή Αυγή πλέον θα συμμετέχει στις αντιαμερικανικές πορείες ενάντια στον έγχρωμο πλανητάρχη.

Το ενδεχόμενο να χορηγήσει Viagra στους πιλότους της μελετά η ισραηλινή αεροπορία, προκειμένου να βελτιώσει τις επαγγελματικές επιδόσεις τους. Μήπως να το σκεφτούν και οι μεγάλες παρατάξεις ενόψει των εκλογών;;;

Δεν είδαμε τη ΔΑΠ να διαμαρτύρεται ότι θα χαθεί το εξάμηνο με τα μαθήματα που χάσαμε λόγω του θανάτου του Χριστόδουλου. Ψάξαμε το site τους, τα τραπεζάκια τους, τίποτα. Για να σοβαρευόμαστε όμως, είναι δυνατόν να κλείνουν τα πανεπιστήμια γιατί πέθανε ένας θρησκευτικός άρχοντας; Τα πανεπιστήμια που έχουν δώσει τόσους αγώνες για να μην παρεμβαίνει η εκκλησία; Επιστροφή στο μεσαίωνα.

ΠΑΣΠ και ΔΑΠ τσακώνονται ποιος έκανε πρώτος αίτημα για ecdl ή για usb. Για το αν η ΠΑΣΠ έχει θεαθεί περισσότερες φορές από τη ΔΑΠ κρυφά μέσα στις γραμματείες των τμημάτων. Για το ποιος από τους δύο έκανε ανακοίνωση με έγγραφο πλαστό. ΝΔ και ΠΑΣΟΚ τσακώνονται για το ποιος από τους δύο πήρε μίζες από τη SIEMENS, έφαγε περισσότερα λεφτά από τη δημόσιο και πολλά άλλα τέτοια. Κάτι ομοιότητες.

Η ΠΑΣΠ ΑΣΟΕΕ στην εσωκομματική μάχη του ΠΑΣΟΚ για την εκλογή νέου προέδρου στήριζε τον Γιωργάκη. Δεν έχει σημασία που ο Γιώργος είναι με τα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Τα παιδιά απλά θέλουν να είναι πάντα αντιπολίτευση και αυτό ο Γιώργος μπορεί να το εγγυηθεί. Όλα κι όλα,

στο να χάνει είναι καλός ο Γιώργος.

Η ΔΑΠ είναι πιο πειστική από τον Αντώνη στο ρόλο του κυβερνητικού εκπροσώπου. Και πιο ανθρώπινη από τον Ρουσούπολο.

Η ΠΚΣ συμφώνησε με την ΠΑΣΠ για το τι αλλαγές θέλουν να γίνουν στο ΔΕΟΣ.

Σε free press διαβάσαμε κείμενο με υπογραφή ΠΚΣ και Φοιτητικό Κίνημα. ????? Καλείται η ΠΚΣ να δώσει εξηγήσεις από πού αντλεί τη νομιμοποίηση να μιλάει ως Φοιτητικό Κίνημα? Το Υπόγειο με θέα έχει στείλει εξώδικο στον Περισσό. Θα τα πούμε στα αμφιθέατρα.

Πλησιάζουν εκλογές. Τα παιδιά της ΠΑΣΠ θα γίνουν πάλι οι καλύτεροι φίλοι του ανθρώπου. Τα παιδιά της ΔΑΠ θα ανοίγουν μπουκάλια κάθε πρωί στα αυτοσχέδια μπουζούκια που θα στήσουν στο υπόγειο. Και αν όλα (δεν) πάνε καλά και φέτος, ΔΑΠ και ΠΚΣ θα κάνουν εναλλαγή προβολής champions league με δωρεάν πίτσες.

Μίλτος, Γιώργος, Στέλιος

Ηλίας, Μίλτος, Γιώργος

Ποτέ ξανά μέσα στο κλουβί...

ΔΙΚΤΥΟ

ΑΥΤΟΝΟΜΩΝ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΩΝ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΣΧΗΜΑΤΩΝ

blogspot: arena-asoee.blogspot.com